

MIDA MALENA

PAȘI PRIN INDONEZIA

~ Pe mâini de străini ~

MIDAWAY
COCORĂȘTII COLȚ, 2026
ROMÂNIA

PAȘI PRIN INDONEZIA – Pe mâini de străini

Copyright © 2026

Editura MIDAWAY

Această carte este protejată prin copyright și este destinată exclusiv utilizării ei în scop privat. Orice altă utilizare, inclusiv împrumutul sau schimbul, reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea, inclusiv prin internet sau altele decât cele pe care a fost încărcată, se pedepsește penal și/ sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

Această carte este un jurnal personal de călătorie. Evenimentele, locurile și persoanele menționate sunt descrise prin prisma experiențelor și amintirilor autorului. Deși textul reflectă emoții autentice, unele detalii au fost condensate, adaptate sau ficționalizate pentru a crea o narațiune coerentă. Orice interpretare sau concluzie aparține exclusiv autorului, care nu are nicio intenție de a defăima sau jigni persoanele sau locurile la care se face referire în această lucrare.

Stilizare, tehnoredactare, corectură: Ciunca Adina

Design Copertă: Ciunca Alexandra

Pași prin Indonezia - Pe mâini de străini / Mida Malena

Cocorăștii Colț, Midaway, 2026

ISBN 978-630-95287-0-4

Tel.: +40 0740.010.119

e-mail: contact@midaway.ro

Copyright © 2026 Mida Malena

**„Poate că, dincolo de toți pașii, toți oamenii și toate orașele,
căutăm același lucru: o clipă în care să ne regăsim pe noi. Nu
prin hărți. Ci prin urme.”**

Mida Malena

Digital edition (PDF)

Colecția Jurnalul Ydei (4) / Copyright © 2026 Mida Malena

Contents

Bali: o insulă, o oglindă, o ardere lentă	1
1. Gap	4
2. Mâini invizibile	11
3. Călăuza și drumul nevăzut	18
4. Dragonul Serpentinei – O zi în care n-am renunțat	28
5. Liniștea dinaintea furtunii	44
6. Saltul	49
7. Cerul din crater	58
8. Pauză cu gust de... vanilie	69
9. Risaldo, maimuțele și miracolul de la cascadă	73
10. Dragostea din Tei și darul necunoscuților	87
11. Realitatea negândită	94
12. Încă o zi pe dos (și tocmai de-aia, perfectă)	100
13. Cartea care se scrie singură	108
14. Bromo	134

15. Bizar de real	142
16. Fani & Faith	156
17. Undeva, în drum	163
18. Răsăritul care n-a venit	169
19. Pietrele care vorbesc	175
20. Ca un déjà vu	186
21. Lucruri care se rezolvă singure	194
22. O duminică ca oricare alta	199
23. Călătore de profesie	202
24. Sub pielea gigantului Jakarta	208
25. O briză, o zi, un oraș	214
26. Pe mâini de străini	218
27. Întoarcerea care nu se mai întoarce	228
O scrisoare către TINE, drag cititor,	232

O Femeie. Un Drum. Un Cer Nou.

Nu știu dacă Bali m-a schimbat.
Dar știu că mi-a amintit cine sunt.

Poate că drumul nu are o hartă.
Dar am învățat să ascult vântul.
Să citesc stelele.
Să nu-mi mai fie frică de necunoscut.

Aici s-a încheiat o poveste.
Și s-a născut o femeie nouă.
Nu mai merg pe urmele altora.
Mă las condusă de propriul pas.

Nu mai cer răspunsuri.
Le scriu.

Mida Malena

Bali: o insulă, o oglindă, o ardere lentă

Bali, pentru mine, n-a fost doar o destinație. A fost o oglindă care m-a privit până în străfunduri. O imersiune lentă, adâncă, ca o flacără tăcută în care am intrat cu entuziasm și din care am ieșit cu pielea schimbată, ca după o arsură blândă, care te ustură mai întâi, apoi te vindecă.

Totul a început cu un vis simplu: să trăiesc mai viu, mai prezent. Dar insula nu m-a lăsat să rămân la suprafață. M-a chemat în adâncurile mele, fără avertisment.

Am dansat. Am râs. Am tăcut. Am fugit. Și m-am întors.

Irina a fost începutul. O prezență caldă și discretă, cu voce blândă și ochi care păreau că știu mai mult decât spun. Ea a fost prima mea ancoră în Bali, cea care m-a întâmpinat cu deschidere și simplitate, oferindu-mi spațiu și răbdare. Prin ea am înțeles altceva despre generozitate: nu e în gesturi mari, ci în modul în care cineva te face să simți că aparții – măcar puțin – unui loc. *Irina* n-a cerut nimic. Doar a fost – acolo, când aveam cea mai mare nevoie. Ca un far mic, dar esențial, la începutul unei călătorii.

Esther, prietena mea din Olanda, dar mai mult decât o prietenă de călătorie, a fost o prezență intensă, o oglindă imperfectă – sinceră, uneori dureroasă. Împreună am împărțit drumuri, cascade, râsete, cine și planuri, până când apropierea a devenit prea mult. Poate că așa trebuia – nu tot ce începe frumos e menit să dureze. Uneori, lecția e chiar în

felul în care oamenii pleacă. Așa am înțeles: orice apropiere are un termen.

Fury, unguroaica cu ochi albaștri – explozivă, vie, imprevizibilă – mi-a adus bucuria fără filtru. Cu ea am învățat să fiu mai ușoară, mai prezentă. Să mă joc. Dar și să las să treacă. Ea m-a învățat că oamenii apar în viața ta cu un scop – chiar dacă doar pentru câteva cadre fugare dintr-un film în care apari fără să știi când începe.

Youn, frumosul marocan misterios... el a fost povestea neterminată care m-a ars cel mai subtil. Mi-a trimis versuri și promisiuni de conexiune profundă. A apărut dintr-un alt colț îndepărtat de lume ca să mă învețe despre iluzia apropierii digitale și despre felul în care dorințele ne pot păcăli inima. Am proiectat în el visuri, iar tăcerea lui m-a forțat să aleg: rămân în fantezie sau revin la mine? Cu el am învățat să mă aleg.

Marty, fără să bănuiască, a fost focul interzis. Acel „nu ar trebui, dar totuși...” – gândul în sine a fost suficient să zguduie tot ce credeam că știu despre loialitate și dorință. Nu el a fost lecția. Lecția am fost eu.

Gusti, Luke, Ketut, Gede, oamenii întâlnești în sate – simpli, profunzi, tăcuți. Cu ei am învățat să ascult altfel, să privesc altfel, să las lucrurile să vină în ritmul lor.

Am făcut rafting tremurând. Am urcat pe ATV cu nodul în gât. M-am aruncat în ape adânci, deși teama mă paraliza. Divingul n-a fost doar o coborâre în apă. A fost o coborâre în mine. Acolo unde frica era mai veche decât orice logică. Și tot acolo am învățat că pot să respir și sub apă – dacă vreau cu adevărat.

Bali a fost despre contraste – frumusețe și dezamăgire, extaz și confuzie, întâlniri și rupturi. A fost despre tot ce nu poți controla și tot ce trebuie să accepți.

Am învățat să nu mai trag de oameni. Să nu forțez ritmuri. Să nu mai cer explicații acolo unde tăcerea e deja un răspuns. Să accept că nu toți vor merge cu mine până la capăt – și că e în regulă așa.

Și poate cel mai greu: am învățat să continui, chiar și cu inima grea. Cu senzația că viața, în esență, e făcută din gânduri, curaj și abandon.

Bali mi-a arătat cum e să te pierzi... ca să te regăsești nu mai strălucitoare, nu mai perfectă, ci doar mai adevărată.

Dar Bali nu s-a încheiat aici. Nu încă.

Mai avea să-mi ofere câteva zile în care experiențele și contrastele aveau să-mi însoțească fiecare pas. Lecții menite să mă călească, să mă pregătească pentru ceva ce va urma. Zile în care valurile se vor sparge iar și iar în mine. Necunoscutul mă aștepta, cu brațele deschise.

Dar asta avea să vină... când nici nu bănuiam.

Azi eram alta – cu o înțelepciune tăcută și o privire schimbată asupra lumii.

Iar dimineața m-a prins acolo, cuibărită între niște așternuturi moi, albe, neștiind că Bali mă alinta, în forma ei cea mai firească, umană.

Poate că în fața darurilor adevărate, singura recunoștință reală e felul în care alegem să le purtăm mai departe.

1

Gap

19 august 2023, sâmbătă

M-am trezit târziu. Cu ochii uscați, umflați, de parcă aș fi luptat toată noaptea – doar că nu-mi amintesc nimic. Noaptea trecută s-a agățat de mine ca un ecou surd, vibrând în oase. Corpul meu pare prins într-o realitate, mintea mea – în alta. Nici măcar nu mă simt ca și cum aș fi aici.

Privesc telefonul. Esther nu a dat niciun semn. Nu că aș fi așteptat, dar undeva, într-un colț uitat al ființei mele, simt că povestea noastră nu s-a terminat. E o tăcere ciudată între noi, de parcă un fir nevăzut încă ne leagă. De ce simt asta? Habar n-am.

Apoi...

Mi-am amintit conversația cu Mone. Senzația aia că plutesc între două lumi – între ce-a fost și ce urmează. De întrebările care mi-au sfâșiat liniștea și m-au ținut trează până în zori.

„Călătoria ta nu a fost niciodată despre ceilalți. Ci despre cum te regăsești pe tine în fiecare experiență...” Ceva din fraza asta încă mă bântuie.

Încerc să mă ridic, dar fiecare mușchi din corpul meu protestează. Mă simt grea, obosită, de parcă m-ar fi trecut cineva printr-o presă invizibilă în timpul somnului.

Am nevoie de duș rece, de cafea tare, de aer proaspăt.

Dar mai întâi, mă uit în oglindă: nu mă recunosc. Cineva mi-a șters conturul, lăsând în loc doar o schiță neclară. M-am trezit într-un vid, ca și cum viața mea ar fi fost pusă pe pauză,

lăsând doar un fundal alb, gol. Capturată între liniștea unei dimineți fără planuri și neliniștea drumului nescris.

Ultima oară când am văzut ceasul, era trecut de 5:00 dimineața. Mă hotărâsem să merg azi la cascadă. Acum? Nu știu nimic.

Și, peste toate astea, mai e și vestea despre cartea mea.

Primisem mesajul de la agenție – prima mea carte e gata. Formatul final. E doar o chestiune de timp până când o să apară. Ar trebui să simt entuziasm, să sar din pat cu inima bătând mai tare. Dar în loc de asta, simt doar... nimic.

Să fie de la orele târzii la care am adormit? Despărțirea de Esther? Sau faptul că, pentru prima dată, chiar simt că sunt singură?

Închid ochii și trag aer adânc în piept. O să ies. O să beau o cafea. O să-mi pun gândurile în ordine.

În mica terasă, mă lovesc de privirea lui Dede. Stă sprijinit de tejghea și mă fixează cu un zâmbet ușor amuzat.

„– Arăți de parcă te-a bătut cineva toată noaptea.”

Râd slab, fără chef.

„– Așa mă și simt.”

Dede dă din cap, dispare în bucătărie și revine cu o ceașcă de cafea fierbinte. O așază în fața mea, apoi se așază și el. Îmi simt mușchii relaxându-se ușor în prezența lui. E genul de om care nu pune întrebări când nu e nevoie. Doar vede.

În timp ce-mi beau cafeaua, povestim despre nimicuri. Despre mâncare, despre vreme, despre cum arată diminețile în Bali. Se sprijină neglijent de marginea mesei și îmi aruncă o întrebare care mă ia pe nepregătite:

„– Știi să conduci un scuter?”

Îl privesc lung, cu lingurița suspendată în aer. Hmmm.

„– Nu, nu știu.”

Întrebarea mă lovește pe nepregătite. O parte din mine vrea să râdă, dar alta simte că în spatele ei se ascunde ceva mai mult.

În mintea mea, planul de azi era să mă gândesc la cascadă. Poate nu azi, poate mâine. Dar acum, în fața acestei întrebări,

îmi dau seama că există o întrebare mai mare la care trebuie să răspund: sunt pregătită să mă avânt în necunoscut, fără un ghid, fără o plasă de siguranță? Ceva îmi spune că urmează să aflu.

„– De ce mă întrebi?”

„– Vrei la cascadă? Ai un plan sau doar visezi cu ochii deschiși?”

„– Vreau. Dar... nu știu cum.”

Dede își aprinde o țigară și mă privește peste marginea ceștii de cafea.

„– Îți trebuie un scuter.”

Îl privesc lung. Până acum, cascadă însemna un loc pe hartă, o destinație vagă. Dar acum are formă, un mijloc de transport, un drum. Iar drumul ăsta mă sperie mai mult decât vreau să recunosc.

Nu știu ce să răspund. Nu mi-a trecut prin cap că aș putea merge singură. Când am întrebat cum ajung acolo, mă gândeam la un driver, ceva. Dar singură? Pe un scuter, cu drumul deschis în față? Hmmm...

„– Yda, dacă ai avea scuterul tău, ai putea merge unde vrei. Nu ai mai depinde de nimeni. Plaje, munți, cascade... toate ale tale.”

E ciudat, dar simt că are dreptate. Pare că ăsta ar fi următorul pas logic.

Dede își scutură țigara și își sprijină cotul pe masă. Mă privește fix, de parcă ar vrea să mă hipnotizeze.

„– Știi, dacă vrei să vezi ceva mai tare decât toate astea, ar trebui să mergem împreună în Java, la trekking. Ijen este spectaculos în zori. Ce spui?”

Java, trekking, munte... cuvintele plutesc în aer, dar nu se așază nicăieri în mintea mea. Parcă vin din altă lume. Eu încă sunt aici, încercând să-mi imaginez cum ar fi să merg singură spre cascadă.

„– Poate,” spun vag, jucându-mă cu toarta ceștii. Nu mă gândesc la Java. Încă sunt blocată la ideea că, în loc să întreb cum ajung acolo, ar trebui să mă întreb dacă pot.

Wullan îl strigă pe Dede și rămân singură la masă. În mintea mea, gândul scuterului deja a prins rădăcini. Poate chiar ar trebui să învăț să merg cu scuterul.

Revin în camera mea și o vreme nu-mi găsesc locul. Aerul cald mă apasă și deschid larg ușa către terasă. Mă întind pe pat și încerc să-mi limpezesc gândurile. Ar fi mai simplu cu un driver. Prea simplu...

Îmi amintesc de mail-ul de la agenție. Sunt totuși fericită să știu că, într-un final, cartea mea e gata, mai ales după atâtea luni de amânare. Revăd parcursul ei... toată munca, așteptarea. Apoi, fără avertisment, mintea mea îl invocă pe Essra. Clar, perfect, cu acel zâmbet incredibil. Ahhh... Alung gândul rapid.

Îmi deschid telefonul, inițial fără un scop clar. Scroll pe Instagram. Nimic interesant. Deschid WhatsApp. Încă nimic. Dar cumva, degetele îmi alunecă spre Instagram din nou și văd punctul verde. Essra e online. Inima mi se strânge pentru o fracțiune de secundă, dar nu vreau să recunosc senzația.

De ce simt că trebuie să-i scriu? Să-i dau vestea? Oare... chiar trebuie să știe? Adică, el chiar e acolo, în cartea mea.

Bine, știe de asta, că i-am zis. Însă acum e oficial. În curând cartea va fi lansată și el chiar este un personaj de poveste. Merită să știe? Gândul nu-mi dă pace... Dacă n-ar fi fost online, poate că aș fi lăsat-o baltă. Dar este. Impulsul e prea puternic și... decid că trebuie să afle.

În sufletul meu știu că asta nu-i tot. Nu e doar despre carte. Acolo, undeva, sunt întrebări nerostite și răspunsuri care nu se văd... După toată faza cu Youn, nu vreau să mă arunc cu capul înainte în nimic. Doar vreau să-l informez. Atât. Nimic mai mult. Scriu repede, înainte să mă răzgândesc:

„– Hei, Essra. Ce faci?”

Aproape instant, răspunsul apare:

„– Hei, Yda. Sunt bine. Tu?”

Prea simplu. Prea neutru.

„– Voiam doar să-ți spun ceva. Cartea în care apare și povestea din El Nido... se publică în România. E la tipar, aștept data oficială.”

Pauză. Trec câteva secunde.

„– Serios? Wow. Deci acum sunt personaj de roman și oamenii vor citi despre mine?”

„– Ei, nu doar despre tine. Dar ești și tu acolo, printre pagini. Aș spune că ești un personaj important.” Zâmbesc în timp ce dau send. Habar nu am ce aștept, dar ceva mocnește în mine, ca un tăciune aprins. Poate doar iluzia că, undeva acolo, există ceva...

„– Da, mi-ai zis. Oricum, textul ăla zici că nu e despre mine... ai scris prea frumos.”

„– Serios?”

„– Da. Povestea ta e prea mișto. Chiar dacă nu mă regăsesc cu adevărat, mă simt onorat să fac parte din povestea ta. Să apar într-o carte... Felicitări!”

Nu-i mai răspund imediat. Habar nu am ce să-i răspund. Închid ochii și inspir adânc. Poate că nici nu contează dacă încă simt ceva sau nu. Pentru că, oricum, Essra va rămâne același – un puzzle fără soluție.

„– Mulțumesc. Oricum, voiam doar să-ți spun de carte...”

Privesc punctele acelea care dansează pe ecran, semn că scrie ceva, apoi se opresc. Pauză. Apoi, din nou, punctele apar. Ca și cum își măsoară cuvintele. Își scrie memoriile? Mă amuză felul cum aștept, de parcă altceva mai bun nu am de făcut. Într-un final, vine și mesajul mult așteptat.

„– Și Bali? Îți dă ce cauți?”

„– Hah. Ce crezi tu că îmi lipsește?”

„– Nu știu. Dar pari genul care își găsește singură răspunsurile.”

„– Adică vrei să știi dacă am aventuri?”

Aștept. Tensiunea crește. E acolo, departe, însă îl simt ca și cum ar fi aici, cu mine. Închid ochii și îmi amintesc de ziua aceea pe plaja din El Nido. De ce tot îmi revine în cap? Parcă e o fantomă care nu vrea să mă lase în pace. Oricum, nu se grăbește să răspundă. Îmi imaginez că râde.

„– Nu neapărat. Dar mă întreb cum e pentru tine... să fii atât de mult timp pe drum, fără un partener stabil.”

Aș putea să-i spun că întrebarea lui e ușor manipulativă. Că încercă să sape, dar fără să se expună. Dar decid să-l țin în zona gri, exact așa cum mă ține și el.

„– Cum e? E interesant. Fiecare om pe care îl întâlnesc e un capitol nou.”

Aproape că izbucnesc în râs. Îmi imaginez uimirea din ochii lui... Aștept reacția. Oare se enervează? Se distrează?

„– Hmmm... Deci ai mai multe capitole?”

„*Gata, te-am prins...*” Totuși, am o curiozitate: mă provoacă sau doar e curios?

„– Un scriitor bun are mereu mai multe capitole.”

„– Și pe câte pagini s-a întins ultimul capitol?”

Tipic. O frază care nu spune nimic, dar sugerează tot.

„– Ai citit vreodată o carte fără să sari peste pagini? E mai interesant așa.”

Punctele de scriere apar din nou, dar durează. Și când vine răspunsul... mă lasă fără replică.

„– Cele mai interesante pagini nu trebuie citite. Trebuie trăite.”

Fraza asta mi-a lăsat un gust ciudat. Ca un vin dulce care pare bun la început, dar apoi îți umple gura prea mult.

O parte din mine vrea să râdă. Alta vrea să arunce telefonul pe pat.

E un joc? O confesiune voalată? Sau doar o replică frumoasă fără intenție reală?

Nu știu. Dar ceva în mine a tresărit. Ca un ecou care a lovit exact acolo unde nu voiam.

În cap mi se învârt mii de întrebări, dar niciun răspuns. Essra a aruncat o cheie într-un ocean. Acum mă uit la valuri, întrebându-mă ce ușă am pierdut.

Apoi, fără să mai stau pe gânduri, închid conversația cu un mesaj simplu.

„– Unele pagini trebuie trăite, da. Dar nu toate poveștile au nevoie de un final.” Trimis.

Nu știu dacă mai vrea un capitol sau dacă doar se joacă, așa cum o face mereu. Mă lasă de fiecare dată suspendată, ca o propoziție neterminată.

Închid telefonul și trag aer adânc în piept. Am vrut să testez terenul, dar acum simt că el mă joacă pe degete. Ce vrea? Mai important, ce vreau eu?

Nici nu știu când s-a făcut seară. Mi-e deja foame. Ies. Dede nu-i nicăieri. Dar nu, azi nu am mood de scuter, poate mâine. Comand un meniu local și mă retrag pe terasa mea să-l savurez în liniște.

Essra, scuterul, cascadele – toate se învârt în mintea mea, ca niște frunze purtate de vânt, fără destinație, fără odihnă. Nu știu ce aleg. Dar știu că dacă nu aleg eu, viața va alege în locul meu.

Dar mai întâi... trebuie să învăț să mă conduc pe mine.

„Călătoria începe în clipa în care îndrăznim să umplem golurile din noi.” – Autor anonim

2

Mâini invizibile

20 august 2023, duminică

Am ieșit până la market să-mi iau apă. Picioarele îmi apasă asfaltul fierbinte, iar aerul greu mi se lipește de piele, ca un strat invizibil de praf. Mirosul de benzină se amestecă cu dulceața grea a fructelor supracoapte. Claxoane răzlețe, voci amestecate, scutere care zumzăie pe lângă mine, ca un roi agitat de albine. Dar mintea mea e departe.

Încă nu știu ce e cu cascada aia. De parcă ceva mă ține pe loc, ca și cum n-ar fi momentul potrivit să plec. Îmi spun că ar trebui, dar în același timp simt că Universul îmi șoptește să mai aștept.

Poate și pentru că azi mi-am propus altceva. Trebuie să testez scuterul. Dede mi-a spus ieri că mă învață, că e simplu, că aș avea libertate de mișcare... dar gândul mă îngrozește. N-am mers niciodată pe un scuter. După experiența de la școala de motor din România, am încercat să evit orice vehicul pe două roți. Apoi a fost episodul din Ubud, cu ATV-ul. Azi voiam să învăț. Dar Dede e ocupat. În sinea mea, nu pot spune că sunt dezamăgită. O mică amânare? Am nevoie de ea. Încă nu sunt pregătită să mă urc pe scuter. Mâine, probabil.

Poate că exact asta e lecția de azi. Să aștept. Să privesc dincolo de scuter, dincolo de ce cred că ar trebui să fac. Dede e ocupat, dar simt că va avea un rol în ceea ce urmează. Lucrurile încep să se lege într-un fel pe care încă nu-l înțeleg, ca niște fire nevăzute care mă conduc spre ceva nedefinit.

Așa că ies să mă plimb și să caut ceva de mâncare. Aleg un drum ocolit, fără grabă, doar lăsându-mă purtată de pași. Pe traseu, descopăr plaje sălbatice, pustii, locuri în care nisipul pare neatins de zile întregi. Marea îmi vorbește în valurile ei calme, iar vântul cald îmi mângâie fața.

După o vreme, zăresc o cafenea micuță, pierdută printre palmieri. Din afară, pare liniștită, ascunsă de lume. O descoperire neașteptată, dar care îmi place din prima. Intru și comand o cafea locală. Doar 8.000 IDR – un chilipir.

Mă așez la o masă și privesc în jur. Locul are un farmec aparte, o curte plină de flori, detalii simple, dar îngrijite, o atmosferă relaxantă care îți dă impresia că timpul curge mai încet aici. Îmi place sentimentul. Dintr-un impuls, întreb dacă au și camere de închiriat.

De ce nu? Poate mă mut după Sunrise.

Proprietarii îmi arată o cameră. E spațioasă, luminoasă, cu vedere spre grădină, iar pe lângă asta, au și piscină. Cel mai mare atu? E chiar pe malul mării.

Îmi place mult, dar e mai scump decât la Sunrise. Încă nu decid nimic. Poate nici nu vreau să decid azi. De fapt, nici nu știu ce urmează.

Totul în mintea mea pare acoperit de un strat de ceață. Încerc să scriu, să gândesc clar, dar e ca și cum ceva lipsește, ca și cum un fir invizibil s-a rupt fără să-mi dau seama când.

Am mers mai departe, câțiva kilometri buni, traversând sate și ulițe prăfuite. Am trecut printre casele localnicilor, dacă le pot numi așa. Aș vrea să pun în cuvinte ce am văzut, dar nu știu dacă pot.

Pentru unii, Bali e un paradis tropical. Pentru alții, doar supraviețuire.

Eu tocmai am trecut granița dintre cele două.

O fetiță desculță mă privește de pe marginea drumului, cu o mână plină de praf și cealaltă strângând un fruct necopt. Îmi zâmbește timid, iar în ochii ei nu e cerere, nu e reproș.

E doar acceptare.

Într-un minut, ești într-un paradis tropical. În următorul, în mijlocul unei realități care îți întoarce stomacul pe dos.

Trecerea este mult prea brutală pentru un ochi exterior.

Mă uit în jur și mă încercă un sentiment ciudat, ca și cum realitatea are două fețe și eu tocmai am pășit pe cealaltă parte a oglinzii.

Zâmbetele localnicilor... oare cât sunt de reale? Privesc fețele unor oameni care îmi zâmbesc, dar privirile lor sunt goale. Îmi arunc ochii spre casele lor – sau ceea ce ar trebui să fie case. Fără uși, fără geamuri, doar niște structuri fragile care par că se prăbușesc sub propria greutate. Paturile care nu sunt paturi, ci doar câteva scânduri, și ele subrede. Mizeria, sărăcia, lipsurile... Pfff. Greu de descris în cuvinte. Ce vād e crud, dar ce scriu pare doar un exercițiu de imaginație. Realitatea e mai grea decât orice cuvânt.

Și totuși, de ce ne-am născut ca să trăim... așa?

Sărăcia nu e nouă. Dar aici, mă lovește altfel. Și ceea ce mă frapează cel mai tare e normalitatea cu care e acceptată. Pentru oamenii ăștia, asta e viața. Nu par să se întrebe dacă există altceva. Nu par să își dorească mai mult. Poate că mizeria își are rostul ei, la fel cum și lipsurile și indiferența își au, într-un fel, locul lor în lume. Poate. Sau poate nu.

Nu caut răspunsuri la întrebări care nu au răspuns. Știu doar că nimic nu e întâmplător. Fiecare suflet își poartă propria luptă cu existența. Oare oamenii ăștia au renunțat să mai lupte? Oare e mai simplu să renunți? Să accepți totul așa cum e?

Un fior îmi alunecă pe șira spinării. Poate e vântul, poate e ceva ce nu pot pune în cuvinte. Grăbesc pasul. Găsesc o pizzerie și mă așez la una dintre mesele libere.

Briza sărată îmi încurcă şuvițele, iar pizza cu legume din fața mea se răcește încet. Dar nu mănânc. Privesc valurile și îmi ascult gândurile cum vin și pleacă, ca ele.

Totuși, ideea asta nu-mi dă pace. Se agață de mine, ca un fir nevăzut pe care nu-l pot smulge.

De ce renunță mulți la propria lor evoluție? Ce îi ține pe loc? De ce nu luptă pentru mai mult? Întrebările se rostogolesc în mintea mea – vin, se izbesc de un mal invizibil și se retrag, doar ca să revină iar.

Poate ți se pare ciudat, dar simt că am ajuns exact unde trebuia. Să văd. Să ascult. Să trăiesc.

Energia insulei Bali mă cuprinde din toate părțile, ca un val cald. Dar, acum... acum am înțeles lecția ei. Și simt că e suficient.

Parcă ceva mă ține strâns, ca niște lanțuri nevăzute. Dar e timpul să le desfac. Cum? Nu știu. Dar în mintea mea, încep să le destram, bucățică cu bucățică, până simt că sunt din nou eu. Cea care trebuie să fiu. Aici. În momentul prezent. Pe o terasă, cu fața spre mare, cu un cer nesfârșit deasupra mea.

Ce sentiment ciudat... ca și cum tocmai m-am întors la mine.

Apoi, alte gânduri își fac loc. Fiecare experiență, fiecare loc nou în care ajung, lasă ceva în mine. Fiecare țară mă schimbă, mă învață, mă modelează. Dacă drumul m-a adus azi aici, înseamnă că aici trebuia să fiu. Dar de ce? Ce am de înțeles din toate astea?

Imaginea mi se derulează din nou în minte: oamenii aceia și hainele lor întinse peste tot. Pe garduri, pe acoperișuri, pe firele de curent. Pe bărcile legănate la mal, fâlfâiau tricouri și bucăți de pânză, ca niște steaguri obosite ale unei lumi invizibile. Peste tot pe unde am trecut, haine întinse la soare. De parcă încercau să-mi spună ceva. Dar nu știu dacă sunt pregătită să înțeleg.

Ne naștem. Trăim. Visăm. Iubim. Mâncăm. Dormim. Simțim durere. Apoi murim. Indiferent unde, indiferent cum. Ce ne diferențiază, până la urmă? Lupta pentru mai mult? Nevoia de confort? Frica de a nu avea suficient? Sau poate tocmai felul în care ne raportăm la ceea ce avem?

Încerc să-mi răspund, dar gândurile se încurcă între ele, ca niște fire pe care oricât le-aș trage, nu se desfac. Poate că, la final, nu e despre ce avem. Poate că totul se reduce la ce facem cu viața pe care am primit-o. Să mergem mai departe,

indiferent de furtunile care ne ies în cale. Să nu ne oprim. Să nu ne dăm bătuți.

Simt că în mine se desface ceva ce nu înțeleg pe deplin. Ca și cum, în tăcerea zilei de azi, s-a spart un strat care mă ținea prinsă în cine am fost până acum. Sunt oare doar un intermediar al Universului? O punte între ce am fost și ce urmează să devin?

Ciudat. Azi, Yda pe care o știam... tot ceea ce credeam despre ea... nu mai există.

M-am ridicat, am achitat nota și am ieșit. De data asta, nu pe malul mării. Îmi era suficient cât văzusem. Minte mea încă le vedea ochii goi, pierduți undeva între durere și ceva ce nu pot numi. Era suficient.

Am pornit spre oraș. Patru kilometri până la cazare. Nu conta. Simțeam că trebuie să merg, să-mi las pașii să-mi ordoneze gândurile.

Pe drum, am cumpărat câteva fructe locale de la o tarabă improvizată. O femeie în vârstă, cu riduri adânci brăzdându-i fața arsă de soare, mi-a întins punga cu un zâmbet modest.

„– Fructele sunt dulci?” întreb, mai mult ca să spun ceva.

Femeia mă privește și dă din cap. Ochii ei păreau opaci și lipsiți de vitalitate.

„– Dulci, da. Dar nu toate. Unele trebuie să mai aștepte.”

Cuvintele ei îmi rămân în minte. Ca o profeție ascunsă într-o simplă frază.

Nu mai știi dacă vorbea despre fructe... sau despre mine.

Îi mulțumesc și plec mai departe, întrebându-mă câte povești neștiute ascundeau acei ochi.

Mă așez pe bordură, trag aer în piept și simt cum greutatea zilei începe să se adune în umeri. Caut telefonul în rucsac. Deschid WhatsApp. Andy e online.

„– Am apărut în viața ta să te ajut, să te îndrum, să te sprijin.”

Poate că sunt doar vorbe. Poate că sunt doar niște promisiuni aruncate printre mesaje și emoji-uri. Dar în momentele în care nu mai știi încotro mergi, e reconfortant să existe cineva care, chiar și de la distanță, pare să te înțeleagă.

Mă uit la mesaj și, nu știu de ce, dar citindu-l, simt o liniște ciudată. Povestisem despre OnlyFans. La ultima discuție îi spuseseam că vreau să găsesc surse de venit care să-mi permită să continui călătoria, fără să mă mai întorc la un job clasic. Și Andy, ascultător ca de obicei, îmi pusese pe tavă toate informațiile.

„– Crezi că aş putea face OnlyFans?”

„– OnlyFans e doar un pas, Yda. Nu e despre bani, e despre ce îți oferă.”

„– Și ce îmi oferă?” întreb, aproape retoric.

„– Timp. Și libertatea de a alege ce faci cu el.”

Mesajele sunt simple, dar cumva, fix ce trebuia să aud. Cuvintele lui îmi rămân în minte. *Timp. Libertate. Alegeri.* De parcă Andy ar putea citi dincolo de carcasa mea protectoare.

„– Poate că e o cale. Dar încă studiez. Nu vreau să decid din grabă.”

„– N-ai de ce să grăbești nimic. Totul vine când ești pregătită. Îți pot face eu un plan de promovare, dacă simți.”

„– Crezi că ăsta e drumul meu?”

„– Cred că drumul tău e orice alegi tu să fie.”

Îi răspund scurt, dar cu o urmă de sinceritate:

„– Mă mai gândesc. O să studiez, să văd dacă mă regăsesc în asta. Dar... apreciez că ești aici.”

„– Sunt aici. Și o să fiu.”

Mă opresc din tastat. Apoi apare încă un mesaj.

„– Dar să nu uiți: tu decizi dacă deschizi ușa.”

Poate că e doar un joc de cuvinte. Sau poate că Universul trimite exact oamenii de care ai nevoie, exact când ai nevoie. Nici mai devreme. Nici mai târziu.

Eram conștientă că era încă un pas. Încă un puzzle care se așeza, dar nu știu cât de pregătită eram pentru el. Totuși, aveam senzația că dincolo de cuvintele lui era mai mult, dar încă nu vedeam imaginea întreagă.

Seara am mâncat la resort. Am întrebat de Dede, în speranța că poate azi reușim cu scuterul, dar mi s-a spus că vine abia

măine. O mică parte din mine s-a bucurat de această amânare, din nou. Nu eram încă pregătită.

Așa că mi-am petrecut restul serii scriind și pierzându-mă pe social media.

Sunt indecisă. Să extind cazarea aici sau să mă mut? Să mai rămân în zonă sau să plec din Lovina? Dar încotro?

Mone îmi spusese aseară să nu mă grăbesc. Să las lucrurile să curgă. Dar dacă, de fapt, nu eu le las să curgă, ci ele mă poartă undeva? Dacă toate aceste zile de liniște sunt doar liniștea dinaintea unui salt? Simt că mă apropii de ceva, dar nu știu ce. Ca și cum drumul e deja desenat, iar eu trebuie doar să pășesc.

Poate că mâine voi înțelege mai mult. Poate că mâine voi ști ce urmează.

Ies pe terasă și privesc cerul. E plin de stele, iar luna se reflectă slab pe acoperișurile din jur. Aerul miroase a prăjeală și mirodenii, iar dinspre terasa comună se aud voci amestecate cu râsete. Nu vreau să socializez acum, așa că mă retrag în cameră.

Dacă mă gândesc bine, am două opțiuni. Prima: să alerg să văd cât mai multe locuri. Să bifez, să adun, să mă împrăștiu. A doua: să rămân pe loc și să savurez.

Îmi privesc ochii în oglinda imensă din camera mea. Parcă mă văd pentru prima dată. Poate că nici măcar nu e despre timp sau locuri. Poate că tot ce contează e cum aleg să fiu prezentă în fiecare dintre ele.

Noaptea respiră încet prin perdele, ca și cum ar vrea să-mi șoptească ceva. În oglindă, Yda de azi. Măine... cine știe?

„Uneori, când rămâi fără repere, descoperi că drumul îți este trasat de mâini nevăzute.” – Autor anonim

3

Călăuza și drumul nevăzut

21 august 2023, luni

E un sentiment aparte să te trezești fără alarme, fără planuri, fără repere. Când deschid ochii, e deja 9:00. Îmi urmez ritualul de dimineață fără grabă, așa cum îmi place, apoi ies în micul restaurant al cazării. Dede e la datorie și îmi zâmbește imediat.

„– Vrei cafea? Clătite?” mă întreabă, de parcă mă aștepta.

„– Da, desigur,” îi răspund, savurând deja în gând combinația perfectă de cafea și mic dejun dulce. Aștept, de fapt, momentul să-l întreb despre scuter. Frica mi s-a cuibărit între coaste, apăsând pe piept ca o piatră umedă. Dar azi, aleg s-o ignor.

Primesc rapid o clătită uriașă, plină de banane și ciocolată topită, și o ceașcă de cafea aburindă. Aroma mă face să închid ochii pentru o secundă, lăsând senzația să mă cuprindă. Ce bine e...

Dede se așază lângă mine și își cere scuze pentru ieri – a fost prins cu niște treburi personale și n-a reușit să mă ajute. Știe că l-am căutat aseară. Apoi mă privește atent.

„– Ești hotărâtă să încerci azi?”

Îi răspund fără ezitare:

„– Da.”

Trebuie să trec și peste „frica” asta. Azi sau niciodată.

„– Ok,” zâmbește mulțumit. „Dacă văd că ești hotărâtă, după ce termini micul dejun, mergem în parcare mare de lângă ponton. Ai timp să te pregătești. Acum, savurează-ți cafeaua.”

Și pleacă.

Rămân privind în urma lui, simțind și mai acut acel nod în stomac. Sub tâmpile – o venă pulsează, agitată. În piept, o bătaie constantă. Azi e ziua.

Dede, localnic născut în Java, mi-a spus câteva lucruri despre el, dar n-am fost prea atentă la detalii. E slab, înalt și deloc atrăgător. Are o figură brută, nerafinată, un chip de om simplu, de trecător anonim. Și totuși, are ceva. O intenție bună, poate. O dorință de a mă ajuta, pe care nu o înțeleg. Nu știu de ce, dar simt că e mai mult decât atât.

După 45 de minute, suntem amândoi în parcare. Poartă un tricou alb, murdar și jerpelit, cu pete ciudate de la bucătărie. Mirosul? O combinație între țigări și mâncare. Nu tocmai plăcut. Dar n-am încotro.

Prima dată, urc în spatele lui și îl las să-mi arate cum se face. Ne învărtim încet prin parcare goală, în cercuri largi. Apoi oprește.

Se întoarce spre mine, serios:

„– E rândul tău.”

Înghit în sec. Simt cum îmi transpiră palmele pe ghidon. Nu-mi amintesc ultima dată când am tremurat așa. Poate când am făcut diving în Amed m-am simțit la fel. Dar nici nu mai contează. Trebuie să trec peste asta. Azi.

Sunt aici, cu Dede în spatele meu, pregătită pentru prima mea experiență pe scuter. Când am apăsat accelerația, ceva în mine s-a desfăcut, ca un nod care nu mai opunea rezistență. Frica a rămas în urmă, ca un fum risipit de vânt.

Cu ezitări, opriri bruște și o mie de gânduri în cap, am reușit. Am prins echilibrul. Apoi Dede a decis că parcare nu e suficientă.

„– Hai să ieșim pe drum. Trebuie să înveți cu adevărat.”

Drumul principal. Mașini, scutere, haos. Nu mă mai puteam ascunde. Asta era realitatea. Și, dacă voiam să mă descurc singură, trebuia să fac pasul ăsta.

Am mers câțiva kilometri. În unele momente, Dede își întindea mâinile spre ghidon, ghidându-mă din spate. Mirosul

de țigări și mâncare stătută plutea greu, tulburat doar de briza caldă. Prea aproape.

Încercam să mă concentrez, dar senzația mă tulbura – vibrația motorului, atingerea discretă a mâinilor lui pe ghidon, respirația fierbinte din ceafa mea, ritmul constant al roților pe asfalt... Oare zgomotul ăsta era real sau doar în mintea mea?

Nu mă așteptam să fie atât de ușor. Fără cutie de viteze, fără coordonare complicată. Doar accelerez și merg. Un detaliu mic, dar esențial pentru siguranța mea. Când am ajuns la cazare, Dede mi-a zâmbit larg:

„– Te-ai descurcat bine. Încă puțin și zbori singură pe șoselele astea.”

L-am privit și, pentru prima oară azi, am simțit că îl cred. În expresia lui am putut să observ: era mândru de eleva lui.

„– Ai grijă să nu mai tremuri,” a continuat, pe un ton amuzat. „Nu te mânâncă nimeni. Doar fii atentă la drum, la ceilalți și ai încredere în instinctele tale.”

Ezit o secundă. Apoi, dintr-un impuls, îl îmbrățișez scurt.

„– Mulțumesc,” i-am spus.

A râs ușor și a dat din cap.

„– O să mă ții minte toată viața, că te-am învățat asta.”

Atât. Simplu, dar de impact. Wow.

Mi-am privit ceasul: 11:11.

Sincron? Un mesaj ascuns al Universului? Sau doar un număr întâmplător? Desigur că l-am privit ca pe un semn. Exact ce aveam nevoie pentru a lua decizia pe care o amânam de zile întregi.

Hotspring... Fără scuze. Fără amânări. Doar eu, un scuter și câțiva kilometri de necunoscut în față. Un gând care-mi trimite fiori pe șira spinării. Chiar și în căldura toridă a Baliului.

Azi mi-am extins cazarea cu încă trei nopți la Sunrise. Sper ca, până miercuri, să decid încotro bate vântul destinației mele.

Dede mi-a spus că îmi va da un alt scuter, unul „adevărat”, nu doar de antrenament. Așa că îl aștept. Între timp, îmi pregătesc bagajul, îmi pun costumul de baie și mă mai privesc

o dată în oglindă înainte să ies. Da. Asta e Yda cea nouă. Yda care în sfârșit apasă accelerația. Cea care nu se teme să încerce ceva ce, până ieri, o îngrozea.

Scuterul primit are un suport pentru telefon, iar Dede îmi setează destinația pe Google Maps. Îmi dă ultimele sfaturi, cu răbdarea lui obișnuită:

„– Condu încet. Nu te aleargă nimeni, ai timp suficient. Fii atentă la depășiri, la schimbările de străzi, la porniri și opriri. Uneori, accelerațiile bruște pot smuci motorul. Ține frâna cu hotărâre și nu te teme. Ești puternică și poți.”

Îi fac un semn că am înțeles. Îmi potrivesc casca, îmi ajustez ochelarii de soare și îi zâmbesc înainte să pornesc.

Singură.

Drumul mi se așterne înainte, iar eu sunt atentă la trafic, la mișcările celor din jur, la fiecare mic detaliu. Gândurile roiesc, agitate. Ca niște păsări fără direcție.

Frica. Cum apare? Din ce e făcută?

Nu știu. Nu înțeleg mecanismul exact, dar știu că e acolo, strecurându-se printre gândurile mele, infiltrându-se adânc în oase. Uneori, mi-aș dori să pot intra în mintea mea și să o smulg fir cu fir, să o anihilez înainte să-mi străpungă siguranța. Să mă răfuiesc cu ea și să-i spun, clar și răspicat, că n-are nicio șansă să câștige. Poate mă oprește o vreme. Dar, la final, tot eu voi câștiga.

Ironia e că, aici, în Bali, un copil de șapte ani poate conduce un scuter fără nicio ezitare. Iar eu, o femeie adultă, mă confrunt cu o frică invizibilă, de parcă aș fi un câine părăsit în mijlocul furtunii.

Dar știam deja asta, nu? „Sunt în Bali ca să-mi anihilez fricile. Una câte una.” După diving, azi se pare că am de înfruntat încă una.

Hotspring Banjar Lovina...

Am condus 30 de kilometri dus-întors până la Hotspring Banjar Lovina. Izvoare termale, ascunse în inima vegetației

tropicale. Aburi care plutesc leneș deasupra apei sulfuroase, sculpturi tradiționale balineze care veghează marginile bazinelor, sunetul apei curgând din gura dragonilor de piatră.

Dar nu asta m-a surprins cel mai tare. Nicidecum. Altceva avea să mă șocheze. La propriu. Și nu, nu e despre faptul că m-am descurcat greu cu scuterul.

Dar să o iau cu începutul.

De trei zile mă învârt în jurul ideii de a merge pe scuter. De când am ajuns la Sunrise, îl privesc și îmi fac curaj. Apoi apare Dede. Apoi dispare. Dar astăzi e ziua în care chiar fac asta. Și uite-mă aici, la capătul unui drum ce părea nesfârșit, cu motorul încă vibrând sub mine și palmele ușor umede pe ghidon.

Brusc, gândul îmi fuge la Esther. De când am fost cu ea, n-am mai mers nicăieri. Locul ăsta era în planul nostru comun. Inițial. Până când i s-a năzărit să fie singură. Poate că lucrurile se așază exact cum trebuie, chiar și când nu înțelegem de ce.

Am alimentat cu 20.000 IDR, vreo 1,6 litri de benzină. Nu eu, un băiat de la pompă. Apoi am pornit, încercând să ignor tremurul fin din mâini. Noroc că traficul n-a fost atât de haotic ca de obicei.

Când am ajuns la Hotspring, am văzut imediat problema: o pantă abruptă care ducea direct spre parcare. Am frânat chiar în vârful și... am rămas acolo. Cu mâinile încheștate pe ghidon, picioarele bine fixate pe asfalt și creierul blocat în fața unei dileme existențiale: „Cum o să cobor fără să mă fac de râs?”

Eram conștientă că, teoretic, nu era mare lucru. Doar o pantă. Dar în mintea mea, deja rulau toate scenariile posibile: scuterul luând-o la vale fără control, eu rostogolindu-mă spectaculos în mijlocul parcării, eventual și niște localnici aplaudând performanța mea.

Apoi, din dreapta, apare un bărbat – un localnic cu un zâmbet prietenos și o privire care spunea „nu e prima oară când văd un turist blocat aici”. Se apropie calm și îmi face semn să-i dau scuterul.

„– Să te ajut?” întreabă, cu o voce liniștită, de parcă nu mă vedea complet înghețată pe loc.

Dau din cap, recunoscându-mi neputința. Îl las să preia controlul și mă dau jos de pe scuter, în timp ce el îl ghidează cu o ușurință enervantă, ca și cum ar plimba o bicicletă de jucărie.

În câteva secunde, scuterul e jos, parcat perfect. Iar eu sunt încă acolo, cu inima bătând mai tare decât e cazul. Îi mulțumesc și respir adânc. Gata. Oficial, am ajuns. Întreagă și nevătămată. Am achitat taxa de intrare, alți 20.000 IDR.

Locația? Un fel de Băile Felix sau Covasna, dar îmbrățișată de junglă.

Trei piscine cu apă termală, fiecare cu temperaturi diferite. Prima, cea mai mare, pentru relaxare. A doua, mai adâncă, unde localnicii vin să-și „întindă” mușchii în apa caldă. Iar a treia, cea mai interesantă – un bazin cu jeturi puternice de apă care cad de la doi metri înălțime, exact ca niște cascade naturale. Dacă te așezi sub ele, simți cum îți apasă umerii și spatele ca un masaj brutal, dar eliberator.

Apă sulfuroasă, cu un miros ușor înțepător, dar despre care se spune că vindecă pielea, durerile articulare, chiar și stresul.

Statui tradiționale cu capete de dragon, din gura cărora țâșnește apa termală.

Un restaurant cocoțat deasupra bazinelor, unde poți savura un fresh de mango sau o porție de Nasi Goreng, privind aburii cum se ridică leneș din piscină.

Totul e frumos. Calm. Verde. Exact cum îmi imaginam.

Mă opresc o secundă, trag aer în piept și decid: mănânc prima dată. Simt că mi s-a descărcat bateria. Condușul scuterului mi-a consumat toată energia. Pfff. Atât de concentrată pe drum, încât nici n-am simțit oboseala strecurându-se în mușchi.

Îmi amintesc brusc de dorința mea nebună, de neoprit, de a învăța să conduc o motocicletă. Acum măcar văd și eu niște rezultate. Nu mai e doar o idee nebunească aruncată în aer. Azi, cu fiecare kilometru, am dovedit ceva. Nu altora. Mie.

Îmi comand un suc de ananas, o cafea balineză și un Mie Goreng cu legume. 70.000 IDR – un preț rezonabil pentru un loc ca ăsta. În timp ce mănânc, gândurile îmi fug, din nou, la Esther. Senzația că ceva a rămas neterminat între noi nu-mi dă pace. Oare ce face acum? Unde e? Brusc, decid să-i scriu. Trei zile de când ne-am luat rămas bun și niciun semn. De obicei, las lucrurile să curgă și nu mă grăbesc să fac eu primul pas, dar acum simt să o fac.

„– Ce faci, pe unde ești?” Adaug, fără să stau pe gânduri: „Eu sunt la Hotspring, e foarte frumos.” Nici măcar nu știam dacă mai era prin Lovina sau dacă apucase deja să plece mai departe. Poate nici n-ar mai fi citit mesajul.

Dar înainte să apuc să mă întreb de două ori dacă a fost o idee bună să îi scriu, privirea îmi cade asupra piscinei mari.

Și... înainte să o văd, o aud. Râsul ei inconfundabil, ușor răgușit, plutește peste aburii apei termale. Ca un ecou jucăuș al momentului. O caut cu privirea și... da, e acolo. Relaxată, cu capul dat pe spate, plutind ușor, ca și cum Universul a așezat-o exact aici, exact acum. *Cum să fie aici?!*

Mă ridic de la masă, mă apropiu de balustradă și îi fac semn, ca și cum ar putea să mă vadă de acolo. Bineînțeles, nu mă observă. Dau un pas în spate, mă uit la telefon și tasez rapid:

„– Nu pot să cred că și tu ești aici...”

Universule, ce joc e ăsta? Care erau șansele să ajung aici în ultima clipă, la sugestia lui Dede, deși nici măcar nu aveam în plan locul ăsta? Dede insistase că, pentru siguranța mea, ar fi mai bine să exerseze pe un traseu mai scurt.

Și ea? Nici măcar ea nu trebuia să fie aici. Dar s-a întâlnit cu șoferul care ne dusesese împreună la Aling Aling Waterfall, iar el, pentru că avea drum la Hotspring, a adus-o și pe ea. Poate că uneori nu trebuie să înțelegem. Doar să fim acolo, prezente.

Termin de mâncat și cobor spre bazine. O caut cu privirea. O găsesc în piscina mică. Mă sprijin de balustradă și îi zâmbesc. Când mă vede, fața i se luminează instant.

„– Incredibil, nu pot să cred. Yda!”

„– Nici eu!”

Râdem. Un râs din ăla care spune mai mult decât am putea exprima în cuvinte. Realitatea e exact asta: destinul ne-a pus față în față, din nou. De ce? Nu știu. Dar sunt aici, cu ea, trăind un moment pe care nici una dintre noi nu l-a planificat, dar pe care, poate, trebuia să-l trăim.

Stăm o vreme împreună, povestim. Nici ei nu i-a fost în plan să vină, dar uite unde suntem. Mi-aș dori să pot vedea filmul ăsta de sus, desfășurat în paralel, ca un fir invizibil care ne-a adus pe amândouă aici. Ce ar arăta imaginea de ansamblu?

La un moment dat, îmi spune că pleacă. O privesc cum urcă spre vestiare, își schimbă hainele și îmi face semn de sus. Îi răspund cu un gest scurt, dar nu ies din apă.

Esther dispăre printre oameni, iar ceva în mine se strânge, deși nu știu exact ce. O parte din mine simte că ăsta a fost un final – scurt, întâmplător, dar poate suficient. Alta, însă, se întreabă dacă nu cumva Universul doar ne-a pus o virgulă, nu un punct.

Rămân în apă, cu privirea pierdută, de parcă aș aștepta ca ecoul râsului ei să revină. Dar nu se mai aude nimic. Doar liniștea apei termale și un gând care nu-mi dă pace: „*unele întâlniri sunt menite să rămână neterminate.*”

Totuși... ce-a fost asta?

Nu știu exact ce rol a avut întâlnirea noastră, dar acum o văd ca pe un semn. Poate Universul ne arată mereu direcția, doar că uneori suntem prea orbi să o vedem singuri. Așa că ne trimite un Dede. Un șofer. O Esther. Gândul ăsta mă face să zâmbesc. Pentru că, de fapt, nu suntem niciodată singuri.

Așa că, dacă tot mă las ghidată de viață, poate iau în considerare și cealaltă sugestie a lui Dede: trekking în Java.

Habar nu am ce mă așteaptă acolo. Nici măcar nu m-am obosit să verific pe hartă. Dar după ziua de azi? Poate e cazul să nu mai caut răspunsuri și doar să mă las dusă de val.

Mai rămân vreo jumătate de oră la Hotspring, lăsând apa caldă să-mi relaxeze mușchii încordați de la atâta concentrare. Încă oscilez între a mai merge undeva și a mă

întoarce la cazare, dar îmi dau seama că, pentru prima mea zi pe scuter, a fost deja suficient.

Apoi, ca din senin, îmi amintesc de căzătura cu motocicletă. De momentul acela ridicol, când, încrezătoare că pot orice, încercam să fac opturi perfecte în parcare. Doar că mintea mea era ancorată în discuțiile contradictorii de la firmă, iar trupul prins în clipa prezentă. Îmi apare un zâmbet în colțul gurii. Oare cât am evoluat de atunci?

Pe drum spre resort, iau o decizie de ultim moment: nu mă opresc. În schimb, îmi continui drumul spre Singaraja, să mai exerseze. Simțeam că trebuie. Că dacă nu-mi testez acum limitele, voi rămâne blocată în fricile mele.

Traficul devine tot mai haotic. Semafoare. Opriri bruște. Claxoane. Un motociclist mi-a tăiat calea din senin și, surprinzător, am reușit să frânez la timp. Reflexele mi-au funcționat perfect, deși habar n-aveam că le am.

Ajung la plajă și mă hotărâsc să întorc acolo. Întoarcerile nu mi-au plăcut niciodată. Nici pe drumuri, nici în viață. Drumul se înfundă, iar doi motocicliști mă întrebă dacă am nevoie de ajutor. Îi refuz cu un zâmbet. Mă descurc eu cumva.

Reușesc să întorc, dar mai am de trecut prin haosul traficului balinez. Alte semafoare, schimbări de direcție, claxoane care par să facă parte din coloana sonoră a orașului. Încep să înțeleg ritmul, să anticipez mișcările celorlalți, să navighez prin nebunia străzilor fără să mă panichez.

Într-un moment de maximă adaptare la realitatea locală, văd că toți merg pe contrasens ca să scurteze un drum. Și ghici ce? Fac și eu la fel: 200 de metri pe contrasens, în plin haos. Dacă ai fi fost aici, ai fi zis că exagerez, dar îți spun sincer: chiar am făcut-o.

Nu știam ce simt. Dar simțeam.

Oricum... de-mi spunea cineva acum o săptămână că voi face asta, aș fi râs. Aș fi spus că n-aș avea niciodată curajul să mă strecur printre mașini, printre reguli nescrise, printre localnicii care par să conducă după instinct, nu după semne de circulație.

Dar acum... acum înțeleg că Bali nu te întreabă dacă ești gata. Te aruncă direct în mijlocul haosului și te lasă să-ți găsești propriul ritm.

Când în sfârșit ajung la cazare, cobor de pe scuter și îmi las mâinile pe coapse, încercând să-mi reglez respirația. Gata. Pfff... Am reușit.

Mâine e ziua cea mare. Cascada și templul. O să-mi placă drumul, simt deja că va fi o provocare.

Fac un duș lung, spălând de pe mine mirosul apei sulfuroase. Între timp, Dede nu e la resort, dar abia aștept să-i povestesc despre experiența mea de azi.

Mai târziu, ies să mănânc și mă întâlnesc cu el. Nici nu apuc să mă așez bine, că încep să-i povestesc totul, de la prima pornire nesigură până la cei 11 kilometri nebuni prin Singaraja. Când aude, face ochii mari.

„– Ai condus prin traficul ăla?”

Râd și ridic din umeri. Probabil mă crede nebună. Dar asta sunt. O nebună care și-a luat viața în propriile mâini. Mâine dimineață, din nou pe scuter. Oare chiar sunt pregătită?

Când m-am uitat la ceas, era exact 23:33. Am zâmbit. Poate că nu toate semnele vin perfect sincron. Poate tocmai asta le face reale.

Adorm târziu, cu gândul la ziua de mâine. Azi am învins o altă frică. Mâine... voi merge mai departe.

Pentru că adevărata provocare nu e doar să gândești curajul, ci să-l trăiești. De prea multe ori ne spunem că ne vom arunca, dar când vine momentul, ne agățăm de siguranță și rămânem pe margine.

Adevărata aventură nu începe când ești gata. Ci când pornești, tremurând, totuși înainte.

"Uneori, curajul nu înseamnă să nu îți fie frică. Ci să-ți tremure mâinile și, totuși, să mergi mai departe." – Autor anonim

4

Dragonul Serpentinelor – O zi în care n-am renunțat

22 august 2023, marți

Am pus ceasul să sune la 7:00. Mult prea dimineată ca să mă rup brutal de lumea somnului. Unde să plec cu noaptea-n cap? Templul și cascada nu pleacă nicăieri.

Am înjumătățit vina și am închis alarma fără regrete. Setez alta la 9:00 și zâmbesc, leneș, ca o pisică răsfățată. De ce? Pentru că nu-mi amintesc să mai fi avut astfel de momente în viața mea. Să am timp. Să mă răsfăț. Să las ziua să înceapă când vreau eu, nu când trebuie. Sau pentru că trebuie.

Poate că somnul ăsta dulce e din cauza camerei. Habar n-am. Nu se aude nimic din exterior, iar salteaua îmi ia forma corpului, de parcă mă înghite încet, ca un mulaj perfect. Și e o energie mișto aici... totuși, știu că trebuie să plec.

Când mă ridic din pat, febra musculară își face simțită prezența – semn clar că ieri m-am ținut bine de ghidon. „Azi, cui pe cui se scoate,” îmi spun amuzată, în timp ce mă bag sub apa caldută a dușului.

La 9:30 sunt deja la masă, cu Dede de partea cealaltă. A devenit un fel de ritual să povestim la micul dejun. Uneori e incoerent și nu înțeleg tot ce zice, dar are multe povești de spus. Iar mie îmi place să ascult.

Primul lucru pe care mă întreabă Dede este dacă mai vreau să merg azi la cascadă. Logic că merg, doar nu m-am răzgândit peste noapte. Zâmbesc. Știu, oricine altcineva ar fi fost deja pe drum la 9:30. Și Yda ce face? Nici măcar nu se grăbește

să plece. Văzută din exterior, probabil par ciudată. Dar nu mă interesează asta. Eu oricum fac totul în ritmul meu.

Mănânc liniștită și îmi savurez cafeaua. Dede îmi recomandă să merg mai întâi la templu, iar la întoarcere, dacă mai sunt în stare, să mă opresc la cascadă. Îmi setează el adresa pe GPS și, la ora 10:00, părăsesc resortul, cu ochii lui urmărindu-mă până dispar în zare.

Cuvintele lui îmi răsună în urechi o vreme:

„– Ai grijă, traseul ăsta e diferit de cel de ieri. Dar sunt convins că te vei descurca. Dacă e ceva, o suni pe Wullan, ok?”

După vreo doi kilometri, ghici ce? Liniuțele de la rezervor îmi fac cu ochiul. Vaaai... Am uitat complet că trebuie să alimentez. Panica îmi urcă în piept, dar trag pe margine și încerc să gândesc logic. Verific rapid pe GPS: nicio stație pe traseul meu. Super.

N-am de ales. Întorc scuterul și mă întorc în oraș, căutând cea mai apropiată benzinărie. Mă cert puțin în gând – mă enervează neatenția asta, dar știu că e târziu pentru regrete. Alimentez, respir adânc, resetez direcția către templu și pornesc iar.

De data asta, fac o verificare completă: combustibil – check, bani – check, bateria externă încărcată – check. Mă simt mai pregătită. Deși tremur ușor la curbe și sunt cu ochii în patru, drumul e mai lejer acum. Ies din oraș. În sfârșit, spațiu.

Dar liniștea nu durează. Încep urcușurile. Pădure de-o parte și de alta, serpentine strânse, iar în aer – mirosul clar de munte. Ridic privirea spre GPS și văd doar linii șerpuitoare. *Serios? Asta e ruta?*

Abia atunci îmi pică fisa: templul e DINCOLO de munte. Și eu sunt cu scuterul, singură, fără experiență, pe un drum care pare desprins dintr-un test de duranță. Mă trece un fior și simt cum pielea mi se zbârleşte. Asta n-aveam pe listă...

Adică... sunt începătoare. Ieri abia am reușit să merg cât de cât drept, iar azi trebuie să urc serpentine cu înclinații absurde și curbe atât de strânse, că îmi vine și să mor, și să urlu în același timp. Îmi revin în minte vorbele lui Dede: „*Drumul ăsta*

nu e ca cel de ieri...” Și nu, nu e deloc. Dacă aș fi știut, oare mai porneam la drum?

GPS-ul îmi tot arată curbă după curbă, de parcă îmi râde în față: „Ai vrut scuter? Hai, să te vedem acum.” Mă gândesc, pentru o secundă, să renunț. Dar unde? Întoarcerea mi se pare și mai înfricoșătoare. Așa că merg mai departe, cu panica crescând în mine odată cu altitudinea. Probabil am mers așa cel puțin șapte kilometri, încordată din cap până-n picioare, cu palmele transpirate strângând ghidonul ca pe o bară de salvare.

Fiecare curbă era o provocare, iar la fiecare pantă simțeam că scuterul ar putea să cedeze oricând. Cu accelerația dusă la maximum, mă agățam de ideea că dacă mă opresc, risc să o iau la vale. Și totuși, în mine se dădea o luptă. Mi-era frică să mă opresc, dar și mai frică să continui.

Apoi, a apărut panta abruptă. Privind-o, am simțit cum mă lovește același fior pe care l-am avut la Căvnic, pe pârția aia infernală unde m-am blocat prima și ultima dată când am pus schiuri în picioare. Am oprit, dar n-am avut curaj să cobor. Țineam frânele atât de strâns, încât am simțit cum mă dor palmele.

M-am uitat în jos și am înțeles că nu am nicio șansă să cobor singură. Ieri, la Hotspring, cineva a fost acolo să mă ajute. Azi? Nimeni. Doar eu, scuterul și o frică care mi se așezase în piept ca o piatră grea. Lacrimile mi-au venit fără să le pot opri – două dăre fierbinți care mi-au brăzdat obrajii fără vreun avertisment, fără o cauză clară. Era frica, neputința, frustrarea sau poate toate deodată.

Dacă vreau să mă întorc, va trebui să cobor tot ce am urcat până aici. Dar cum? Gândul ăsta mă paralizează. Poate ar fi mai înțelept să renunț acum, înainte să mă bag și mai adânc într-un traseu care ar putea deveni imposibil. Sau poate, dacă merg înainte, voi da de pante și mai abrupte? Adevărul e că n-am de unde să știu. Singurul lucru cert e că mă simt prinsă într-o capcană. Și, ca să fie tabloul complet, n-am nici semnal la telefon.

Mă dau jos de pe scuter, mă învârt în jurul lui fără noimă, cu mintea blocată într-o buclă care nu mă lasă să gândesc limpede: „Nu am ce să fac, nu am pe cine să chem, nu am cum să ies din situația asta.”

Ridic privirea și privesc împrejurimile. Pe cealaltă parte a drumului, două case izolate, stinghere între copaci. Apoi, din senin, o femeie care conduce un scuter încetinește și oprește în dreptul meu. În spatele ei, un copil se ține strâns, sprijinindu-și bărbia pe umărul mamei.

„– Ai nevoie de ajutor? Ce ai pățit?” mă întreabă, cu o voce calmă.

Încerc să înghit nodul din gât și să par ok. Nu sunt.

„– Nimic, doar că... e primul meu drum și e greu. Foarte greu.”

Atât reușesc să spun. Ea mă privește câteva secunde, apoi îmi zâmbeste ușor.

„– Nu-ți face griji. Mergi încet și o să fie bine.”

Apoi accelerează și pleacă, lăsându-mă singură pe marginea drumului.

Rămân acolo, privind în urma ei, în timp ce întrebările încep să se îngrămădească în minte, lovindu-mă din toate direcțiile: „De ce nu m-am uitat mai atent pe hartă înainte să plec? De ce Dede nu mi-a spus că am de trecut un munte? Și, mai ales, de ce am crezut că e o idee bună să pornesc singură la drum, fără nicio experiență?”

Simt cum panica își înfige ghearele în mine. Mă întorc? N-am cum. Drumul pe care l-am urcat mi se pare acum la fel de periculos. Să merg mai departe? Panta din fața mea mă sperie de moarte. Și dacă nu e ultima? Dacă urmează și altele, mai abrupte, mai nesuferite?

Mă uit din nou la GPS și-mi pare că privesc un dragon cu mai multe capete – tai unul și răsar alte trei. Mâinile îmi tremură, iar inima îmi bate atât de tare, că-i simt pulsul până în vârful degetelor.

„Nu mai vreau. Nu mai vreau să continui.”

Să-l sun pe Dede să vină după mine?

Să recunosc că m-am aruncat în ceva peste puterile mele?
Să cedez în fața fricii?

Sunt într-o mare dilemă. Simt cum energii apăsătoare mă învâluie, mă trag în jos, ca un nisip mișcător al neputinței în care mă afund tot mai adânc. Aș urla, m-aș tăvăli pe jos de ciudă, doar-doar aș reuși să scap de sentimentul ăsta sufocant. Un câine mă latră nervos de la câțiva metri, iar dacă mai face un pas spre mine, jur că-l mușc eu prima, de nervi.

Mă învârt în jurul scuterului ca o fiară prinsă în cușcă, încercând să găsesc o fărâmbă de calm, dar tot ce reușesc e să mă afund mai tare în frustrare. Simt priviri pe mine – localnicii trec, mă privesc curioși și-și continuă drumul. În mintea mea nu e decât un singur gând care țipă: „Renunță. N-ai cum să urci muntele ăsta. Nu poți. Chiar nu poți.”

Mintea îmi vâjâie, îmi bubuie, sunt la un pas de explozie.

„Și ce dacă renunț?” îmi spun. „Și renunțarea e bună, uneori. Oricum nu știe nimeni că sunt aici. Nu e nicio rușine să recunoști când e prea mult.”

Gata. Mă urc pe scuter, îmi pun casca și o închei încet, cu gesturi mecanice. Nu sunt deloc mulțumită de mine, dar măcar m-am decis. Îmi pun ochelarii de soare și, cu un oftat, mă pregătesc să schimb adresa pe GPS.

Și atunci... se întâmplă ceva.

Poate pentru că, odată cu decizia, mintea s-a mai liniștit. Poate că, eliberată de haos, în sfârșit vede clar. Nu știu ce anume declanșează momentul, dar ceva se rupe și, în locul fricii, apare o hotărâre tăcută. Zâmbesc. Larg. Cu tot sufletul.

„Nuuu... Yda! Nu acum. Nu poți să renunți tocmai acum. Ești mai presus decât frica asta. Cine decide? Cine conduce? Tu sau panica?”

Aud răspunsul clar. „Eu. Eu sunt.”

Nu emoția de moment. Nu panica. Nu frica.

Și-atunci, știi ce-am făcut?

Am pornit.

Drumul a fost îngrozitor, dar la fiecare curbă îmi repetam în gând promisiunea făcută: că nu mă las. Și n-am făcut-o. Am

strâns din dinți și am mers înainte, cu mâinile lipite de ghidon ca de o ancoră de salvare.

După cine știe câte serpentine care mi-au testat toate limitele – fizice, psihice, emoționale – într-un final, harta mi-a arătat ceea ce părea a fi o minune: o linie dreaptă. Fără curbe. Fără urcușuri. Un drum normal.

Respir adânc, pentru prima dată cu adevărat, și simt cum valul de ușurare îmi inundă tot corpul. Am reușit. Și în acel moment, o frază se înfiripă clar în mintea mea: *„Frica are multe voci, dar niciuna nu te poate opri dacă alegi, pur și simplu, să nu le mai ascuți.”*

Opresc acolo, pe drumul ăla drept. Simt nevoia. Trebuie să-mi trag sufletul. Încă am un tremur în tot corpul, ca o descărcare energetică ce îmi pulsează prin fiecare fibră, de parcă aș fi prinsă într-un circuit de curent continuu.

În jur, alți călători opriți – un popas improvizat pentru cei care, ca și mine, au îndrăznit să înfrunte șerpuirea muntelui. Priveliștea? De vis. Valea se deschide larg la picioarele mele, verde, rotunjită, liniștitoare, iar cerul... cerul e atât de limpede, de parcă cineva a tras perdeaua norilor ca să-mi arate ce înseamnă libertatea.

Woow.

Lângă mine, o tarabă improvizată, cu doi bărbați și o femeie. Îmi cumpăr o apă cu 5.000 IDR, iar ea mă privește lung, curioasă, întrebând unde merg. Îi zâmbesc vag. Nici să vorbesc fluent nu pot. Oboseala, adrenalina, haosul din capul meu... toate s-au amestecat într-o pastă groasă, greu de înghițit.

Scot telefonul. Apăs pe butonul de înregistrare și spun doar atât, cu voce răgușită: *„Nu mai pot.”*

Atât. Trei cuvinte care, cumva, conțin tot.

Îl revăd obsesiv. Încerc să mă privesc cu luciditate, să înțeleg ce se întâmplă cu mine, ce fel de om sunt azi. Apoi, fără ezitare, îl șterg.

Și atunci înțeleg. Poate că nu e nebunie. Poate că nu e nici inconștiență. Poate că e doar... un curaj nebun, dus până la capăt.

Pentru alții, totul ar părea banal – un drum cu scuterul prin munți. Nimic ieșit din comun.

Dar pentru mine? Pentru mine, a fost o traumă.

Mă urc din nou pe scuter și pornesc, ignorând cu încăpățănare gândul că, la un moment dat, va trebui să mă întorc. Refuz ideea, ca și cum aş putea s-o exclud complet din realitatea apropiată.

Pe măsură ce drumul se liniștește și curbele devin mai blânde, simt cum tensiunea începe să se topească. Îmi ridic privirea, las valea să mi se aștearnă în ochi și simt soarele cum îmi mângâie umerii, scurgându-se peste întinderile verzi. Inspir adânc. În sfârșit, nu mai conduc doar cu frica în gât, ci și cu un strop de bucurie.

Ajung și în vârful muntelui. Opresc scuterul într-o parcare largă. Harta îmi arată că jumătate de traseu e deja în urmă. Mai am de mers, dar acum știu că pot.

Twin Lake Viewpoint...

Sus, priveliștea îmi taie răsuflarea – nu că mai aveam prea multă după 15 kilometri de serpentine și urcușuri care m-au stors de vlagă. Ajunsesem la Twin Lake Viewpoint, locul de unde cele două lacuri, Tamblingan și Buyan, se așezau cuminti unul lângă altul, ca niște oglinzi verzi ale cerului.

Aerul e mai rece aici, iar vântul adie lin, purtând cu el mirosul familiar de tămâie arsă – probabil de la un altar improvizat, cum au balinezii peste tot. Poate că muntele ăsta e sacru și pentru că le-a auzit toate rugăciunile, nu doar ale mele.

Rămân o clipă nemișcată. Stresul acumulat pe drum se risipește, ca și cum energia locului îmi intră direct în piele. Pădurile dese se oglindesc în ape, totul e o explozie de verde, iar cerul – un albastru clar, aproape ireal.

În jur, turiștii par la fel de tăcuți ca mine. Unii fotografiază, alții se așază pe balustrade și privesc în tăcere, de parcă natura însăși le-ar fi șoptit: „Acum stai. Și vezi.”

Le cer câtorva străini să-mi facă niște poze. Apoi, plimbându-mă ușor prin zonă, dau peste un panou cu animale exotice. Zâmbesc – uitasem complet că există aici. La câtă tensiune am acumulat până să ajung, nici n-am avut spațiu mental pentru altceva. Ce bine că uneori viața îți mai dă câte o surpriză nescrisă.

Pentru 50.000 IDR (vreo 15 lei), îmi fac curaj și accept oferta omului: câteva poze, trei videoclipuri și o combinație de entuziasm cu epuizare totală.

Primul „model”? Roberto – o șopârlă portocalie, uriașă și grea, pe care o țin cu ambele mâini, cu greu. Stă perfect nemișcată, ca o figurină de plastic. Atât de calmă, încât mă întreb dacă simte cât de agitată sunt eu sau, pur și simplu, e toropită de soarele amiezii.

Urmează liliacul. Un monstru negru, cât jumătate din mine – habar n-aveam că există lilioci atât de mari. Pfff... Asta n-a fost ca Roberto. Se agită haotic, dă din aripi cu disperare, ca și cum ar vrea să zboare direct din mâinile mele. Aproape că-l scap. Aproape. Nici eu nu știu cum am reușit să-l țin, având în vedere starea în care eram. Când l-am predat, am tras aer adânc, ca după o luptă câștigată.

Dar n-am scăpat încă.

Ultimul, dar nu cel din urmă – șarpele. Un piton galben, splendid, scos cu grijă dintr-o cutie pe care scria, ironic, „Nu atingeți!”. Cică îl cheamă Lompo.

Serios...

Să ții un piton în brațe, în timp ce se încolăcește în jurul tău, îți sâsâie aproape de ureche și îți atinge pielea cu limba... imediat după ce ai supraviețuit celor 15 kilometri de serpentine? Ce alt „cui pe cui se scoate” mai bun ai putea găsi?

Toată scena părea desprinsă dintr-un episod de „nebunie pură”. Aveam și public – niște francezi care se uitau la mine de parcă urma să le demonstrez cum NU se ține un șarpe. Dar, sincer? Nici o clipă nu m-am temut că m-ar putea mușca. Mi-a fost infinit mai frică pe drumul ăla înspăimântător, printre

prăpăstii, decât de șarpele de 15 kilograme care se încolăcea în jurul meu ca în jurul unei acadele.

Când am revăzut clipul mai târziu și mi-am auzit vocea spunând: „*N-aș fi crezut vreodată că voi face așa ceva în viața mea,*” sincer, nici nu știu la ce mă refeream mai exact – la șarpe sau la scuter. Probabil la amândouă.

Nici măcar nu vreau să mă gândesc acum la întoarcere. Dar, evident, am căutat variante. O rută mai lungă, fără serpentine? Ar fi fost un vis. Din păcate, nu există. Am verificat. Bineînțeles că am verificat.

Așa că plec. Îi las pe prietenii mei necuvântători să-și aștepte cuminți următoarele „victime”. Eu am bifat aventura. Și încă nu s-a terminat.

De aici, drumul devine, în sfârșit, prietenos. Cobor mai mult decât urc, iar pantele sunt line, largi și previzibile. Doar vreo două curbe îmi dau bătăi de cap, dar le gestionez cumva, fără dezechilibru. Cu toată ușurarea, încordarea din prima parte a zilei încă mocnește în mine, agățată de colțurile nervilor.

Mă gândesc, inevitabil... am fost cam inconștientă. N-am întrebat, n-am verificat nimic. M-am aruncat cu capul înainte, convinsă că e doar o plimbare. Și dacă aș fi știut cât de greu va fi? Probabil că tot m-aș fi dus. La câtă încăpățănare și nebulie am în mine, n-ar fi contat. Aș fi zis „las’ că pot”.

Traficul se îndesește pe măsură ce mă apropiu de civilizație. Merg încet, concentrată. Fac o oprire scurtă la un market, unde îmi cumpăr o ciocolată mare – pe care o mănânc întreagă, fără nicio urmă de regret. Aveam nevoie. Rapid. Și da, mă simt mai bine.

Pornesc din nou, cu bateriile parțial încărcate. Mai am puțin. Trec pe lângă câteva obiective turistice, repere pe care îmi amintesc că Sawa le avea pe listă. Nu mă opresc. Acum nu mai contează. Tot ce-mi doresc este să ajung.

Și, după două ore și jumătate de efort continuu – pentru un drum care, teoretic, dura o oră – în sfârșit, ajung. Parchez cu greu și, pentru o clipă, chiar mă gândesc să sărut pământul.

Răsuflu adânc și îmi promit să nu-mi mai storc creierul cu gândul întoarcerii. Ajunge cât am dus.

Primul pas? Baia. O femeie mă taxează 2.000 IDR. Nu comentez. Apoi, biletul de intrare – 75.000 IDR. Plătesc. Intru. Sunt aici. Am ajuns.

Ulun Danu Beratan Temple...

„Locul unde orice miracol e posibil” – așa l-aș numi. Pentru că, sincer, dacă am ajuns întreagă până aici, după ce-am înfruntat un munte pe scuter, atunci asta e, fără îndoială, un miracol personal.

La intrare mă întâmpină o grădină impecabilă, plină de culori și forme care se contopesc într-un peisaj aproape ireal. Flori peste tot, alei desenate parcă cu rigla, fântâni liniștite. Templul propriu-zis pare departe, zăresc doar vârfurile turelor, răsărind timid printre copaci.

Dar realitatea mă trage repede înapoi – mi-e foame.

Mă îndrept direct spre restaurantul din incintă. E mare, aerisit, iar terasa are vedere spre lac. Mă așez acolo, tremurând ușor, nu de frig, ci de tot stresul strâns în mine. Abia acum, în siguranță, conștientizez cât de tensionată am fost.

Cum de-am ajuns până aici? Poate chiar sunt un soi de „pui de zmeu” care nu se lasă. Ce idei mai am și eu...

De pe terasă, turele templului se reflectă perfect în apa calmă a lacului, ca într-un tablou. Totul pare să vegheze asupra locului. Dar nu mă grăbesc să explorez. Simt nevoia să-mi las mintea să-și prindă din urmă trupul, să se așeze.

Comand o supă de legume, cartofi prăjiți – visez la ei de două zile – și un suc de verdețuri. Toate delicioase. Mă costă 88.000 IDR, dar nici nu clipesc. Stau acolo aproape o oră, butonând telefonul și lăsându-mi pulsul să coboare, respirația să-și recapete ritmul normal.

Gata. Am venit până aici să văd templul, nu doar să mănânc. Mă ridic și pornesc.

Grădina e ca o machetă uriașă – flori exotice, palmieri perfect aliniați, vegetație luxuriantă. Totul e atât de bine pus la punct, încât pare artificial. Și, cu toate astea, ceva în mine e obosit. Prea multe locuri, prea multe temple, prea multe imagini care ar trebui să mă impresioneze... și nu mai reușesc.

Mă las purtată de valul de oameni care merg toți într-o singură direcție, ca atrași magnetic de un punct central. Și, în câteva minute, îl văd: celebrul templu plutitor. Izolat de restul parcului, pare suspendat deasupra lacului, o insuliță de piatră desprinsă dintr-un basm balinez.

Muntele din depărtare e învăluit în nori pufoși, albi, iar lacul Beratan reflectă totul într-o liniște care pare sacrală. Peisajul e de vis. Da, frumos e, dar adevărul e că nu-l mai simt cu tot sufletul. Mă uit la el ca printr-o fereastră murdară de oboseală.

Fac un selfie. Unul și gata, ca să nu zic că am ajuns până aici degeaba. Mai trag câteva cadre, dar fără grabă, fără chef de estetică perfectă.

Comercianții locali, întotdeauna ingenioși, au împânzit locul cu puncte „instagramabile”: un heleșteu artificial pentru poze, o mini grădină zoologică unde poți ține animale în brațe, o cafenea scumpă unde o cafea Luwak costă 50.000 IDR – mai mult decât la plantațiile de cafea! Și o terasă modernă, cu pizza, sucuri și decor fancy.

Parcul e întins, răcoros, plin de copaci bătrâni și flori strălucitoare. Pe aleile perfect trasate, turiștii se îndreaptă spre celebra poartă de piatră – locul ideal pentru poza cu fundalul perfect. Eu? Nu mă bag. Am destule poze. Nici nu mai știu ce să fac cu ele.

După o scurtă plimbare printre grădini, mă așez pe o bancă și privesc lacul. Încerc să mă las cuprinsă de liniște, de frumusețea locului... dar sunt stoarsă. Drumul de până aici m-a secăt. Și poate că așa e: când îți forțezi limitele, momentul în care ajungi la destinație nu mai vine cu artificii. Vine cu tăcere.

Privesc ceasul. Aproape 14:30. Timp ar fi să ajung și la cascadă, dacă mă mișc. Nu vreau să las oboseala să-mi taie elanul, dar nici să mă prindă întunericul pe serpentine.

Mă mai uit o dată spre templu, spre muntele învăluit în nori și lacul liniștit. E un loc frumos, dar nu mai am timp să-l gust. Banyumala mă așteaptă.

Mă ridic greu – de parcă tot corpul s-a îmbrăcat în plumb – și pornesc spre ieșire. E timpul pentru o nouă provocare.

Am plecat spre următoarea destinație de pe listă: Banyumala Waterfall. GPS-ul arăta doar 10 kilometri – o nimica toată față de ce tocmai traversasem. Mă simțeam mai relaxată, ba chiar încrezătoare. Plus: nici urmă de serpentine, încă.

Ies din parcare fără incidente, achit taxa de 3.000 IDR pentru scuter și pornesc. Măinile nu-mi mai tremurau, iar curbele nu-mi mai paralizau stomacul. Aproape că începeam să mă bucur de drum.

Ajung repede la intersecția care duce spre cascadă. Drumul? Îngust și abrupt, o coborâre serioasă. Îl privesc sceptic. Nu mă risc cu scuterul – îl parchez la drumul principal și mă uit lung la o plăcuță care-mi taie din avânt: 2,4 kilometri până la cascadă.

Hmmm... Ce fac? Mă întorc după scuter sau o iau pe jos? Privesc în jos: pietriș, denivelări, praf. Dacă aș fi avut mai multă experiență pe două roți, poate că nu m-aș fi gândit de două ori. Dar acum? Merg pe jos.

Pe lângă mine trec scutere și mașini în ritm constant, urcând și coborând fără emoții. După niciun kilometru, deja simt cum mă dor picioarele. Și, desigur, sunt în șlapi. Nici acum n-am reușit să gândesc logic, serios?

Mă bate gândul să cer ajutor. Încerc cu doi localnici, dar ori nu înțeleg ce vreau, ori mă ignoră complet. Apoi, apare o fată. Îi explic rapid, iar ea acceptă fără ezitare. Nu cred că are mai mult de 18 ani, dar conduce ca un profesionist pe drumul accidentat. Mă țin bine în spatele ei, convinsă că un singur hop mai serios m-ar putea catapulta în vreun tufiș.

Ajungem aproape de parcare. Îmi cere 20.000 IDR, dar îi las 27.000 – atât aveam mărunț. Mulțumesc și plec.

Cobor în continuare poteca, trec de o parcare improvizată, apoi de un mic restaurant, unde profit de ocazie și dau o fugă la baie. După aceea, urmează o nouă coborâre, mai abruptă decât toate celelalte, care mă conduce direct spre intrare.

Plătesc 50.000 IDR și, spre surprinderea mea, primesc și o sticlută de apă de 330 ml. Frumos gest – ar trebui să facă asta peste tot, mai ales pe canicula asta.

Și, în sfârșit... ajung.

Banyumala Waterfall...

Uluitor.

Apa cade lin, ca niște fire de argint, subțiri și perfecte, peste un perete de stâncă îmbrăcat în mușchi verzui. Aburii fini plutesc în aer, iar stropii reci îmi ating fața cu o delicatețe care mă trezește ușor din oboseală. Vegetația deasă care înconjoară cascada creează o atmosferă aproape mistică, de parcă locul ăsta a fost uitat de timp. Sunetul apei se împletește cu foșnetul frunzelor într-o simfonie naturală care m-ar putea ține acolo ore în șir. Soarele se joacă printre picături, iar stâncile par să strălucească.

Ar fi un loc perfect pentru contemplare, pentru tihnă și regăsire. Dar nu reușesc să mă liniștesc complet. Gândurile mi-au luat-o deja înainte, alergând înapoi pe serpentinele de unde tocmai venisem. Îmi simt corpul prezent, dar mintea gonește spre drumul de întoarcere. Munte, trafic, stres...

În jur, toată lumea face poze. Unii par obsedați să prindă cadrul perfect, așteptând minute întregi pentru un decor fără alți turiști. Nimeni nu pare să stea pur și simplu și să privească, fără ecrane între ochi și realitate.

„Oare chiar nu mai putem să ne bucurăm de un loc fără să-l immortalizăm digital?”

Mă învăluie un sentiment ciudat – frumusețea locului e covârșitoare, dar interacțiunea umană cu ea pare lipsită de suflet. Prea multă captură, prea puțină trăire.

Stau câteva minute, respir adânc, îmi umplu plămânii cu aerul proaspăt și rece, apoi mă ridic. Timpul nu-mi e aliat. Știu că mă așteaptă un drum greu și nu e vorba doar de distanță.

Picioarele îmi protestează la fiecare pas. Ideea de a urca aproape trei kilometri înapoi pe jos e imposibilă acum. Mă apropiu de primii șoferi de scutere și întreb:

„– Cât până sus?”

„– 50.000 IDR.”

Plătesc fără să comentez. În momentul ăsta, nu banii contează, ci să scap cât mai repede din valea asta frumoasă, dar nemiloasă.

Și uite-mă iar în spatele cuiva, pe scuter. Azi am cheltuit pe transport aproape cât pe mâncare, dar am ales bine – am ales confortul.

Ajung la scuterul meu, urc, îmi ajustez casca și pornesc.

Urmează întoarcerea.

Coborârea muntelui s-a dovedit și mai infernală decât urcarea. Dacă la dus îmi tremurau genunchii de frică, acum mă dureau mâinile îngrozitor de la cât de strâns țineam frânele. Într-o curbă strânsă, pierd controlul și scuterul scapă de sub mine, trântindu-se pe asfalt. În ultima clipă, trag piciorul la timp, ca să nu rămână prins sub greutatea lui rece și grea. Pfff...

Nici n-apuc să mă adun, că un băiat apare de nicăieri și mă ajută să ridic scuterul. Două mașini opresc lângă mine, iar unul dintre șoferi coboară, îmi verifică frânele și mă întreabă dacă sunt bine. Dau din cap că da, deși simt cum mi se învâрте totul. Nervii îmi sunt întinși până la limită.

Nu am de ales. Trebuie să continui.

Dar, ca și cum n-ar fi fost destul, telefonul începe să dea semne de moarte. Bateria externă e descărcată, iar procentul scade vertiginos pe ecranul deja palid. Panica revine – dacă mi se închide telefonul, cum ajung înapoi fără GPS?

O ultimă speranță: opresc la un magazin, întreb dacă au încărcător de iPhone. Vânzătoarea dă din cap. Nu are.

Îmi înghit frustrarea cu noduri și pornesc mai departe.

Aventura aventurilor din viața mea se încheie, în cele din urmă, cu un final fericit: intru pe poarta resortului. Nici nu știu dacă să râd, să plâng sau să mă întind pe jos. Sunt epuizată, dar și mândră. Extrem de mândră.

„*Probabil că nu o să mai urc pe un scuter prea curând,*” îmi zic, dar zâmbesc ironic. Mă cunosc prea bine – în câteva zile o să uit tot stresul și-o să mă arunc din nou într-o nebunie similară. Asta e.

Azi, pavajul sub roți îmi pare mai blând ca niciodată. Resortul – o oază de siguranță după haos.

Dede mă îmbrățișează când ajung. De-ar ști el prin ce-am trecut azi... dar e mai bine așa, să creadă doar că sunt puțin nebună.

„– Când plecăm în Java?” îl întreb.

„– Joi,” răspunde simplu.

Aha. Deci am o zi de pauză. Bun. Am mare nevoie de ea.

Mă duc direct la duș și stau acolo mult, ca și cum aș vrea să curg odată cu apa și să las totul să se ducă. Simt o usturime în palme și, când mă uit, am două răni mari, dureroase. Pielea e luată de tot, iar dedesubturile sunt roșii și crude. De la ghidon, evident. Nici nu știu când s-au făcut, dar nu mă mir, la cât de încleștată am fost. Vor trece...

Mai târziu ies să mănânc, dar nu la resort. Am nevoie să schimb atmosfera. Mă îndrept spre strada principală, unde zgomotul mașinilor îmi răsună brutal în urechi. Dar merg mai departe, fără direcție, până dau peste un warung simplu. Comand o masă caldă care mă costă doar 23.000 IDR. Perfectă pentru o zi ca asta.

Seara se scurge liniștit. Mai trimit câteva mesaje pe WhatsApp, schimb glume, râd și simt cum gândurile încep, încet-încet, să se așeze.

„– Mersul pe scuter e ușor...” îmi zice Andy.

Poate. Pentru unii. Dar pentru mine, azi, a fost mult mai mult decât pot pune în cuvinte.

Ce zi!

Azi n-a fost despre scuter. Nici despre templu. Azi a fost despre mine, despre ce fac atunci când frica vrea să decidă în locul meu.

„Ceea ce ne sperie cel mai mult este exact ceea ce trebuie să înfruntăm.” – Joseph Campbell

5

Liniștea dinaintea furtunii

23 august 2023, miercuri

Azi e miercuri. Pe la 11:00, mă ridic din pat ca dintr-o ceață groasă. Fără chef, fără scop, fără nicio presiune care să-mi ceară să mă grăbesc. Dacă nu am nimic urgent de făcut, ce rost ar avea să mă forțez?

Corpul îmi e greu, amortit, de parcă fiecare mușchi protestează după încordarea de ieri. Febra musculară îmi încheștează picioarele, de parcă ar fi strânse într-o menghină invizibilă, iar rănilor de pe palme mă ustură mai tare decât m-aș fi gândit.

Le privesc câteva secunde, urmărind urmele adânci lăsate de ghidon, apoi mă duc să fac un duș. Apa caldă îmi relaxează corpul, dar când rănilor mi se umezesc, usturimea devine mai intensă. Ofterez lung, lăsând apa să curgă peste mine, sperând că măcar mâine voi putea face duș fără să simt că-mi arde pielea. Până atunci, nu-mi rămâne decât să le acopăr cu un strat de Baneocin și să mă prefac că sunt doar umbre pe piele.

Dede e ocupat azi, așa că mănânc în liniște și-mi beau cafeaua, fără conversațiile noastre matinale. Nu am nici energie, nici chef de povești, așa că savurez lichidul fierbinte în ritmul meu, cu privirea pierdută undeva în zare. Mă gândesc vag la planurile pentru mâine, dar cum nu e nimic stabilit, las gândurile să se risipească, fără să le caut un sens anume. Știu doar că undeva, departe, e o stare ciudată de nesiguranță.

Mai târziu, simt nevoia să ies, să-mi dezmoțesc corpul și să-mi las gândurile să respire. Așa că mă îndrept alene spre

un ATM, să scot niște bani. Străzile mi se par diferite azi, deși am mai trecut pe aici de atâtea ori. Poate că, prinsă în ritmul ultimelor zile, n-am avut ochi pentru detalii. Apoi, brusc, privirea îmi cade pe un indicator: Oficiul de Imigrări.

Mă opresc instinctiv și mă uit la clădire, conștientizând pentru prima oară cât de aproape e de cazarea mea. Dintr-o dată, gândul îmi fuge la Esther. Deci asta fusese treaba ei prin zonă... Încep să re trăiesc scena în care îmi spusese, cu acel ton ușor indiferent: „E draguț acolo, du-te tu...” Un fior rece îmi alunecă pe șira spinării, subțire și ascuțit ca un fir de gheață.

Coincidență? Sau poate nu?

Dau din cap, ca și cum aș putea alunga gândurile și îmi continui drumul. Peste drum, exact în stația de combustibil unde am alimentat deja de două ori scuterul, văd și ATM-ul de unde am scos bani data trecută. Cum de nu am observat până acum? Mintea mea fusese complet blocată pe traseele ei fixe, filtrând realitatea doar prin ceea ce considera relevant.

E straniu cum funcționează percepția... Vedem doar ceea ce suntem gata să acceptăm. Restul detaliilor sunt acolo, în jurul nostru, dar trecem pe lângă ele orbi, până când ceva ne forțează să le observăm. Ca și cum realitatea ar fi acoperită de o pânză fină, lăsându-ne să-i ghicim doar contururile, fără să-i atingem esența.

În timp ce pășesc agale pe trotuarul îngust, telefonul vibrează. Andy.

Îmi place să vorbesc cu el. Conversațiile noastre curg altfel acum, ca un joc al replicilor, un dans subtil al cuvintelor care te atrage fără să-ți dai seama. Nu se mai ascunde în spatele politeturilor, acum îmi spune deschis că sunt frumoasă și că mă place. Nu că n-aș fi știut deja.

Și, paradoxal, uneori simt nevoia să aud astfel de lucruri, să-mi reamintesc că sunt văzută.

„– Hmmm... Ești Săgetător. Trebuia să mă prind.”

„– După ce anume?” întreabă el și parcă-i aud râsul, chiar dacă habar nu am ce fel de râs are.

„– După cum vorbești cu mine.” îi răspund, amuzată.

- „– Și cum vorbesc cu tine?”
„– Ca un Săgetător.”
„– Adică?”
„– Ai o combinație ciudată între direct și jucăuș. Flirtezi fără să flirtezi. Pari serios, dar nu ești chiar așa serios. Zici că testezi terenul, să vezi cât de departe poți merge.”
„– Deci mă analizezi...”
„– Doar puțin.”
„– Și ce concluzie ai tras?”
„– Încă cercetez cazul. Mai am nevoie de dovezi.”
„– Mă gândesc să-ți ofer niște probe în plus...”
„– Vedem...”

Zâmbesc, în timp ce îmi continui drumul. E interesant cum mă prinde în jocul lui și, pentru câteva minute, uit de oboseala din corp.

Uneori mă întreb de ce tot vorbesc cu băieții ăștia care-mi intersectează calea, dar n-am nicio explicație logică. Poate că așa trebuie să fie. Brusc, un gând mă face să zâmbesc: *„Și dacă Universul mi-i trimite fix ca să-mi arate că nu sunt niciodată singură?”*

Mă opresc și la market, dacă tot e în drumul meu. Îmi iau câteva ronțăieli – alune, chipsuri și o doză de Sprite. Când ajung la capătul străzii, îmi arunc privirea spre un salon de masaj.

Hmmm... sună a idee bună.

Intru și sunt întâmpinată de o atmosferă liniștitoare. Interiorul e simplu, dar plăcut. Maseuza îmi aduce o ceșcuță cu ceai aromat de plante și mă invită să mă relaxez. Mirosul de bețișoare parfumate plutește în aer, iar muzica lentă se împletește perfect cu starea de calm care mă cuprinde.

Nici n-a început masajul și simt deja cum tensiunea începe să se risipească. O oră mai târziu, ies de acolo cu senzația că sunt mai ușoară cu câteva kilograme. A fost exact ce aveam nevoie. Cu tot cu bacșiș, plătesc 30 de lei. Fiecare bănuț, meritat.

Drumul spre cazare se transformă într-o mică explorare. E incredibil cum, după atâtea zile aici, locul ăsta încă reușește să-mi pară nou. Fiecare plantă, fiecare casă, fiecare privire curioasă aruncată din spatele unei porți... Cum de nu le-am observat până azi?

Când intru în resort, Dede e acolo, rezemat de perete, fumând fără grabă. Își suflă fumul lent, de parcă ar putea încetini timpul doar printr-o singură inspirație. Îl salut, iar inevitabil discuția alunecă spre plecarea de mâine.

Dar ceva nu se leagă. Pare incoerent. Se bâlbâie ușor. Îmi spune, din nou și din nou, că „eu aleg ce și cum”.

Îl privesc atent. De obicei, Dede e direct. Spune lucrurile așa cum sunt. Dar acum... parcă evită ceva. Îl simt reținut. Ce-o fi cu el?

În cele din urmă, rămânem suspendați într-o incertitudine vagă. E ciudat. Parcă azi vorbesc cu un alt Dede.

Intru în camera mea și deschid laptopul. Ideile se învâlmășesc o vreme și n-au nicio logică. Seara, ies să mă plimb pe faleză, apoi mănânc un pește foarte bun la un warung de lângă cazare. Cât mănânc, îmi continui poveștile cu Andy, cu aceleași jocuri de cuvinte. Și atunci realizez: „*Andy e ca un puzzle pe care abia aștepti să-l descifrezi, poate tocmai pentru că e diferit.*”

Mă pierd puțin pe social media, fără să-mi dau seama cum zboară timpul. Îmi amintesc ce-mi spusese Andy zilele trecute, despre alegeri și libertate. Nu știu încă ce voi face, dar știu că gândul a rămas cu mine. Ca o sămânță care, poate, așteaptă să încolțească la momentul potrivit. Nu știu dacă el crede cu adevărat ce spune. Dar eu cred că, uneori, avem nevoie de oameni care rostesc ceea ce noi nu ne permitem încă să gândim.

Când mă uit la ceas, e trecut de ora 1:00. Pfff... Dar la 5:00 dimineața, mă trezesc brusc, fără un motiv anume. Câteva minute mai târziu, îmi scrie Andy. Aha. Deci el m-a trezit.

„– Mă gândesc la tine...”

„– Înseamnă că și eu te-am simțit...”

Are un stil interesant și pare să stăpânească perfect jocul apropierii. E aici, dar parcă niciodată pe deplin. Dar... oricum am decis să nu mai las pe nimeni să se apropie prea mult. Nu atât de mult încât să mă atingă cu adevărat. Povești drăguțe? Poate chiar îmi fac bine. Dar nu mai mult de atât.

Oricum, energia lui e diferită. E calmă. Poate chiar prea calmă... Brusc, îmi fuge gândul la Youn, marocanul misterios. De când l-am deblocat, a rămas doar o absență. Ca și cum s-ar fi evaporat din lume, lăsând doar o umbră de amintire. Ciudat!

Apoi, dintr-un colț al minții, apare un alt personaj: Dede. Plecarea de mâine.

„Ce mă așteaptă mâine?”

Simt că ziua de azi n-a fost doar o pauză – ci o tăcere înaintea unui sunet pe care nu-l pot încă auzi.

„Când totul pare nemișcat, viața urzește tăcută marile schimbări.” – Autor anonim

6

Saltul

24 august 2023, joi

Nu știu exact în ce clipă am știut că „Bali” s-a încheiat pentru mine. Poate că a fost când m-am uitat în oglindă aseară și nu m-am mai recunoscut. Sau poate în noaptea tăcută, în care nici marea n-a mai încercat să-mi spună ceva. Doar era acolo. Și eu eram acolo. Și atât.

Bali a fost o insulă a contrastelor. O călătorie care m-a purtat prin extaz și îndoială, dans și retragere, iubire și renunțare. A fost despre mine în fața celorlalți și despre mine în lipsa lor. A fost despre legături care au venit ca valurile – unele m-au înălțat, altele m-au trântit. Dar toate m-au schimbat.

Am crezut că Bali e despre frumusețe. Și a fost. Dar nu doar cea de pe afară. Ci și cea dureroasă dinăuntru – frumusețea aceea care te face să te scufunzi în tine ca într-o mare necunoscută, unde nu știi dacă te vei îneca sau vei învăța, în sfârșit, să înoți.

Am avut parte de revelații care s-au scris singure în carne. Am spus adesea că „viața e gânduri”, dar doar în Bali gândurile au prins mirosuri, contururi, fețe și întrebări. Nu tot ce am trăit a fost ușor de înțeles. Dar totul a fost adevărat.

Și apoi... în sfârșit, a venit liniștea. Nu ca o concluzie, ci ca o deschidere. Era 6:00 dimineața. Doar atunci am adormit.

Cu greu și cu ochii împăienjeniți, m-am trezit brusc la 8:30, cu acea claritate bruscă, care nu vine din odihnă, ci dintr-un sentiment adânc, încă nerostit. Azi *trebuie* să plec de aici. Nu

pentru că am planuri concrete sau cineva mă așteaptă undeva, ci pentru că o voce dinăuntru meu îmi spune, aproape șoptit, dar sigur: *Java*.

Nu mai e despre Dede, nici despre cât de confortabil mi-e la Sunrise. E despre mine. Despre următorul pas. Despre acel *ceva* care mă așteaptă dincolo de apele care separă insulele.

Ies la micul dejun pe la ora 10:00, cu decizia deja luată. Când Dede mă întreabă ce vreau să fac azi, îi răspund direct:

„– Plec în *Java*.”

Nu opune rezistență. Nici n-ar avea sens. Nu e vorba despre el. E vorba despre *chemarea* pe care doar eu o aud. Brusc, privindu-i ochii goi, am realizat că nici nu voia, de fapt, să mergem.

„Oare totul a fost doar așa, manevrat de Univers ca eu să pot lua decizia de a mă muta pe altă insulă? Ceva mă așteaptă acolo, asta e clar.” Simplul gând m-a cutremurat.

Dede fusese doar catalizatorul, acel personaj din umbră care și-a jucat, pur și simplu, rolul. Atât!

Acum începe adevărata aventură. Nu mai este despre siguranță. Nici despre listele lui Sawa. Acum este, cu adevărat, despre „necunoscut”. Dar nu mă tem, indiferent de ce va fi. Ce sens ar avea? După tot ce mi-a oferit Bali, ar trebui doar să zâmbesc.

Dede se transformă brusc în același Dede pe care-l știam. O metamorfoză?

Începem să ne organizăm. El sună la un homestay, îmi aranjează cazarea, apoi contactează un transport local care să mă ducă spre punctul de trecere cu feribotul. Totul se leagă repede, fără efort, de parcă drumul meu fusese deja scris cu câteva zile înainte, iar acum doar mi se arată pas cu pas. Să mă mai mir?

Îmi strâng bagajele încet, cu gesturi aproape ceremoniale, ca și cum fiecare obiect așezat în rucsac ar purta o poveste. Mai scriu puțin, aduc la zi evenimentele, respir aerul camerei mele pentru ultima oară și îmi las amprenta pe perna care m-a găzduit nopți la rând.

Stau pe marginea patului, cu ochii în gol, gândindu-mă că viața are un mod bizar de a ne desena drumul – în zigzag, dar cu o logică tainică. Dacă privesc în urmă, înțeleg clar: da, trebuia să ajung la Sunrise. Aici mi-am înfruntat fricile legate de mersul pe scuter, aici m-am descoperit în liniștea dintre două etape, aici m-am recalibrat. Am înțeles chiar și despărțirea de Esther. Dar acum e timpul să plec. Nici nu contează de ce. Contează doar că știu. Ca parte din devenirea mea.

Mă uit în jur și în mine. Viața... ce cale întortocheată știe să ne croiască. Ne duce, ne poartă, ne răstoarnă. Și totuși, ce bine curge când nu opunem rezistență. Când nu cerem, ci primim. Când nu planificăm, ci trăim.

Iar acum?

Acum plec în Java.

Un loc de care nici nu auzisem până când Dede mi-a șoptit despre el. Și iată-mă, cu rucsacul în spate și inima deschisă. Da, e misterioasă existența omului. O aventură fără hartă.

În cinci minute ies pe ușă. Predau camera. Las în urmă Lovina. A fost, fără îndoială, una dintre cele mai intense etape ale vieții mele. Dar ce bine că a fost. Aveam nevoie de ea. Clar. Poate că nu întâmplător plec exact azi. Poate că toate ușile s-au închis ca să pot vedea, cu adevărat, poarta deschisă.

„Oare chiar înțeleg de ce am fost adusă fix aici? Sau doar joc un rol al cărui scenariu încă nu mi s-a dezvăluit?”

Sunt altfel acum. Mai puternică? Poate că da. Mai eu? Cu siguranță. Și îmi place cine devin. Îmi place noua mea existență. E ca o mică comoară pe care o descopăr în fiecare secundă.

Privesc ceasul: 12:12. Zâmbesc doar. Dede e în grădină, ocupat, dar îmi spune că pot rămâne cât vreau.

„– Nu mai are rost, sunt pregătită,” îi spun, simplu.

Îi las spațiu pentru noii oaspeți, iar mie – spațiu să pășesc într-o nouă dimensiune. Simt că e timpul să predau locul. Camera. Trecutul. Etapa.

Punctual, la ora 13:00, sosește mașina. Mașină e un cuvânt generos pentru ce tocmai a oprit în fața resortului – o cutie de metal verde spălăcit care părea cusută cu mai multe straturi de rugină, ca într-o operă de artă... Vehiculul pare o relicvă din alte vremuri – ușile trosnesc, feneria este complet deschisă, iar vântul bate nestingherit ca pe o câmpie pustie, zburătăcindu-mi părul.

Dede a rămas în spate, împreună cu tot ce n-a fost menit să meargă mai departe cu mine. Unele personaje nu sunt făcute să treacă cu tine granițele invizibile.

Sunt doar eu și o femeie, îmbrăcată complet în negru, cu vâl pe față. Nu ne spunem nimic. Nu e nevoie. Uneori, când privirile ni se intersectează, ne zâmbim. Un zâmbet care spune tot ceea ce nu poate fi transmis prin cuvinte.

Fac câteva poze și înregistrez video. Timp de două ore, drumul curge printre coline și sate, printre gânduri și aer sărat. Zâmbesc, conștientă că azi, pentru prima dată de când am început călătoria, sunt la voia sortii. Și de ce nu? Nu mi-a arătat deja Universul de atâtea ori să am doar „încredere”?

La un moment dat, femeia coboară într-un sătuc, iar eu rămân singură cu șoferul, care oprește din loc în loc. Îl studiez puțin. Are o ceafă lată, bărbătească, iar pielea lui e aspră, de la soare, de la munca grea probabil. Mâinile, cu oase noduroase, mari, par grele, precum niște lopeți de care s-au lipit, de-a lungul timpului, mai multe chestii decât ar fi trebuit. Tricoul, jerpelit și pătat, pare să nu fi văzut detergentul de ceva vreme. Conduce într-un ritm doar de el înțeles. Sau, poate, e doar imaginația mea.

Sunetele motorului sunt infernale, de parcă și ele se vaită... Primește colete, le lasă, zâmbește, schimbă câteva replici cu localnici.

În fața mea, o pungă mare, plină cu banane negre, aproape stricate. Mă întreb ce e cu ele. Răspunsul vine natural: la un moment dat, oprim pe marginea drumului, iar șoferul varsă întreaga pungă pe jos. În câteva secunde, o haită de maimuțe se aruncă asupra lor, într-un spectacol haotic și fascinant.

Scot telefonul, vreau să înregistrez momentul. Apăs butonul. Sau poate nu. La final, realizez că nu am dat „play”. Ahhh... nu pot să cred. Îmi vine să râd. Rămâne doar în memoria mea. Un moment care nu voia să fie filmat. Voia să fie trăit.

Poate așa e totul acum. Nepovestit, dar trăit. Nefotografiat, dar imprimat în mine. Câte din momentele esențiale ale vieții noastre trec pe lângă noi fără martori, fără dovezi? Poate tocmai alea contează cel mai mult.

Mai târziu, o pocnitură mă face să tresar puternic. A sărit capacul de la plafonieră și s-a izbit de podea cu un zgomot sec. Parcă a explodat ceva. Mă uit spre oglinda retrovizoare. Șoferul îmi zâmbeste senin, ridică din umeri. E doar o zi obișnuită, într-o mașină care se ține din amintiri și rugăciuni. Râd. Mașina asta chiar e de pe vremea lui Pazvante Chiorul. Dar merge. Și ne poartă. Habar n-am unde.

Pe traseu urcă și câțiva elevi. Băieți. Se uită lung la mine. Realizez că în acest colț de lume, apariția mea e prea... evidentă. Maiou, pantaloni scurți, piele bronzată și picioare goale. Contrastul e frapant față de femeile înfășurate până-n pământ. Mă simt ca un elefant într-un oraș mic. Nu mă simt vinovată, dar știu că, la prima ocazie, mă voi schimba.

După mai bine de două ore și jumătate de zdruncinat printre serpentine și gropi, ajung, în mod miraculos, senină. Cu sufletul liniștit, deși oasele îmi vibrează încă de la drum. Șoferul îmi face semn discret – am ajuns. Feribotul mă așteaptă.

Cobor. Mă simt de parcă rulez într-un vis. Sunt pe cale să părăsesc Bali, insula care mi-a fost casă mai bine de o lună. Aici e capătul unei insule și începutul alteia. Aici mă lasă Bali. Sau poate eu o las pe ea. Nu știu cine pleacă de fapt de la cine.

„Ieee...” mă trezesc chicotind în sinea mea. „Serios acum... chiar părăsesc Bali? Așa, pe tăcute, fără să anunț pe nimeni?” Nici măcar eu nu știam asta acum câteva ore.

Viața e absolut incredibilă. Cred că am mai zis asta. Dar cum să nu o zic din nou, când mă surprinde iar și iar?

O parcare mare și goală. Șoferul îmi indică cu mâna o direcție, îmi pun rucsacul pe spate și pornesc.

Toată lumea mă ajută. Toată lumea îmi zâmbeste. Toată lumea mă studiază de sus până jos. Sunt direcționată la un ghișeu să iau bilet pentru feribot.

Biletul mă costă 20.000 IDR – echivalentul a șase lei. Serios? Așa de ieftin? Femeia din spatele teșghelei îmi înmânează biletul și îi observ privirea pe umerii mei goi... Oftez și o întreb de o toaletă. Mă schimb și îmi pun pantalonii lungi. Mă simt mai în ton cu locul.

Apoi pornesc pe jos, vreo zece minute, până la feribot. Urc scări, cobor altele. Mă întreabă toți încotro merg. Răspund, zâmbind:

„– În Java.”

Goarna sună fix când urc. Se închide rampa. Sunt pe vapor. Fac o poză și o trimit pe WhatsApp, cu un simplu mesaj:

„– Ghici ce fac...”

Doi destinatari: Mone și... Andy. Că așa mi-a venit, să-i scriu și lui. Nu știu dacă a fost o decizie conștientă sau un simplu impuls. Era acolo, fix lângă Mone, așa că... de ce nu?

Urc în zona de sus și îmi pun rucsacul pe unul dintre scaunele goale. Apoi merg la geamul mare și privesc cum plecăm din port. Încep să râd și observ cum oamenii se uită ciudat la mine. Dar nu-mi pasă, m-am obișnuit să râd singură, să fiu în mijlocul lumii și, totuși, în afara ei. Poate că asta e libertatea – nu să pleci, ci să știi că poți fi oriunde, fără să te rupi de tine.

Dar nici nu-mi vine să cred că eu chiar merg în Java. De una singură. Fără plan. Doar cu un presentiment. Da, „simt” că acolo trebuie să fiu.

Acum, în timp ce stilizez acest capitol, luni distanță de la acel moment, văd cu o claritate uimitoare cum acela a fost momentul de maxim curaj pe care-l puteam avea. Mai curajos decât să fac *diving* sau decât să traversez un munte pe un scuter... De acolo, totul s-a rostogolit, precum un bolovan la care-i dai drumul din vârful muntelui. Nu se mai oprește decât

când va ajunge exact unde trebuie să ajungă. Tot ce gândesc este: woow!

Călătoria durează aproximativ o oră, dar nici nu simt când trece timpul. Vorbesc cu Mone, cu Andy, cu mine însămi. Decizia mea i-a șocat pe amândoi.

O diferență de fus orar îmi explică confuzia timpului – aici e cu o oră mai puțin decât în Bali. Ca și cum timpul a stat pe loc pentru mine și am aterizat în... Java.

Când cobor, mă întreabă un tip unde merg. Altul îmi arată direcția către Alfa Mart. Știam de la Dede că acolo mă așteaptă șoferul trimis de la homestay-ul unde am rezervarea. Îl găsesc, cu greu, după ce merg vreo cinci minute cu rucsacul în spate. Totul mi se pare nou și în acel moment realizez cât de diferit este orașul.

„Da, nu mai sunt în Bali.”

Îmi pun bagajul în portbagaj și urc pe bancheta din spate a unei mașini albe. Șoferul, între două vârste, e îmbrăcat impecabil: cămașă apretată și pantaloni negri de stofă. Pornim încet prin aglomerație, vreo cincisprezece minute. Nu povestim prea multe. Eu doar privesc pe geam. Încă nu sunt convinsă că înțeleg tot ceea ce mi se întâmplă.

Banyuwangi, Java – Jala Sutra Homestay, Indonezia

Ajungem în fața unei porți uriașe, larg deschise și-mi face semn să cobor. Un tip înalt, amabil, vorbește engleză fluent, mă întâmpină cu un zâmbet larg. Îmi arată camera. Îi spun că este prea mare. Are două paturi uriașe și un preț pe măsură. Zâmbește și-mi arată alta, la capătul unei alei. E mult mai mică, dar mai ieftină. Mai potrivită pentru necesitățile mele. 150.000 IDR pentru o noapte, echivalentul a 45 de lei.

Las bagajul și ies să mănânc.

De la micul dejun, azi n-am mâncat nimic și e deja ora 17:00. Stomacul meu a rezistat vitejește.

La strada principală, totul e ciudat. Rudimentar, de parcă am aterizat pe o planetă nouă. Bate vântul, ceva copii se joacă

la câțiva metri cu un câine... niște femei îmbrăcate în negru din cap până-n picioare stau la o masă. Vreo trei warung-uri și un fast-food cu pui. Când ajung în dreptul lor, își întrerup poveștile.

Sunt privită. Fixată. Studiată. „*Ce bine că mi-am pus pantalonii lungi,*” mă gândesc. Totuși, maioul meu creează puțină rumoare. Decid să mănânc înainte de a dispărea în camera mea, departe de privirile lor iscoditoare. Comand ceva pui de la acel micuț fast-food, dar se dovedește că nu este prăjit suficient.

Cu greu, femeia reușește să înțeleagă ce-i spun. Îl ia și-l trănțește vizibil iritată, cu tot cu farfurie, pe un raft. Spune ceva... deduc că mă întreabă dacă vreau altul.

„– Nu, nu,” îi fac semn... „Nu mai vreau. Doar o cafea.”

Privirile îi fug către o altă femeie. Aceasta dispare câteva minute și revine cu o ceașcă de cafea albă cu floricele albastre, plină ochi cu licoarea magică. În cealaltă mână, ține două plicuri de zahăr. Mi le întinde, într-un gest simplu.

„– Nu, nu vreau zahăr... mulțumesc.” Sorb o gură de cafea fierbinte, în timp ce gândurile mele sunt departe.

Privesc către femeile din jurul meu. S-au așezat din nou la masă și-și continuă poveștile de seară. Probabil vorbesc ceva despre mine, dar nu contează...

Mă ridic, plătesc cafeaua și merg mai departe. Foamea mă împinge către un alt warung și comand un meniu cu 13.000 IDR. Orez cu legume. Simt că sunt mai bine, încep să funcționez.

Revin în camera mea. E o liniște adâncă, pe care nu o pot descrie în cuvinte. Decid să nu mai ies. Vorbisem deja cu tipul care mi-a arătat camera despre turul de mâine seară, turul pe munte, acela în care trebuia să merg cu Dede. Habar nu am unde voi merge. Dar, sincer, nici nu contează. Simt că ăsta e motivul pentru care am ajuns aici, deși atunci când am plecat din Lovina, habar n-aveam de ce o fac. Turul!

Mă cuibăresc între așternuturi devreme, mai devreme decât oricând. Azi am traversat nu doar o insulă. Am traversat o graniță invizibilă între cine am fost și cine devin.

Aud vântul care face tabla de pe acoperișul casei să scoată sunete ciudate. Inspir miros de iarbă udă și fum îndepărtat. Prin draperia subțire, neagră, umbrele frunzelor dansează pe tavan. Simt, în tăcere, că Java mă primește altfel – ca pe cineva care a trecut testul.

Îmi închid ochii și zâmbesc. Sunt aici. Și nu mai am nevoie de nicio întrebare.

„Trecerea s-a făcut.”

„Uneori, plecările ne duc nu spre altundeva, ci mai aproape de ceea ce suntem cu adevărat.” – Autor anonim

Cerul din crater

25 august 2023, vineri

Prima dimineață în Java m-a învăluit într-o liniște străină, densă și tăcută, ca o mantie pe care o simți, dar nu o vezi. Nu știu dacă era murmurul orașului sau doar ecoul inimii mele, care încă nu se acomodase cu locul, dar ceva din aerul acela nou părea să respire altfel. Totul părea proaspăt, necunoscut, dar deloc ostil, ca și cum insula nu se grăbea să mă primească, dar nici nu mă respingea. Poate așa arată, de fapt, orice început – ca o nesiguranță blândă, care te învăluie fără să te strângă.

Îmi întind brațele spre cer și inspir adânc. Aerul e mai rece, mai umed, mai adunat în sine, cu un miros pe care nu-l pot descrie, dar pe care îl recunosc instinctiv. Java nu pare să vrea să-ți spună nimic direct, dar îți cere, cu o subtilitate apăsătoare, să fii prezent, să fii atent.

M-am trezit în jur de 8:00 și am mai rămas câteva minute în așternuturi, lenevind cu plăcerea unei pisici care toarce în fața sobei. M-am ridicat încet din pat, de parcă aș fi pășit, încă amețită de vis, într-o altă versiune a lumii.

Am făcut un duș, mi-am aplicat cremele, am făcut câteva exerciții de întindere – fără grabă, fără țintă. Pe la 10:00 eram gata. Am ieșit din cameră și m-am așezat pe scaunul de pe terasă, privind în tăcere grădina care mi se desfășura în față ca o pictură vie. Voiam doar să savurez locul, momentul...

Îngrijitorul, un bărbat mărunțel cu un zâmbet luminos, m-a zărit și m-a întrebat dacă doresc o cafea. I-am zâmbit larg și am răspuns:

„- Da.”

Am primit o cafea dulce, fără să fi fost întrebată dacă o prefer așa, și o cutie mare cu biscuiți, din care să mă servesc cât doresc. Am început ziua savurând-o lent, cu ceașca în mână și cu harta traseului zilei în față. Nu am ajuns la nicio concluzie. Așa că am decis să pornesc, pur și simplu, la pas, acolo unde vedeam cu ochii.

Mă simțeam ciudat de bine, ca și cum întreaga lume se așezase la locul ei, doar pentru ca eu să o pot contempla în tihnă. Mă uitam prin curțile oamenilor cu aceeași curiozitate cu care un copil explorează un oraș de jucărie. Unii mă salutau, alții îmi zâmbeau. Simțeam privirile lor blânde, curioase.

La un moment dat, o femeie cu scuterul s-a oprit lângă mine și m-a întrebat unde merg. I-am spus că nu știu, că pur și simplu mă plimb. Mi-a oferit să mă ducă. Am refuzat-o cu blândețe. La fel s-a întâmplat și câteva minute mai târziu, cu un băiat care mi-a spus că mă poate duce oriunde doresc. Și lui i-am răspuns că doar mă plimb, fără vreo direcție anume. Cum aș fi putut accepta? Mi s-ar fi spulberat farmecul zilei.

M-am oprit la o tarabă unde o bătrânică mi-a vândut cinci banane mici și parfumate, în schimbul a doar 5.000 IDR (cam 1,5 lei). Am mai mers un kilometru, am trecut pe lângă un stand cu sucuri și, după câțiva pași, m-am răzgândit. Mirosea ademenitor a fructe coapte și arome, așa că m-am întors.

Erau vreo șase persoane care așteptau cuminiți pe scaune. M-am așezat și eu. O tânără aflată acolo cu o prietenă m-a ajutat fără să o rog, prezentându-mi toate sortimentele, cu o generozitate care m-a surprins. Mi-a recomandat smoothie-ul de mango. Am zâmbit. Nici măcar nu o întrebasesm nimic. Dar așa se întâmplă când ești, pur și simplu, în locul potrivit. Eram. Și atât.

După ce primesc smoothie-ul, mă îndepărtez ușor de murmurul standului și mă opresc pe o băncuță la marginea

drumului. Îl savurez în liniște, lăsând aromele să-mi răcorească gândurile.

Telefonul vibrează, e Andy. Mă bâzâie din nou, zâmbește și îmi dă energia aia familiară, jucăușă, care mă face să-l ascult, să râd, dar și să-l analizez în tăcere. E haios și mă fascinează, deși încă nu pot defini ce anume mă atrage atât de tare. Poate că o să-mi dau seama într-o zi. Dar nu azi. Azi e doar despre mine.

Apoi, în timp ce mă plimbam fără scop, mi-am amintit de discuția avută cu domnul de la cazare, în legătură cu turul de noapte spre munte – îmi spusese clar, aproape solemn, că temperatura scade sub 10 grade noaptea, că vântul mușcă în întuneric și că nu-i de glumit cu frigul pe vârful vulcanului. Așa că am început să caut, prin magazinele de pe marginea drumului, haine potrivite pentru o astfel de aventură.

Mi-am cumpărat o bluză pufoasă, cu mâneci lungi, dintr-un material moale care promitea căldură, o pereche de colanți groși care să-mi țină de cald sub pantaloni și o rochie simplă, albastră, doar pentru mine, pentru când voi coborî din nou în căldura insulei. Am găsit și o pereche de șosete lungi, tocmai bune pentru noaptea de pe munte. M-am uitat cu un pic de invidie la hanoracele dintr-un magazin mai elegant, dar am oftat în gând – erau frumoase, dar prea scumpe pentru planul meu spontan. M-am mulțumit cu ce aveam.

Nu era despre stil, ci despre supraviețuirea frigului tropical, acel paradox de rece care te prinde nepregătit tocmai când credeai că ești pe o insulă caldă.

Pornesc din nou la pas. Mă pierd cu plăcere prin tot felul de magazine, într-un soi de explorare fără scop. Mă opresc la KFC, unde răcoarea aerului condiționat e mai tentantă decât meniul. Mănânc încet niște cartofi prăjiți, mai mult pentru a-mi odihni pașii decât pentru foame, și butonez telefonul la întâmplare, lăsând timpul să curgă pe lângă mine.

Apoi, brusc, decid că e momentul să mă întorc. Simt că am nevoie de puțină odihnă – la miezul nopții urmează să pornesc spre munte și, chiar dacă nu pot dormi, măcar să-mi

așez mintea. Ajung în cameră și vorbesc din nou cu Andy, de data asta în video. Conversația curge relaxat, ca și cum l-aș avea lângă mine. E pentru prima dată când ne vedem live... și povestim deja de câteva săptămâni bune. Vrea să mă vadă „toată”, așa că ies în terasă și sprijin telefonul de balustradă. Fac o piruetă artistică. Amuzant, dar așa e viața online, nu?

E aproape ora 22:00. Am încercat să ațipesc, dar camera vecină e plină de femei gălăgioase, care par să facă repetiții pentru corul bisericii locale – și, judecând după volumul vocii lor, sunt foarte pasionate de treaba asta. Asta e. Nu o să mor dacă nu dorm. O să fie bine. De fapt, simt că o să fie chiar perfect.

Am ieșit din cameră puțin după miezul nopții, cu geanta pe umăr și un ușor tremur în genunchi – de la emoție, nu de la frig. Proprietarul era încă treaz, așezat la una dintre mesele din fața restaurantului său și, cumva, liniștea nopții ne-a împins într-o conversație lentă, ca o filă adăugată firesc acestei nopți deja atipice. Am stat de vorbă până aproape de ora 1:00, când a apărut în sfârșit mașina care trebuia să mă preia. A întârziat puțin – trecuse deja pe la celelalte cazări și, se pare, eu eram ultima pe listă.

În portieră îl recunosc imediat pe șofer: același care mă adusese de la feribot. Mă urc în mașină, unde erau deja cinci persoane – un bărbat și patru femei. Două dintre ele, după trăsături, păreau chinezoaice. O alta era o tipă din Olanda (oare de ce olandezii îmi ies mereu în cale? haha!), iar ultimii doi, un cuplu tăcut, a cărui proveniență nu am reușit să o ghicesc, căci nu am interacționat deloc.

Drumul a durat cam 45 de minute și a fost o adevărată provocare: serpentine strânse, motocicliști care apăreau din ceață, mașini care urcau sau coborau în viteză. Pe traseu, gândul m-a dus imediat la aventura mea cu scuterul prin Bali, doar că de data asta nu eu conduceam. Însă, sincer, urcarea asta părea și mai abruptă. Mașina tremura pe alocuri, de parcă motorul ar fi avut și el emoții. Aerul condiționat mergea la maximum, probabil un mod ironic de a ne aclimatiza la frigul

de pe munte. M-am gândit să-l rog pe șofer să-l oprească, dar am renunțat. Asta era, un fel de preambul glacial.

Am ajuns, într-un final, în camping. Câteva tarabe, bătute de vânt, îmi aminteau de bodegile noastre de munte: vindeau mâncare, băuturi și o sumedenie de lucruri inutile, dar atrăgătoare. Frigul însă era real – un frig care-ți intra în oase și-ți făcea dinții să clănțâne fără voia ta. Am intrat repede la baie, apoi m-am schimbat, adică am tras, rând pe rând, hainele cumpărate mai devreme peste cele pe care le aveam deja. Eram precum o ceapă în multe straturi – toate subțiri, dar necesare. Și tot dârdâiam.

Abia atunci am observat că una dintre vânzătoare avea căciuli, fulare și mănuși. N-am mai stat pe gânduri: mi-am cumpărat o căciulă bleu, un buff colorat pentru gât și o pereche de mănuși (pe care, desigur, am uitat mai târziu să le folosesc, dar asta e altă poveste). Odată cu căciula pe cap și gâtul protejat, mi-am recăpătat confortul. Era un frig care nu se lăsa ușor, dar nici eu nu eram de cedat.

Am petrecut cam o oră acolo, în așteptare. M-a sunat și Mone, nedumerit de ideea de a urca un munte la miezul nopții. I-am explicat că așa funcționează tururile aici – pleci noaptea, urci în beznă și ajungi în vârf exact când soarele desenează cerul. Nu e vorba doar de urcat. E o întâlnire cu lumina. Cu viața.

Plecarea de la cazări se face între miezul nopții și ora 1:00. Mașina trece pe la fiecare cazare să recupereze participanții și, cumva, ajunsesem să fiu ultima.

Ne adunăm cu toții sus, în punctul de plecare spre munte, și așteptăm să se strângă întreaga trupă. E un du-te-vino continuu: unii își iau ceai fierbinte sau cafea, alții ronțăie ceva înainte de urcuș. Primim și câte o lanternă – a mea se descarcă repede, din păcate – și o mască pentru protecția feței. Nu am folosit-o, sincer. Vulcanul nu a fost activ în noaptea aceea, deci nu prea avea rost.

Încet-încet, grupurile se formează, se strigă nume, se verifică liste, iar noi pornim, organizat, pe un traseu care

pare desprins dintr-un pelerinaj contemporan: zeci, sute de oameni, înaintând în beznă, pe un drum îngust și prăfos, urcând kilometri întregi de pantă abruptă. E noapte adâncă, cerul e plin de stele – acelea care îți taie respirația și te fac să uiți de efort.

În toată agitația aceea, desigur că apare *el* – sau poate că eu îl observ abia atunci. De fapt, ne intersectasem încă de la poza de grup, când m-a întrebat de unde sunt. E cu prietenul lui, amândoi din Vietnam, ceea ce, în mintea mea, explică imediat de ce mi s-a părut drăguț. Stă mereu pe lângă mine și nu mă deranjează deloc. Povestim. Îmi spune că e pasionat de fotografie și că se află pentru a șaptea oară pe acest munte, ca să surprindă celebra flacără albastră. De data asta, și-a adus drona. Are niște poze incredibile, iar telefonul lui – un iPhone de ultimă generație – pare prelungirea unei mâini de artist.

E îmbrăcat sumar, dar are un hanorac portocaliu strident, care îl face ușor de remarcat. Mă întreb cum de nu îi e frig. Probabil are în el toată energia tinereții – nu cred să aibă mai mult de douăzeci și șapte de ani. Mă prinde și pe mine febra fotografiilor, iar cum se ține aproape de mine, îmi dau seama că mi-ar plăcea să rămân lângă el. Poate prind și eu niște cadre faine... sau măcar o companie interesantă pe urcuș.

Prietenul lui, văzând că noi ne-am găsit ritmul în conversație, se retrage discret. Așa că rămânem doar noi doi – bine, doar noi, în mijlocul unei mulțimi pline de lanterne, pași grăbiți și strigăte în toate limbile. Drumul e sufocant de prăfos – simțeam că și hainele de pe mine au praf în fibre, ba chiar și... mai adânc.

Dar nici nu-mi dau seama cum trece timpul. Ne oprim din când în când pentru ca el să fotografieze cerul, îmi arată cum să țin telefonul nemișcat, cum să setez lumina, cum să încadrez o imagine în beznă. Lecții neprogramate, dar bine-venite. Încet-încet, realizez că m-am pierdut complet de grupul meu. Eram doar eu și el. Și nici măcar nu-i știam numele.

Însă mă fascina. Avea acel fel de a vorbi despre fotografie, despre canalele lui de TikTok, de Instagram și YouTube, cu un entuziasm sincer, care te atrage în universul lui fără să-ți dai seama. Uneori, viața îți scoate în cale oameni ca niște povești vii. Fără să-ți dai seama, ți se strecoară în suflet printr-un singur gest sau o explicație despre balansul de alb.

Când ajungem sus, vântul e crunt. Mi-l băga în toate orificiile, împingând praful ca pe o forță vie. Lanternele oamenilor formau un râu lung, șerpuitor, de lumină, pierzându-se departe în întuneric. Era o priveliște aproape hipnotică.

El se oprește. Îmi spune că nu merge mai departe, că a văzut totul de prea multe ori și că preferă să stea la un ceai. Atât. Nu insist. Ce să zic? Rămân singură. Și abia atunci realizez că nu am cum să dau de grupul meu pe întuneric. În față se deschideau două căi: una urca, cealaltă cobora. Nu aveam de unde să știu care e direcția corectă. Dar știam că nu voiam să cobor. Așa că am ales să urmez mulțimea care urca.

Nu era neapărat curaj ce simțeam, ci o încredere mută că drumul se va arăta. Uneori, intuiția e mai clară decât orice lanternă. Bezna ascundea mai multe decât mi-aș fi imaginat. Tufișuri uscate, trunchiuri contorsionate de copaci, pietre și hopuri pe care abia le zăream în lumina tot mai slabă a lanternei. Când aceasta a cedat, am trecut pe lanterna telefonului. Mergeam atentă, simțind cum fiecare pas e o alegere. Toți ceilalți aveau ghizi care le explicau ce văd, ce urmează. Eu? Eu eram singură. Și mi-a plăcut. Poate că, tocmai prin absența unei voci care să mă ghideze, mi-am putut auzi mai bine propriul instinct.

Mersul singur pe munte are o noblețe a lui. O experiență solo, dar în mijlocul unui Univers populat. Cât de ironic, cât de frumos!

Frigul, care până atunci fusese doar un murmur la marginea simțurilor mele, mă înconjură acum ca o prezență reală, apăsătoare. Pe traseu, căldura conversației cu vietnamezul și efortul fizic al urcușului mă ținuseră în priză, dar aici, în câmp

deschis, cu vântul liber și fără protecție, simțeam cum încep, la propriu, să îngheț. Și totuși înaintam, fără să știu încotro, fără să am vreun reper clar. Mă simțeam de parcă aș fi fost într-un film – genul acela cu munți, curaj și revelații.

La un moment dat, oamenii au început să se oprească, așezându-se fiecare unde apuca – pe stânci, pe rucsacuri, pe bucăți de pământ bătătorit. Linia orizontului se deschidea ușor, anunțând răsăritul.

Atunci am început să văd unde mă aflam cu adevărat. Dimensiunea locului, peisajul copleșitor care se dezvăluia încet în fața mea, m-au redus la tăcere. Era de o frumusețe care aproape speria. Și încă nu văzusem totul.

Am aflat mai târziu, de la olandeza din grup, că ceilalți coborâseră mai întâi la lac și apoi urcaseră până în locul unde mă aflam eu. Nu ne-am intersectat deloc. Cât de fragilă și aleatorie e uneori mișcarea printr-un spațiu atât de vast!

M-am așezat cu grijă, sprijinindu-mă de gentuță, și am început să butonez telefonul, hotărâtă să scot și eu câteva poze bune, așa cum mă învățase vietnamezul. M-am străduit până mi-a ieșit. Am surprins câteva cadre incredibile cu soarele care se ridica încet, triumfător, din spatele muntelui.

Dar apoi, un murmur din mulțime m-a făcut să tresar. Cineva a exclamat:

„– Uitați-vă în spate!”

M-am ridicat cu greutate, cu dinții clănțanind și oasele rigide de frig, dar curiozitatea a fost mai puternică decât amorteala. Am urcat câțiva pași spre marginea de unde toți se minunau. Și acolo am rămas – cu gura căscată, cu sufletul prins într-un nod de uimire pură.

Era aproape ora 6:00 dimineața, iar soarele se ridicase deja în spatele meu. În față, însă, craterul vulcanului se deschidea larg, iar în mijlocul lui, apa lacului Ijen sclipea într-un albastru atât de profund și ireal, încât părea mai degrabă pictat decât real – ca și cum cerul se coborâse, blând, în inima pământului. Mă uitam la el, la tot ce se desfășura în fața ochilor mei, și nu

reuşeam să cuprind cu mintea ce trăiam. Era mai mult decât emoție, era ceva ce nu se poate traduce în cuvinte.

Stăteam singură, în mijlocul unei mulțimi tăcute, doar cu telefonul în mână și cu câteva mesaje întârziate care ajungeau când și când, când semnalul se hotăra să apară. Și priveam.

Oare așa se nasc minunile? Poate că da. Poate că așa se întâmplă când viața te scoate din traseul tău previzibil și te lasă, brusc, în fața unei revelații. Cu doar câteva zile înainte, nici nu știam de existența acestui munte. Nu știam nimic despre Java. Nici măcar nu-mi trecuse prin cap să ajung vreodată aici. Și totuși... iată-mă. Ce mister. Ce lecție. Ce miracol.

„Cum poți fi călăuzit, pas cu pas, pe un traseu pe care nici măcar nu ți-l imaginezi?”

Știi, sună aproape fantezist. Și totuși... acum, în timp ce scriu aceste rânduri, îmi dau seama și mai clar cât de incredibil se desfășoară, de fapt, viața noastră. Ne place să credem că deținem controlul, că ne alegem direcțiile, că deciziile sunt ale noastre și doar ale noastre. Dar chiar mai credem asta? Eu nu. Nu după ce am trăit tot ce am trăit în această călătorie. Habar nu am ce vreau cu adevărat de la viață. Și e în regulă.

Cred că suntem ghidați. Cred că există momente care ni se arată, ne atrag, ne forțează să simțim. Și da, mi s-a pus adesea întrebarea: *„De ce ai vrea să-ți expui gândurile și trăirile celorlalți?”* Iar eu răspund: *„De ce nu aș vrea? Dacă tocmai asta e menirea mea? Dacă, într-un fel, pot fi o mică grilă de reper pentru cineva care caută direcție? Dacă traseul meu – atât de personal, atât de imprevizibil – poate inspira pe altcineva să-și urmeze acel vis nebun, pe care nu a avut niciodată curajul să-l trăiască?”*

Unii au nevoie de motivație. Alții au motivație, dar nu au timp. Alții au și timp și dorință, dar le lipsesc banii. Și totuși... viața găsește uneori o cale. Și ce ironie, că realitatea ajunge să fie mai uluitoare decât orice vis. Atât de copleșitoare, încât visele noastre par doar niște schițe palide, în comparație cu ceea ce poate trăi cu adevărat un suflet deschis.

Unele experiențe vin în viața noastră doar ca să înțelegem. Dar oare înțelegem? Ce parte din noi ne orbește? Ce ne ține departe de vedere, chiar când privim?

Poate te gândești că puteam trăi totul fără să las „totul” în urmă, fără să sacrific viața mea din România. Poate ai dreptate. Sau poate nu. Când eram în Palawan, cu gândul acasă, la firmă, la responsabilități, credeam că nu pot renunța. Astăzi nu mai am nimic din toate acelea. Și sunt vie. Sunt bine. Sunt pe un munte din Java, privind spre una dintre cele mai uimitoare priveliști de pe planeta asta numită Terra. Ce mi-aș putea dori mai mult? Sau... dacă asta nici măcar nu e totul? Dacă e doar începutul?

Da, am făcut zeci de poze. M-am străduit să surprind ceea ce nu se poate surprinde. Și poate că doar singurătatea în care am trăit acel moment mi-a permis, cu adevărat, să văd. Să simt. Dacă aș fi fost cu alții, poate nu aș fi fost prezentă în felul ăsta. Acolo, în acel loc și timp, singurătatea a fost parte din lecție.

Soarele urca din ce în ce mai sus, cu raze care pătrundeau peste tot. Începuse să-mi fie cald. Am dat jos căciula. Apoi buff-ul de la gât. Apoi m-am întors. Pe drum, am făcut și mai multe poze, din unghiuri noi. Întreaga dimineață părea un vis. Craterul, vulcanul... ceva acolo mă străpungea. Îmi dădea fiori. Nu știam de ce. Nu mai simțisem niciodată așa. Era o emoție necunoscută, dar profundă.

Coborârea a fost grea. Foarte grea. Picioarele mele, istovite și umflate, abia mă mai susțineau. Acum, în lumina zilei, vedeam clar acele pante pe care noaptea le urcasem orbește. Fiecare pas era o durere vie, de la degete până în creier. Și totuși, pas după pas, am ajuns jos, în camping, în jurul orei 8:00.

Pe traseu, cei cu taxiurile mă tot îmbiau:

„– Te coborâm noi, hai!”

Dar eu, încăpățânată ca întotdeauna, am vrut să închid cercul pe picioarele mele. Și da... mă gândesc serios să revin. Să văd și flăcările albastre, data viitoare.

În camping, în afară de cele două chinezoaice care au ajuns cu aproximativ 45 de minute după mine, toți ceilalți erau deja acolo. Mâncau, povesteau, râdeau cu gura până la urechi, cu farfuriile pline de banane prăjite și ochii strălucind de oboseală amestecată cu bucurie. M-am mai descotorosit de câteva straturi de haine – aerul era deja cald, iar soarele din ce în ce mai prezent.

Pe la 9:00 am pornit înapoi spre oraș. Eram stoarsă de vlagă, ca un fruct care și-a dat toată seva. Nedormită, nemâncată, deshidratată, dar și impresionată până în străfundurile ființei. Uimită. Curățată. Dar, mai presus de toate, eram **vie** – în cel mai autentic sens al acestui cuvânt, care oricum nu poate cuprinde pe deplin starea în care mă aflu.

Acolo, sus pe muntele Ijen, trăisem, fără îndoială, cea mai puternică experiență din viața mea. Și acum... simțeam o liniște diferită, o pace care nu semăna cu nicio altă liniște cunoscută. O tăcere interioară care nu cerea nimic. Nu analiza, nu cerea explicații. Doar era. Cred că acesta e cuvântul cel mai potrivit: **eram**.

Și atât. Incredibil.

„A fost greu. A fost rece. A fost revelator. Și n-a fost nimic planificat. Dar poate tocmai în lipsa unui plan, viața își arată adevărata măreție.” – Autor anonim

8

Pauză cu gust de... vanilie

26 august 2023, sâmbătă

În timp ce mașina cobora încet muntele Ijen am înțeles: nu trebuie să știi ce urmează, ca să fii exact acolo unde trebuie.

Am moțait tot drumul înapoi, fără să simt serpentinele, fără să mă deranjeze frigul aerului condiționat, fără să mai fiu conștientă de spațiu sau timp. Singura realitate era aceea că, la un moment dat, șoferul m-a trezit blând, spunând că am ajuns. Am coborât, cu pași grei și nesiguri, și doar mai târziu mi-am dat seama că-mi pierdusem șapca. Nici acum nu știu când și unde.

Am intrat în cameră și primul lucru pe care l-am făcut a fost un duș lung, prelung, aproape ritualic. Am vrut să dau jos stratul de praf lipicios care se prinsese de pielea mea ca o a doua piele. Când m-am demachiat și am văzut cum arătau dischetele... m-am speriat. Așa că am spălat tot: păr, piele, gânduri. Cu șampon, cu apă fierbinte, de mai multe ori. Voiam să mă curăț de tot.

Și m-am gândit... Dede. El fusese cel care îmi spusese de tur, cu lejeritatea cu care propui o plimbare în parc. Voia să facem totul într-o singură zi și să ne întoarcem cu scuterul. Cu scuterul! Cum credea el că aș fi dormit pe scuter? M-am trezit râzând singură în baie. Unele lucruri trebuie simțite până la capăt. Și nu poți simți totul în fugă.

Era aproape ora 11:00 când am reușit, în sfârșit, să mă prăbușesc în pat. Nu am adormit imediat – am simțit nevoia să postezi totul pe social media, ca și cum aș fi vrut să împărtășesc

cu ceilalți o bucățică din uimirea pe care o trăisem. Abia apoi am închis ochii și am dormit dusă, pe de-a latul patului, până pe la ora 15:00, când m-am trezit cu o foame de nedescris. Corpul meu trăgea un semnal de alarmă. Dacă nu mâncam ceva imediat, simțeam că mă prăbușesc.

Ultimele două zile fuseseră un maraton. Nici nu-mi aminteam exact ce și cât mâncasem. M-am ridicat greu, cu tălpile amortizate, cu ace în mâini și picioare, ca după o luptă cu un boxer de categorie grea. Am făcut un duș în reluare, apoi m-am dat cu creme, mi-am pus rochița albastră cumpărată cu o zi înainte și am ieșit, legănându-mă ușor, să mănânc. La warung-ul de lângă cazare am băut o cafea și am luat ceva de mâncare, în liniște.

A apărut și proprietarul. L-am întrebat dacă aș putea să prelungesc șederea cu încă trei nopți. Nu eram în stare să gândesc un plan.

Dar Universul știe. Întotdeauna.

N-a trecut mult și Rahmat – așa îl cheamă – m-a întrebat brusc unde merg după ce plec din Banyuwangi. I-am spus că habar n-am, că am auzit de Bromo și că mi-ar plăcea să ajung acolo, dar nu știu nici unde e pe hartă.

De fapt, numele Bromo mi-l spusese băiatul din Vietnam, în timp ce urcam muntele Ijen – cu aerul acela blând și entuziast de parcă îți împărtășește o comoară. „*Trebuie să mergi acolo*”, îmi spusese, „*e altfel. E special.*” Părea doar o sugestie, dar declanșase în mine acea tresărire. Acum, cu întrebarea lui Rahmat, începea să sune a chemare.

Fără să ezite, a scos o agendă, a rupt o foaie și mi-a schițat un traseu pentru următoarele zile.

Când, unde, cum – totul era acolo: Bromo, apoi Yogyakarta, cu recomandare de cazare la o anume Laura, pe care o cunoștea personal. Mă uitam la el uimită. Aveam în mână un plan complet și nu făcusem nimic pentru el. Mi se oferise. Gratuit. Cu inimă.

Apoi m-a întrebat dacă vreau să vizitez Parcul Național a doua zi. Mi-a spus că poate trimite un șofer cu scuter, să stea

cu mine toată ziua. Stabilim ora 10:00 dimineața și un preț de 250.000 IDR (75 de lei). Simplu. Perfect.

După masă, pofta de smoothie cu mango a fost prea mare ca să o ignor, așa că am chemat un GoJek și am pornit spre locul unde-l gustasem prima oară. Când am ajuns... dezamăgire. Era închis. Programul se terminase la 17:00, iar acum era deja 17:40. Noroc cu șoferul, care nu m-a lăsat acolo și s-a oferit să mă ducă oriunde aveam nevoie. Am ales supermarketul ROXY, pe care deja îl cunoșteam. Ne-am pozat împreună, iar el a postat poza pe Instagram. Hehe... tare simpatici oamenii ăștia. Sau, poate, așa fac ei cu toți străinii?

În magazin mi-am mai cumpărat o rochiță, la fel ca cea albastră, doar că roz cu floricele. Am probat vreo zece până m-am hotărât. Apoi am mâncat o vafă neagră cu cremă de vanilie – un deliciu.

Am intrat și în market, să iau un șampon. La casă era aglomerație, iar în fața mea, o localnică cu două fete. Am schimbat câteva vorbe, scurte, dar surprinzător de calde. La plecare, mi-a spus că i-ar plăcea să vin pe la ele, acasă. Am făcut schimb de numere. N-am știut dacă o să o mai caut, dar am păstrat acel gest în inimă – simplu, firesc, neașteptat.

Am ieșit din magazin, am chemat un alt GoJek și m-am întors la cazare. Simțeam că sunt doar un rest de energie în formă umană. M-am dezbrăcat ca să fac un duș, dar m-am întins pentru „două minute” pe pat, cu gândul să butonez puțin telefonul. Era aproape 21:30. Am adormit așa, doar în chiloți, lungită pe diagonală, cu toate lucrurile împrăștiate în jurul meu și luminile aprinse.

Din când în când, auzeam sunetele din exterior, voci, zgomote, bipuri de telefon. M-a sunat și Andy. I-am răspuns, iar când a auzit că dorm, m-a lăsat să dorm. Am crezut că am visat conversația, dar nu – fusese reală.

Până dimineața la 7:50 nu m-am putut mișca. Mintea mea era trează, conștientă, dar corpul refuza să colaboreze. Era genul de oboseală care nu cere nimic. Doar să fii. Să taci. Să nu grăbești nimic.

Parcă eram făcută din plumb, dar nu de greutate, ci de o tăcere profundă, post-efort. Era ca și cum toate celulele mele intrau în repaus, într-un reset complet. Nu mai aveam energie să fac nimic, dar știam că tocmai prin această liniște mi se regla, ușor, fluxul energetic.

„Corpul adoarme. Sufletul tace. Viața își trage sufletul cu tine.” – Autor anonim

Risaldo, maimuțele și miracolul de la cascadă

27 august 2023, duminică

E straniu cum, chiar și după o călătorie de mii de kilometri, mă regăsesc tot în același corp – același spațiu de neliniște și mirare, care-mi amintește că nicio evadare nu anulează căutarea dinăuntru.

Până și oglinda îmi arată același chip ciufulit și privirea aceea curioasă, neschimbată. Parcă aud întrebarea: „Unde sunt?” Doar că, astăzi, întrebarea nu mai caută un răspuns geografic, ci unul existențial.

Dimineța vine greu. Mă târăsc afară din pat în jur de 7:50, după aproape zece ore de somn profund și neîntrerupt. Dar sunt bine. Nesperat de bine. Tălpile mele încă nu funcționează la capacitate maximă, dar mă pot baza pe ele – iar azi *am nevoie* de ele. Mă așteaptă o nouă zi de explorare, prin Parcul Național.

Pe la 9:30 ies și mă așez la o masă în restaurantul de lângă cazare. Mă întâmpină o femeie cu un zâmbet larg și călduros. Îi cer o cafea și aștept. Butonez telefonul, ca de obicei, dar mă opresc brusc și mă gândesc: „Dacă n-aș avea telefonul ăsta, oare m-aș plictisi?” Zâmbesc singură. Ce întrebare! Cum să te plictisești în paradis?

Fiecare zi aici are parfumul ei unic. Fiecare clipă are mirosul ei, culoarea ei, ritmul ei. Dar obiectul mic din mână mea – acest portal către altă lume – reușește, uneori, să bruieze tocmai frumusețea prezentului. Mă întreb de ce. Poate pentru

că e la modă? Poate pentru că ne place. Sau poate pentru că ne ține conectați cu oameni pe care altfel nu i-am mai simți aproape. E greu de răspuns.

Îmi dau seama că, de fapt, totul e o interferență: între ceea ce trăim, ceea ce gândim și ceea ce facem cu mintea noastră. Nimeni nu deține o explicație clară. Dacă aș decide ca, începând de mâine, să nu mai ating telefonul, teoretic aș putea. Dar în același timp, aș pierde conexiunea cu tot ce înseamnă acasă – cu țara de unde am plecat, cu familia, cu cei care contează.

Și, chiar dacă uneori pare că nu mai am nevoie de nimic de acolo, știu că, încă, am nevoie să fiu prezentă. Măcar cu o parte din mine. Pentru că, într-un fel, simt că pot fi un reper. Un punct de sprijin. Pentru cei care văd. Pentru cei care înțeleg.

Stăteam liniștită și-mi savuram cafeaua, purtând cu mândrie noua mea rochiță cumpărată cu o seară înainte. A doua rochie achiziționată de când sunt aici. Roz, cu floricele – ceva ce poate fi descris doar ca un soi de rochiță Barbie tropicală. Ca să fiu în ton, îmi făcusem și două codițe împletite. Hehe... îmi plăcea ce vedeam în oglindă. Mă simțeam bine.

Totuși, simțeam și privirile celor din jur. Se adunaseră mulți oameni, în așteptarea unui tren – resortul meu era chiar lângă o stație mare, iar agitația de dimineață era constantă. Zgomotul motoarelor de scuter, vocile încordate ale celor care căutau direcții, mirosurile amestecate de cafea și fum – toate făceau parte din decorul meu zilnic. Unul viu și, uneori, amuzant de absurd.

Îi scriu lui Rahmat un mesaj, întrebându-l de șofer. Nu promisem niciun detaliu până atunci. Răspunde prompt: ajunge în zece minute.

Între timp, la masa alăturată se așază patru fete – par a fi liceene. Zâmbesc între ele și mă privesc cu subînțeles. Mă întreb, nu fără o doză de paranoia dulce: „Oare ce știu ele și eu nu?”

În scurt timp, apare Rahmat însoțit de un tânăr pe scuter. Mi-l prezintă drept cumnatul lui – Risaldo. E tinerel, frumușel

și vizibil sfios. Ne așezăm toți la masă, iar conversația curge firesc. La un moment dat, Rahmat își aruncă o privire către mine și întreabă:

„– De unde ai cumpărat rochia?”

Zâmbesc, deja bănuiam că urmează ceva.

„– De la magazinul de lângă market. Aseară, după ce am fost la King Juice, care, apropo, era deja închis.”

„– Serios? Credeam că aici nu închide nimeni înainte de ora 18:00.”

„– Nici eu nu mă așteptam. Se pare că la 17:00 trag obloanele. Așa că, de ciudă, mi-am luat rochița asta.”

„– Am înțeles...”

Face o pauză. Își caută cuvintele.

„– E drăguță, dar... știi, cum să-ți spun... rochia asta nu e chiar pentru ieșit în oraș.”

Îl privesc nedumerită.

„– Nu înțeleg. Cum adică?”

„– Adică... aici, în Indonezia, astfel de rochii sunt... pentru dormit. Femeile noastre le poartă noaptea.”

Tăcere. Mi se lătesc ochii.

„– Serios?!”

Îmi privesc rochița. Dau doar din cap. Deodată, înțeleg toate privirile dimineții. Întreb brusc, cu o voce care nu părea deloc a mea:

„– Și cea albastră, de ieri?”

„– Da... și aceea. Dar aseară n-am avut curaj să-ți spun. Mi s-a părut ciudat. Dar da, sunt considerate pijamale aici.”

Rămân fără cuvinte. Chiar mă vedeam ieri defilând prin oraș și prin market, zâmbind cu toată încrederea mea, ca o prințesă care n-are nicio treabă cu regulile nescrise ale locului.

„– Wow... Acum că mă gândesc, chiar m-a privit lumea cam ciudat. Băiatul de la taxi, fetele de la standul cu vafe...”

„– Da, probabil se gândeau că ai ieșit din casă să... dormi pe drum,” mai spune Rahmat, râzând zgomotos.

Izbucnesc în râs – n-aveam ce să fac. Situația era prea absurdă, prea de film mut, ca să nu o transform într-un

moment de glorie personală, chiar și cu rochia mea de noapte fluturând sub privirile curioase ale localnicilor.

„– Crezi că ar trebui să mă schimb?” întreb, deși știam deja răspunsul.

„– Cred că ar fi mai bine,” zice el sincer. Zâmbetul lui trăda o ușurare clară – scăpase, în sfârșit, de povara nedumeririi.

„– Ok, mă duc acum. Dar iau și punga cu hainele pentru spălătorie,” îi spun, văzând cum îmi face semn să le las jos.

„– Nu, nu... lasă-le aici.”

„– Nu pot. Am nevoie de haine din ea. Altceva n-am cu ce să mă schimb.”

Ne uităm unii la alții și izbucnim iar în râs. Eram ridicolă și știam, dar ce bine era să râd din tot sufletul. Sincer. Aici. Îmbrăcată în rochie de noapte, cu două codițe împletite, într-un colț de lume unde nici măcar nu plănuisem să ajung.

Două lacrimi mari mi se preling pe obraji, dar îmi iau punga cu haine și pornesc iute către cameră. Incredibil! Da, uneori nu știm, pur și simplu, regulile altui popor. Dar le învățăm. Din mers, din zbor, din ridicolul propriu. Și e în regulă.

Decid pe loc să nu povestesc nimănui faza cu rochia pijama. Mi se pare prea hilar. Mă gândesc la cât de sigură pe mine am fost ieri, defilând în toată splendoarea mea prin oraș, ca o prințesă tropicală. Mă bufnește râsul iar, singură, pe aleea către căsuța mea. Trec pe lângă doi bărbați care stăteau în apropiere și, cu capul sus și zâmbetul pe buze, le ofer o privire mândră. Treaba lor ce-or fi gândit despre „pijama” mea. Că doar n-am dat la nimeni în cap. „Grozavă mai ești, Yda!” îmi spun... Asta e! Alta n-am! Și nici nu-mi trebuie alta.

În cameră, mă privesc în oglindă pentru a mai râde o dată de mine și absurdul situației. Apoi...

Mă schimb rapid într-un tricou alb și o pereche de pantaloni scurți – altceva oricum n-aveam. Pantalonii lungi erau murdari din expediția de pe munte. Revin la Rahmat și Risaldo. Cum mă vede, Rahmat zâmbeste larg:

„– Ooooo... așa da! Mai sexy, mai frumoasă! E super așa!”

„– Mulțumesc,” răspund râzând. „Acum sunt gata de drum.”

„– Bun. Mai întâi mergeți la spălătorie să lași hainele. Apoi King Juice, că ai zis că vrei suc. După aia, la parc. Cumnatul meu nu vorbește prea bine engleză, dar vă înțelegeți voi.”

„– Ne înțelegem, stai liniștit.”

Rahmat îi dă lui Risaldo un scuter, iar noi pornim. Prima spălătorie e închisă. Strigăm, batem, dar nimic. E duminică. Risaldo spune că știe el una deschisă 24/7, puțin mai departe. Pornim. Ajungem. Las hainele, adidașii murdari, primesc bonul. Mă uit. Șoc? Nu. Deja sunt obișnuită cu aceste diferențe de preț.

Doar 21.000 IDR pentru o pereche de adidași jechoși și 2,1 kilograme de haine. Aproximativ 6,5 lei. Cred că mă mut aici. E prea ieftin orașul ăsta. Și prea tentant.

La plecare, îl întreb pe Risaldo dacă pe bon scrie adresa, ca să știu de unde le iau mâine, dar îmi zâmbește calm și zice că știe el, să nu-mi fac griji. Ne îndreptăm apoi spre King Juice, dar, spre dezamăgirea mea, e din nou închis. Hmmm... chiar voiam smoothie-ul acela.

Dar Risaldo salvează momentul – mergem la alt corner care vinde smoothie-uri. Comand unul cu mango, iar pentru el, un suc de pepene cu gheață. Acum suntem gata pentru destinația zilei.

Baluran National Park...

Parcul acesta este o „bijuterie” puțin cunoscută din estul Javei. Un teritoriu vast, arid și sălbatic, care se întinde pe 250 de kilometri pătrați, din care 40% este acoperit de savană. Însă parcul nu înseamnă doar pajiști africane. Are și păduri de câmpie, mangrove, savane uscate și, în fundal, mărețul vulcan Baluran, care se înalță până la 1247 de metri. Peisajele, din ce văzusem în poze, par desprinse din altă lume – parcă ai fi în Africa, dar ești, de fapt, în inima Indoneziei.

Risaldo îmi povestește, cât poate, că parcul este împărțit în cinci zone administrative, dar noi vom putea vizita doar o mică parte – în jur de 800 de hectare. „Suficient,” zic eu,

râzând. Drumul până acolo e lung – cam o oră și douăzeci și cinci de minute cu scuterul. Sunt vreo 60 de kilometri, dar cu serpentine, urcări și drumuri înguste.

Dar ce să vezi? Surpriza zilei nu e parcul.

E Risaldo.

Băiatul ăsta conduce cu o grație de profesionist – fluid, curat, sigur pe el, dar fără să forțeze niciodată.

Și, crede-mă, am mers cu mulți pe scuter în Asia. Dar el... el e top!

Are un stil aparte – precis, grațios, cu viteză, dar fără agresivitate. Fiecare depășire e ca o operă de artă. Frânele – abia dacă le simți. Totul e lin, ca o coregrafie pe două roți. Clar și-a greșit vocația. Ar fi făcut furori în curse. Dar nu-i spun nimic, să nu se intimideze.

Mă bucur pur și simplu de decizia inspirată de a merge cu el și-i mulțumesc în gând și lui Rahmat, desigur. Puteam închiria eu un scuter, cum mi se sugerase. Ieșeam mai ieftin, probabil. Dar Risaldo a fost *plus valoare*. Iar ce-ți oferă un om cu prezența lui nu se poate monetiza. Banul circulă. Dar omenia rămâne.

Pe traseu, oprim să alimenteze, iar eu intru la baie. Viața curge așa cum îmi place: simplu, senin și cu mici „minuni” la fiecare pas. Aici mă refer la baie, dar te-ai prins cred... nu era funcțională. Mi-am înghițit frustrarea și-am ieșit.

Ajungem, în sfârșit, la destinație. E foarte cald. Parcă mai cald decât în orice altă zi de până acum. Iar eu, bineînțeles, fără șapcă. Îmi amintesc brusc de cea pierdută. Încă niciun răspuns de la Alex, șoferul – dacă e sau nu în mașina lui. O declar oficial dispărută. Așa cum am făcut și cu cea neagră, uitată în *sleeper bus* prin Vietnam. Alta roată se va învărti. Și șapca asta și-a scos banii, probabil.

Oprim. Parcăm. Urcăm câteva trepte până la ghișeu de bilete. Prețul? 240.000 IDR (72 lei). Pentru mine. Cel mai mare de pe panou. Mă burzuluiesc puțin și comentez că nu e normal să fie atât de scump pentru străini. Dar ce să fac? Achit. Risaldo îmi spune că el intră gratuit, la fel și scuterul – deci măcar

acolo nu mai e nimic de plătit. Fieeee... Accept soarta de turistă blondă cu ochi fermecători, dați peste cap de ironia soartei.

Iau biletul, ne urcăm înapoi pe scuter. Nu am înțeles tot ce s-a discutat acolo la ghișeu, dar nici nu mai întreb. Risaldo știe ce face. Și oricum, mă simt protejată lângă el. Nu știu de ce, dar e ca și cum trebuia să fie aici cu mine, exact acum.

„– Vrei smoothie-ul acum?” mă întreabă.

„– Mai târziu,” îi spun.

Sincer, nu voiam să mă opresc, voiam să ajungem.

Pornim din nou. Drumul se afundă tot mai mult într-o vegetație densă. Pădure, junglă în toată regula. Apoi, brusc, ieșim în lumină: savană.

Baluran e supranumit „Africa din Java” – o savană aridă și nesfârșită, cu peisaje dramatice, pustii, aproape ireale. Parcă teleportate din altă lume.

Dar acum, la această oră a zilei, totul pare topit de soare. Nici urmă de animale. Probabil dorm undeva la umbră. La cât de cald e, nici nu le pot învinui. Probabil și eu aș face la fel...

Trecem de o mașină parcată sub un copac. O familie asiatică face poze, cu savana uscată în fundal.

„– Vrei și tu poze?” mă întreabă Risaldo, parcă ghicindu-mi gândurile.

Logic că vreau poze! Ce întrebare e asta? Așteptăm să termine ceilalți, apoi îi spun că ar fi perfect să ne așezăm puțin la umbra aceluia copac, să ne bem băuturile. Mi se părea cel mai exotic mod de a bea un smoothie de mango, serios... Ne așezăm, iar el îmi face și primele poze. Apoi, când familia pleacă, mergem și mai aproape de copac – îmi mai face câteva cadre.

Eu, cocoțată pe trunchiul lui, zâmbind larg, roșie în obraji de la soare, dar radiantă în toată ființa mea. Eram o maimuțică fericită într-un colț de paradis. Încinsă, dar vie. Prezentă. Îndrăgostită de clipă și de companie.

Și brusc realizez: am parte de fix ceea ce-mi doresc, exact când îmi doresc.

Viața are un umor al ei. Uneori absurd, alteori poetic. Acum e pur și simplu magică. Mă uit la Risaldo și zâmbesc. Nu-i spun nimic. Dar în gândul meu: „*Ce dar e să fii aici.*”

Cât timp ne-am jucat noi cu pozele și am visat sub copacul acela din savană (adică eu!), câteva maimuțe istețe s-au strecurat tiptil până la scuter. N-am fost atenți deloc, iar ele, rapide și hotărâte, ne-au furat smoothie-urile, lăsate agățate într-o pungă, la numai 6-7 metri de noi. Ce greșală de începători într-o savană plină de „tentații”!

Când le-a văzut, Risaldo a zbughit-o instant după ele – dar prea târziu. Maimuțele deja țineau prada în brațe și se cățăraseră prin copaci. Eu, în schimb, eram toată un hohot de râs – un râs aproape isteric, căci absurdul momentului mă lovește din toate părțile, de parcă Universul îmi pune în scenă un spectacol personal.

Adică știam, și probabil și el știa, că maimuțele „fură”. Dar cum nu le văzuserăm înainte prin zonă, nici nu ne trecuse prin cap că ar putea apărea, fix atunci și fix pentru băuturile noastre delicioase.

Una dintre ele stătea chiar pe o creangă, cu paharul meu în lăbuțe, și îl lingea... cu o expresie de parcă descoperise nectarul zeilor. Mă privea pe mine, apoi pe Risaldo, apoi iar la pahar. Am filmat toată scena. Priceless!

Risaldo, roșu la față, tot repeta:

„– Sorry... sorry... maimuțele... sorry...”

Era șocat. Vizibil șocat. Transpirat, încurcat, foarte afectat. Eu râdeam cu lacrimi.

„– E ok,” i-am zis. „E o experiență! Tare rău! Hai, las-o așa. Data viitoare nu mai lăsăm nimic pe scuter.”

Abia atunci s-a mai liniștit, zicând că da, trebuie să fim mai atenți. Acum știe.

Pornim din nou. Trecem de savană și intrăm într-o zonă și mai pustie. Pământ galben, crăpat de soare. Ici-colo, câte o maimuță leneșă, care ne privește absent. La un moment dat, vedem și câțiva *bivoli asiatici* (*buffalo*), ascunși sub umbra unor copaci. Unii zac într-o zonă cu nămol. Sunt imenși,

masivi și totuși par domesticiți de propria lene. Imaginea lor completează perfect decorul arid – fix ca în Africa.

Parcul Baluran adăpostește o mulțime de specii – cerbi timizi, maimuțe curajoase (și, să nu uităm... furăcioase!!!), păuni colorați, chiar și leoparzi, deși rar văzuți. Dar acum, în toiul zilei, toată fauna e retrasă la umbră. În aer e o tăcere densă, spartă doar de zumzetul insectelor și sunetul motorului nostru.

Ajungem într-un punct de reper – un mic warung și o toaletă. O oază improvizată în mijlocul pustietății. Eu am o urgentă nevoie la baie, așa că mă grăbesc. Mă așteptam la ce-i mai rău. Dar surpriză – e foarte curat.

WC-ul e în stil turcesc, iar lângă, o vâniță din plastic cu apă și o cană. Atât. Nimic în plus. Dar nu miroase. E simplu, igienic și funcțional. Mă gândesc ce contrast e față de băile din unele locuri „civilizate” unde se presupune că ai tot ce trebuie, dar lipsește exact esențialul: grija față de spațiu.

Ies cu zâmbetul pe buze. Poate pentru că îmi era teamă că nici aici nu funcționează... sau doar pentru că simplul fapt că am putut merge la toaletă liniștită, în mijlocul unei savane. A fost... confortul suprem. Cine-ar fi crezut?

Ne continuăm traseul cu scuterul. La un moment dat, vedem o mașină de teren oprită. Tineri. Râsete. Aparatele foto pe poziție. În fața obiectivului – o fată superbă. Brunetă, cu părul lung și lucios, îmbrăcată într-o rochiță neagră, cu aer de model în mijlocul sălbăciei. Wow.

Îi spun lui Risaldo să oprim și noi. În apropiere e un stand interesant, decorat cu cranii de animale – trofee vechi, probabil. Prea cool să-l ratez. Parcăm pe marginea șoselei. Așteptăm să ne vină rândul pentru poze. Eu deja pregătesc zâmbetul.

Observ, brusc, că fata mă prinde în video. Îi zâmbesc larg. Dacă e vorba de pozat, eu sunt prima la apel, logic. Nimic nu ratez.

Și atunci, surpriză: îmi spune că sunt foarte frumoasă. Eu?! Incredibil. Căci ea e frumoasă. Și tânără. Și carismatică. Dar

iată-mă în centrul atenției, așa că ne punem amândouă la pozat, din două direcții: Risaldo ne surprinde dintr-un unghi, prietenii ei din altul. Ce moment! Ce vibe! Tipa are o energie fantastică, ceva magnetic.

Ne întoarcem la scuter – la doar cinci metri de noi – și ce să vezi? O maimuță mică e cocoțată pe scuter, încercând, cu o dexteritate aproape umană, să scoată sticla de apă din suport. Și reușește! E sticla lui Risaldo. El strigă la ea, sperând s-o sperie. Nicio șansă. Maimuța fuge lejer câțiva metri, se așază tacticoasă pe o creangă, desface dopul cu o dexteritate uluitoare și bea toată apa.

Rămânem amândoi perplecși. Eu o filmez în timp ce ea, cu paharul (pardon, sticla!) în mână, ne privea alternativ, ca și cum ar fi spus: „Asta vă învață să nu lăsați nimic nesupravegheat!”

„– Aham,” zic eu. „Aici toate maimuțele sunt hoațe. Clar.”

Pornim din nou, râzând, dar acum Risaldo e vizibil mai atent. Drumul curge în față cât vezi cu ochii – fierbinte, tăcut și nesfârșit. Aerul este foarte uscat. Trecem pe lângă alți bivoli leneși, toropiți; apoi alte maimuțe... una ici, alta colo, de parc-ar fi certate între ele. Dar în general, pustiu.

Bama Beach...

Nici nu știu dacă era capăt de drum sau nu, dar ajungem la o margine a parcului, unde se află plaja Bama – o plajă liniștită, care face parte din patrimoniul Baluranului. Un loc unde, în mod normal, se poate face snorkeling.

Însă acum, în fața noastră, marea pare să fi fugit. Apa e atât de retrasă încât vreo 500 de metri înainte se întinde doar o zonă mlăștinoasă. Zeci de maimuțe au luat locul turiștilor. Se plimbă nestingherite prin nămol, probabil în căutare de scoici, peștișori sau alte vietăți marine abandonate temporar de valuri. Au festin, gratis.

Priveliștea e fascinantă. Excentrică. Frumoasă în felul ei sălbatic. Ne plimbăm încet de-a lungul plajei. Facem poze – adică mi se fac poze, evident.

Risaldo e deja regizorul meu personal. Iar eu mă simt ca un copil care descoperă lumea pentru prima dată – cu ochii mari, cu inima deschisă și cu o bucurie greu de explicat în cuvinte.

Fiecare colțișor mă surprinde. Fiecare nuanță a nisipului, fiecare rădăcină expusă de reflux. Fiecare privire de maimuță curioasă mă amuză.

Risaldo e atent la fiecare mișcare. Mai ales la maimuțe. Nu mai lasă nimic la vedere. Nici cheile, nici geaca. A pățit-o de două ori în doar câteva minute – acum e antrenat. Paza bună trece primejdia rea.

Stăm cam o oră pe plajă. Ne așezăm pe niște pietre mari și ne tragem sufletul, iar eu mă uit cum se joacă lumina pe nisipul bătorit. Între povești, priviri și câteva glume despre maimuțe, Risaldo îmi arată, cu un zâmbet larg și ochi care lucesc de mândrie, poze cu fetițele lui. Are două. Una de patru ani, cealaltă de șapte. E o tandrețe în privirea lui care mă emoționează mai mult decât aș vrea să recunosc. Privirea unui tată îndrăgostit de copiii lui.

O luăm din loc din nou. Ne gândim că mai e timp de o oprire, e cam devreme de mers la cazare... Poate la o cascadă din zonă? Mă îndoiesc că voi face baie, dar măcar să o văd, zic. Costumul de baie e oricum pregătit. Vedem ce-o fi.

E 15:30 când ieșim din Baluran.

Mi-e foarte sete însă. Ajungem la warung-ul de lângă parcare. Sugerez un ceai rece. Simt că soarele mi-a topit tot corpul. Bem, stăm puțin, butonăm telefoanele. Îmi arată poza cu cascada de care-mi vorbise, apoi îmi mai spune despre două-trei locuri interesante din apropiere. Tentația e mare.

Îmi spune că lucrează ca vânzător de țigări. Încerc să aflui mai multe, dar nu înțeleg exact unde – chiar dacă îmi repetă. E supărat pe el că nu se poate exprima în engleză cum ar vrea. Îmi spune, cu sinceritate și frustrare, că are multe să-mi povestească, dar nu reușește. Că simte că nu poate să-și

traducă gândurile. Că Google Translate nu ajută. Iar eu înțeleg perfect. M-am simțit așa de atâtea ori.

Dar el mă vede acum ca pe cineva care „știe”, care poate, care are cuvintele. Asta mi se pare frumos și apăsător în același timp. Se frământă și tot își cere scuze. Pentru maimuțe. Pentru engleza lui. Pentru orice. E atât de umil, că mi se strânge inima. Nu-i trebuie multe cuvinte ca să transmită ce fel de om e. Are o energie calmă, autentică, care mă face să mă simt... în siguranță.

Lumea din jur ne privește curioasă. Îl întreabă cine sunt. Zâmbeste. Nu înțeleg ce răspunde, dar nici nu întreb. Chiar nu contează.

Pornim iar. Ne oprim să mâncăm în port, la o cantină locală. Un fel de bufet unde îți alegi ce vrei și plătești la final. Ne luăm ceva simplu, orez cu legume și pui. Două porții de mâncare și ceai, în total 45.000 IDR. Puțin peste 13 lei.

Ne așezăm la o masă cu vedere la mare. Cerul e azuriu, marea la fel. Stăm în tăcere câteva clipe. Un fel de tăcere bună. Nu e nevoie să spunem nimic.

Când plecăm, deja e aproape 17:30. Risaldo îmi spune că probabil nu mai ajungem la timp la cascadă. Zâmbesc și îi zic:

„– Eh, nu mai contează. Asta e.”

Chiar nu țineam morțiș să văd cascada. Pentru mine ziua fusese completă, suficientă.

Dar pe drum, brusc, Risaldo oprește scuterul. Se uită la mine și spune:

„– Vrei totuși să o vezi? Te duc. Facem două poze și gata.”

Îl privesc. E hotărât și foarte serios. Spun:

„– Da. Vreau. Probabil n-o să mai am altă ocazie.”

Pornim. GPS-ul arată nouă kilometri până acolo. Câteva minute, la cum conduce el. Urcăm un munte, iar aerul e diferit. Răcoros. Aproape se înserează.

Îmi dau seama că tremur ușor, dar nu doar de la răcoare. E și de la emoția momentului. Și de la felul în care conduce Risaldo – ușor, sigur, elegant. Parcă sunt o simplă pană în spatele lui. Așa mă simt. Clar, băiatul ăsta s-ar descurca de minune

într-un raliu montan. Dar el nu știe asta. Sau poate știe. Dar tace.

Și eu tac. Și e tare bine așa.

Logic că ajungem la cascadă și... e închisă. Normal, doar e trecut de 18:30.

Risaldo se uită la mine și zice, râzând:

„– Ești norocoasă.”

Habar n-am la ce anume se referă...

Apoi vorbește cu cineva la telefon, tot râde, face semn să-l urmez. Coborâm pe o potecă dosnică. Pășim printre tufe, pe lângă un gard metalic, ocolim un chioșc închis. Și, brusc, ajungem în fața unei cascade superbe. Suntem doar noi doi. Nimeni altcineva.

Nu pot decât să casc ochii. E incredibil. Doar apă, piatră și foșnetul naturii. Parcă Universul mi-a făcut cadou momentul ăsta.

Cine-ar fi crezut, azi dimineată, că ziua va avea un asemenea final? Nici nu era în programul meu. Era bonus. Cireașa de pe tort.

De sus, dintre crengile copacilor, ne privește un om. Apoi dispare.

„– Aha,” zic. „Deci nu suntem chiar singuri.”

Râdem. Totul pare desprins dintr-un film indie. Mă întreabă dacă vreau să înot. Hmmm... aș vrea. Dar n-aș vrea. Să mă dezbrac aici, doar eu cu el? Nu. Lasă. Pot trăi și fără poze în costum de baie. Oricum am destule.

Stăm doar câteva minute, apoi ne pregătim să plecăm. Dar... ghici ce? Poarta era ferecată cu un lacăt gros. Gluma omului de sus? Reușită. Foarte.

„– Eh, n-avem ce face,” zic. „Sărim gardul! Hai!”

Totul e haios, dar chiar sărim gardul. Ne ajutăm unul pe altul. Parcă suntem doi adolescenți care au fugit de-acasă pentru o aventură secretă. Îmi vine să-l întreb dacă nu-i place cum trăiesc eu așa, ca o protagonistă de filme. Oare ce-ar răspunde?

Mă duce la cazare. Batem pumnii, ca doi amici vechi care știu că au împărțit o zi de neuitat. Apoi pleacă. Rămân privind-l, până dispare din raza privirii... dar nu și din poveste.

Pășesc în camera mea, epuizată, dar cu inima plină.

Ce zi. Ce viață.

Mă întind pe pat și șoptesc în gând:

„Mulțumesc, Universule. Pentru că știi exact ce-mi trebuie, înainte să apuc eu să cer, și pentru că îmi întinzi toate aceste daruri în forme neașteptate, ca o poveste pe care o scrii pentru mine, cu mine.”

Și uite-așa, ziua în care am pierdut două smoothie-uri și orice urmă de eleganță iluzorie... a devenit ziua în care l-am cunoscut pe Risaldo, maimuțele și miracolul de la cascadă.

O zi în care n-a ieșit nimic cum plănuisem. Și tocmai de aceea... totul a fost perfect.

Pe la 23:30 eram deja dusă pe aripile viselor – cu mulțumirea aceea blândă, ca și cum cineva mă veghează din umbră, fără să ceară, fără să lase urme...

Dar pe la 3:00 dimineața, mă trezesc brusc, ca și cum cineva trage ușor de mine și-mi spune: „Hei, scoală-te...”

Nu trec cinci minute și... mesaj de la Andy:

„– Poți vorbi?”

Logic că da, că doar de asta m-am trezit.

Am vorbit aproape o oră și jumătate. Despre viață, despre nimic, despre toate – cum facem de fiecare dată.

Andy are darul ăsta de a apărea din umbră, exact când nu-l aștept. De parcă simte când trebuie să mă scoată din somn și să-mi amintească cine sunt.

Habar n-am când am adormit iar... dar lumina începuse să respire ușor în cameră.

„Uneori, tocmai rătăcirile ne arată cel mai limpede drum. Dar abia la capăt îl recunoști.” – Autor anonim

10

Dragostea din Tei și darul necunoscuților

28 august 2023, luni

Acum trei zile eram pe o insulă, acum sunt pe o alta. Nu mai fug. Nu mai caut. Nu mai sper. Doar merg mai departe, cu pași mai limpezi, mai sinceri. Mă las purtată și e... bineee.

Poate că Bali mi-a cerut să mă privesc adânc, acolo unde aveam nevoie să mă văd. Dar Java? Java... simt că mă va învăța să privesc în jur fără teamă.

Iar ziua asta părea banală. Fără planuri. Fără agendă. Dar unele zile, cele mai liniștite, știu cel mai bine cum să surprindă.

Am dormit până la 9:00. Nu aveam nimic important în program – doar să merg să-mi recuperez hainele de la spălătorie. Un detaliu minor, aparent, dar care avea să se transforme într-o mică aventură de sine stătătoare. Îi scriu lui Risaldo să-l întreb adresa. Evident, nu reținusem unde mă dusesse ieri. Nu răspunde. Așa că, m-am bazat, cum fac adesea, pe ideea că „mă descurc eu”. Și pornesc la pas, relaxată, cu ceea ce credeam eu a fi vreo doi kilometri de parcurs – o distanță care, în lumea mea, înseamnă mai puțin de două piese bune ascultate în căști.

Pe drum, vorbesc la telefon cu Criss, așa că... da, mă rătăcesc fără drept de apel. Realizez că am ieșit complet de pe traseu, așa că închid apelul și încep să mă uit mai atent în jur, încercând să-mi dau seama încotro s-o iau.

O femeie mă vede stând ușor pierdută în fața porții ei și mă întreabă, cu amabilitate, dacă mă poate ajuta. Îi spun că sunt

în căutarea unei spălătorii – nu știe nici ea exact unde e, dar citind mesajul nou apărut de la Risaldo, care îmi confirmă că ar fi undeva pe-aproape, se oferă să mă ducă acolo. Accept recunoscătoare – nu doar pentru ajutor, ci și pentru gestul frumos, venind din partea unei necunoscute.

Pornim împreună, călare pe scuterul ei mare și roșu, dar nici așa nu reușim s-o găsim. Ea mai dă câteva telefoane, nu răspunde nimeni. Ne învârtim pe câteva străduțe, ca într-un mini labirint. Într-un final, o descoperim.

„Spălătoria Fantomă!”

Nu avea niciun semn vizibil, nicio indicație clară, dar uite că era acolo. Mă bucur sincer când intru și văd sacoșa mea plină, așteptând cumintică după teighea. Plătesc și o iau din nou la pas, de data asta înapoi, spre cazare.

Pe drum, trec pe lângă o școală din care tocmai ies elevii – valuri de tineri pe scutere, râsete, gălăgie și energie. Orașul pare că vibrează de viață, dar o viață pe două roți. Aici nimeni nu merge pe jos. Rahmat îmi spusese asta deja, dar acum o văd limpede, cu ochii mei. Toată lumea e pe scuter. Doar eu – rătăcită și cu sacoșa în mână – par să mă încăpățânez să explorez orașul pe propriile picioare.

Priviri curioase se îndreaptă spre mine. Din nou, sunt în pantaloni scurți. Asta atrage mereu atenția. Dar am acum pantalonii lungi din spălătorie – gata, o să am ce îmbrăca. Mă simt mai pregătită pentru convențiile locale, chiar dacă le încalc uneori cu zâmbetul pe buze.

La un colț de stradă, dau peste un restaurant cochet, nu departe de cazare. Intru, mânată mai mult de curiozitate decât de foame, și comand un cappuccino. Apoi, pentru că tot sunt acolo, îmi iau și o porție de paste cu ton. Totul e delicios – simplu, dar savuros. Atmosfera locului e caldă, liniștită, cu pereți plini de picturi colorate, realizate chiar de proprietar și de tatăl lui. E genul de loc în care ți-ar plăcea să te întorci.

Pe canapeaua de lângă mine, o pisică borțoasă doarme liniștită, ignorând cu grație tot ce se petrece în jurul ei. Îmi ține companie fără să facă nimic, doar existând acolo, rotundă

și împăcată. Și pentru o clipă, am sentimentul că viața e exact cum trebuie să fie.

Ajung în cameră pe la 16:40. O zi care s-a scurs încet, dar și pe nesimțite. Mă uit pe fereastră, apoi la telefon, și mă întreb ce să fac mai departe. Să ies din nou până la market? Sau să rămân aici și să mă bucur de pauză? Încă nu știu. Dar, brusc, gândul la market mi-o aduce în fața ochilor pe Dewi. Ah, da... n-am apucat să povestesc despre ea.

Dewi e o femeie pe care am cunoscut-o într-un moment cât se poate de banal – vineri seara, în market, la coadă la casă. Îmi cumpărasem un șampon, iar ea era în fața mea, cu două fete – una micuță, cam de cinci ani, și cealaltă, probabil în jur de doisprezece, poate treisprezece ani. Aveau coșul plin de cumpărături, dar când au ajuns la casă, ceva n-a mers cu plata. Nu le ajungeau banii de pe card, așa că au început să scoată produse, refăcând totalul cu o jenă vizibilă.

Fetița cea mică se tot uita la mine. Curioasă, poate puțin rușinată, dar cu o privire care mi-a rămas în minte. Hehe... nu e chiar nefiresc pentru un copil să-și fixeze privirea pe o femeie blondă, cu pielea deschisă – mai ales într-un loc unde nu se văd prea des turiști singuri.

La un moment dat, mama se întoarce spre mine și își cere scuze, politicoasă, pentru întârziere. Îi răspund zâmbind, calmă, că nu e nicio problemă, că nu mă grăbesc nicăieri. E de-ajuns pentru a deschide o conversație. Vorbim câteva minute, simplu, uman.

La final, Dewi îmi spune că i-ar face mare plăcere să vin la ele acasă, dacă am timp. Facem schimb de numere pe WhatsApp, ne spunem „la revedere” și fiecare pleacă în drumul ei. Eu am rămas cu o senzație caldă, ca un fir subțire de lumină care a apărut din senin între două necunoscute.

Azi, mi-am amintit de ea. De acel moment. Așa că decid să-i scriu. Cine știe? Poate nu stă prea departe. Și dacă tot am o zi liberă, de ce să nu fac o vizită? Mă gândesc imediat la Lina – prietena mea din Palawan – și zâmbesc. Poate că, într-un fel,

Dewi va fi o *altfel de Lina*, aici, în Java. Și poate că, în această după-amiază fără planuri, se poate naște o poveste nouă.

Îi scriu un mesaj simplu pe WhatsApp:

„– Hi, Dewi! Ce mai faci?”

Răspunde aproape instant, de parcă m-ar fi așteptat.

„– Sunt bine, Yda. Tu?”

„– Și eu, la fel. Uite, sunt la cazare acum.”

Îi trimit locația pe hartă.

„– Ești departe de mine?” o întreb.

„– Verific acum. Așteaptă un pic...”

Pauză scurtă. Mă uit la ecran.

„– Vrei să vii la noi?” adaugă ea imediat.

„– Da, desigur!”

„– Tocmai am ajuns acasă și vreau să fac un duș... Vin după tine pe la 18:00. Cum se numește cazarea ta?”

„– Jala Sutra Homestay. E chiar lângă stația de tren Banyuwangi Kota.”

Închid conversația cu un zâmbet larg. Mai am o oră și ceva doar pentru mine – să fac ce vreau, cum vreau. Și, totuși, parcă nu-mi vine să cred că urmează să merg la ea acasă. Mă simt un pic ca în Filipine, ca atunci cu Lina, de parcă timpul s-ar fi dilatat și mi-ar fi dat iar o fereastră către o altă lume.

Ies din cameră cu câteva minute mai devreme. Mă îndrept alene spre stația de tren. N-am întrebat nimic despre trenul spre Probolinggo, deși mă bate gândul să o fac. Dar ceva mă ține. Poate faptul că mă simt încă aici, complet, nemișcată din ziua asta.

O să plec peste două zile și, totuși, nu am nimic concret despre drum. Ce se întâmplă cu mine? Cândva eram organizată, atentă. Acum... parcă nu vreau să știu. Poate pentru că o parte din mine nu vrea să plece. Sau poate... pur și simplu, chiar e în regulă să nu știi.

Pe la 18:05, Dewi apare pe scuter, zâmbitoare și energică. Ne îmbrățișăm larg, iar ea scoate un chiot de bucurie – un gest pe care, între timp, am învățat că îl face des, atunci când e cu adevărat fericită. Îmi place asta la ea – spontaneitatea

sinceră. Ne urcăm pe scuter și pornim. Drumul durează cam o jumătate de oră – traficul e greu la ora asta. Dar Dewi conduce cu siguranță și calm, fără urmă de grabă.

Pe drum, îmi cere scuze că are o casă mică. O privesc în oglinda retrovizoare, ușor contrariată. Cum să-ți ceri scuze pentru așa ceva? Eu nici măcar nu am o casă. Fiecare are ce și cât are nevoie, iar acasă nu e despre metri pătrați – e despre căldura pe care o simți înăuntru.

Ajungem într-un cartier liniștit, aproape de port, unde aerul miroase a sare și tăcere. Dewi parchează chiar în fața casei. Ușa se deschide imediat, iar Martha, fetița cea mică, tropăie de nerăbdare. Îmi sare în brațe, mă îmbrățișează cu toată forța trupului ei mic, iar în spatele ei apare și sora mai mare, Marsya, cu același entuziasm în privire. Le simt bucuria și o primesc ca pe un dar.

Dewi îmi face cunoștință cu mama ei soacră, Masi, o femeie tăcută, care mă privește lung, dintr-o parte a camerei. Toată seara nu a spus mare lucru, dar privirea ei a rămas constantă – măsura, cântărea, poate chiar judeca. Și totuși, nu m-a deranjat. Într-un fel... o înțeleg. Sunt o străină pentru ea. O femeie venită de nicăieri, care ar fi trebuit, poate, să rămână în țara ei, nu să se plimbe așa, brambura, prin lume.

Dar eu eram acolo. În mijlocul unei familii necunoscute până nu demult, primită ca o soră, ca o musafiră de preț. Dewi a avut grijă să nu-mi lipsească nimic – ba chiar prea mult. Mâncare, povești, glume, atenție. Îmi aducea mereu câte ceva, iar între noi, dialogul curgea prin Google Translate. Și râdeam amândouă de imperfecțiunile traducerii, de ciudățenia momentului, dar și de cât de frumos e să te înțelegi dincolo de cuvinte.

Seara a continuat cu muzică și, surpriză, karaoke! Am cântat pentru prima dată în viața mea la un microfon adevărat, cot la cot cu Micho, fiul cel mare al lui Dewi. Mai erau acolo Amina, cumnata ei, o tânără de 14 ani, și un băiat, Mawan, despre care am înțeles doar vag că e fiul fratelui ei, iar tatăl lui a murit.

N-am prins toate detaliile, dar știam sigur un lucru: eram parte din momentul lor. Și atât era suficient.

La un moment dat, pe ecran apare... „Dragostea din tei”. Da, chiar ea! Melodia aceea celebră, care a făcut înconjurul lumii și care, culmea, e românească. Când am început s-o fredonez în limba originală, s-au întors toți spre mine cu ochii mari:

„– Tu știi limba asta?”

Le-am zâmbit larg:

„– Normal. E limba mea.”

Mi-a fost drag să spun asta. Ca și cum, pentru o secundă, România se proiectase în micul lor living, prin vocea mea.

Au început să râdă, să aplaude, să cânte și ei mai departe cu entuziasmul acela molipsitor pe care doar o melodie de karaoke îl poate aduce într-o cameră plină. Mi-au zis că o cântă des, dar habar n-aveau că vine din România. A fost un moment magic – un fel de punte culturală, invizibilă, dar atât de reală. O piesă pop, un vers comun și un cântec care, pentru câteva minute, ne-a legat pe toți. Ca și cum, în loc de note muzicale, circulau povești nerostite între noi.

Dragostea din Tei cântată în casa lui Dewi – cine-ar fi crezut? Unele lucruri nu pot fi inventate. Ele doar ți se întâmplă.

Și chiar mă minunam de tot ce se întâmpla. De cât de repede s-au așezat lucrurile. De cât de ușor m-au primit. De felul în care mă făceau să mă simt. Ca o prințesă, cum spun ei – dar eu simțeam doar o bucurie simplă și adâncă, de a fi acolo, în viața lor, într-o casă mică, dar plină de suflet.

Dewi a tot insistat să rămân peste noapte. Iar când a văzut că nu mă las convinsă, mi-a spus că data viitoare, când revin în Indonezia, vrea să locuiesc la ea. Nu contează cât – o lună, două – doar să stau. Am râs. Nu știu ce va aduce viitorul și nu-mi mai fac planuri atât de departe, dar m-a emoționat. Era sinceră.

Pe la 21:00 am pornit înapoi spre cazare. Pe scuter, între mine și Dewi, s-a strecurat Martha. Ne-a însoțit până acasă, îmbrățișându-și mama cu brațele ei mici, iar eu, în mijlocul

acestei plimbări nocturne, simțeam că fac parte dintr-un film de suflet. Vântul îmi mângâia fața, iar liniștea orașului mi se părea deodată prietenoasă.

A fost o seară minunată. Așa, pur și simplu.

O seară în care am fost oaspete de vază într-o lume care nu e a mea, dar care m-a primit fără rezerve. Mi-a zis, cu zâmbetul ei larg, că dacă vreau vreodată să merg în Kalimantan, pot veni cu ea – gratis – pe vasul soțului ei, căpitan de navă. O invitație spusă pe tonul acela care face lucrurile imposibile să pară deodată... foarte posibile. Am râs. Ce idei are și ea! Dar... cine știe?

Cert e că mâine vrea să ne vedem din nou. Încă mi se pare incredibil ce trăiesc aici. Un oraș necunoscut, o casă mică, o inimă largă. Și eu – așezată în povestea cuiva, fără să fi știut că eram așteptată.

Poate că, uneori, poveștile ne scriu ele pe noi.

„Uneori, când nu știi unde mergi, ajungi în cel mai potrivit loc.” – Autor anonim

Realitatea negândită

29 august 2023, marți

E liniște. O liniște moale, cum doar diminețile departe de casă o știu. Nicio grabă, nicio presiune, niciun ceas care sună. Doar lumina filtrată printre perdele și sunete vagi de motociclete turate. Îmi întind corpul pe salteaua tare, adâncindu-mă între așternuturile albe, cu senzația că nu mă așteaptă nimeni nicăieri. Și doar zâmbesc, la gândul că mi-e... bine. Nu trebuie să fiu nicăieri, nu trebuie să spun nimic. Doar să fiu.

Noua dimineată mă prinde, din nou, fără nicio direcție clară, dar și fără chef de planuri. Mă ridic din pat, ezit și decid că azi voi rămâne în cameră – nu simt nevoia să dau ochii cu nimeni.

În schimb, după ritualul obișnuit, deschid laptopul și mă aflu în scris, în timp ce mănânc cele două banane și croissant-ul cu ciocolată cumpărate ieri. Nici măcar cafea nu îmi trebuie.

Recuperez tot ce rămăsese în urmă, pun ordine în gânduri, în pagini, în povești – iar la final, simt ceva rar: mulțumirea aceea rotundă, completă. Ca și cum, pentru prima dată după mult timp, am prins ritmul scrisului, din nou.

Pe la 16:30 ies, într-un sfârșit, mai mult din reflex decât din poftă de plimbare. Soarele strălucește puternic, câteva păsărele ciripesc vesele pe o creangă de copac și îngrijitorul, cu o față zâmbitoare, mă salută din celălalt capăt al clădirii. Zâmbesc zilei, de parcă doar acum ar fi dimineată.

Ies în stradă, parcă împinsă de o mână nevăzută. Simt nevoia de ceva care să-mi învârtă roțițele, așa că mă opresc să iau o cafea de la o terasă mică. Costă doar 3.000 IDR. Nu e grozavă – cu zaț și gust cam ars – dar e caldă, e cafea și într-un fel mă readuce înapoi în lume.

Aștept un semn de la Dewi. Dar nu vine nimic. Îmi spun că poate azi nu ne mai vedem, că fiecare are zilele ei, în care se învâрте în propriul cerc. Între timp, îmi dau seama că mi-e și foame, așa că mă îndrept ată către Palm Sugar, acel resto-bar mic și primitiv unde dormea pisica borțoasă ieri. Oare pe unde-o fi? N-o văd nicăieri...

Îmi comand un smoothie bowl colorat – plin cu fructe proaspete, semințe, unt de arahide și un strop de miere. E de-a dreptul delicios.

În timp ce mănânc, îmi amintesc de filmarea pe care o avem împreună, eu și Dewi pe scuter, râzând în bătaia vântului de seară. O trimit pe WhatsApp, fără vreun gând anume. Răspunde imediat, ca și cum ar fi așteptat un pretext. Îmi scrie că azi nu reușește să ajungă după mine, dar că mă așteaptă cu drag, dacă vreau să vin singură cu un GoJek.

Pe la 19:00 pornesc spre ea, după o conversație lungă cu Mone, care se întinde pe mai bine de o oră. Șoferul de la GoJek e vitezomanul Gică, clar – în douăzeci de minute ajungem. Doar că atunci când privesc adresa pe care mi-a trimis-o Dewi, zâmbesc: „Coto Makassar – MOM Micho Kitchen.” Hmm... un restaurant?

Surpriza mea e totală. Aseară am intrat direct în casă, fără să observ nimic altceva. Nu mi-am dat seama că... Dewi are, de fapt, un warung – un mic restaurant de cartier, chiar acasă! Ba mai mult, descopăr că are și o spălătorie profesională, cu vreo zece mașini de spălat industriale.

Prietena mea zâmbitoare, cu mâncarea delicioasă și karaoke-ul în limba română, e – în spatele zâmbetului – o antreprenoare serioasă. O femeie care gestionează un business de familie, cu calm și generozitate.

E incredibil cum se leagă lucrurile. Cu doar câteva zile în urmă, nu știam că acest loc există. Iar acum, iată-mă din nou în casa ei, alături de familia ei, mâncând mâncare gătită de mâinile ei, în propriul ei warung.

Cine zice că viața nu e extraordinară?

Chiar și cele mai banale zile pot fi, de fapt, piese dintr-un puzzle nevăzut. Dacă le așezi cu răbdare, dacă le lași să se potrivească singure, poți descoperi o lume pe care n-ai fi visat-o. Încep să cred tot mai mult că viața, dacă o lași, îți oferă miracole simple – dar doar atunci când nu le forțezi.

Seara decurge lin, cu o căldură care mi-a umplut inima. Sunt cu toții în jurul meu – cu gesturi mici, întrebări curioase și zâmbete largi. Încă se minunează de vârsta mea și felul în care arăt. Și, sincer, îi înțeleg. Pentru că și eu mă minunez uneori de mine.

Transformarea pe care o trăiesc e vizibilă. Nu doar înăuntru, ci și la suprafață. Parcă întineresc cu fiecare zâmbet, cu fiecare clipă trăită în libertate. Pielea de pe gât pare mai netedă, ridurile din jurul ochilor devin mai blânde, ca niște linii fine de poveste, iar pielea de pe burtică capătă și ea un aspect mai viu, mai sănătos – de parcă se bucură odată cu mine. Și totul se întâmplă fără efort. Fără tratamente, fără obsesii, fără dorințe forțate. Pur și simplu... se întâmplă.

Dacă mi-ar fi spus cineva, acum nouă luni, că o să ajung aici – la starea asta de bine, de senin, de trăire autentică – probabil aș fi zâmbit amar. Tocmai mă întorsesem din Palawan atunci și visam să pot cutreiera Asia fără griji, fără obligații. Liberă. Complet.

Și iată-mă. Aici. Acum.

Cineva mi-a spus recent că așa ar trebui să fie viața – și poate chiar așa este. A mea. Acum. Fără certitudini, dar plină; fără planuri și totuși profundă.

Nu știu cui să mulțumesc pentru toate darurile care îmi vin zilnic – întâlniri, revelații, simplități care devin miracole. Dar poate că nici nu e nevoie să mulțumesc. Poate că, mai

important decât recunoștința, e prezența. Să fii acolo, să simți, să te bucuri. Să trăiești. Chiar dacă, uneori, mă repet...

Atunci când ni se dă viața, nu mulțumim. Doar o trăim. Așa și acum: ceea ce mi s-a dat trebuie trăit. Fără vină. Fără ezitare.

Poate că acesta e unul dintre marile secrete ale existenței umane: *să fii viu cu adevărat. Să simți clipa, să nu o amâni. Să nu fugi din ea. Să o lași să te pătrundă.*

Fericirea nu stă în lucruri sau planuri împlinite, ci în a fi – pur și simplu. În a te bucura că ești. A respira. A râde. A iubi. A nu face nimic – și totuși, să fii complet.

„A fi. Sau a nu fi.”

Avea dreptate Shakespeare... Doar șase cuvinte, dar în ele încap tot.

O revelație neașteptată, apărută într-o seară banală, într-o casă necunoscută, pe o insulă din Indonezia.

Și acum sunt din nou la Dewi – prietena mea, familia mea, în acest orașel cald numit Banyuwangi, pe insula Java. Ce viață! Ce povești! Nu știu cum, dar mă trezesc în ele, le trăiesc, le simt cu totul, fără să fi plănuțit nimic.

Masi, soacra lui Dewi – cea care ieri mă scruta atent, ca un colecționar de antichități –, azi stă blând în preajma mea. Ochii ei, care au fost cândva frumoși, poate chiar fascinanți, sunt acum calzi, plini de grijă. Mă îmbrățișează de două ori, fără cuvinte, dar cu o căldură care pătrunde dincolo de piele. Prin Dewi, îmi transmite să am grijă de mine. Să fiu atentă. Să nu mă las păcălită. O grijă tăcută, dar profundă, care mă atinge ca o binecuvântare.

Martha, micuța adorabilă, e din nou lipită de mine. Se cuibărește în brațele mele, cu gesturi moi, ca o pisică blândă care nu cere nimic – doar dă. E atât de dulce, încât parcă nici nu pot să-mi imaginez chipul ei altfel decât așa cum este acum: curat, senin, ireal.

Mama-soacră îmi aduce un bol cu pui. Doar că în el... *lăbuțe*. Patru, poate cinci, parcă mă priveau cu degetele lor moi și fierte. Îi explic lui Dewi, cu delicatețe, că la noi nu se mănâncă „partea” asta. Zâmbește și-mi spune să iau

doar ce-mi place. Cât și ce vreau. Îmi oferă spațiu. Respect. Ospitalitate adevărată.

Din nou, mă roagă să mă întorc la ei, să stau o lună – cel puțin – în casa lor. Și poate chiar o voi face. De ce nu? Mă simt primită, în siguranță. Ca acasă.

Micho, băiatul cel mare, îmi spune că dacă voi locui cu ei o lună, sigur toți vor învăța engleza. Râd și eu. Poate că și eu voi înțelege indoneziana. Cine știe?

Dar mai presus de limbă, contează viața care se întâmplă. O viață complet diferită. Una pe care nu mi-am imaginat-o niciodată. Pentru că nu poți imagina o realitate care n-a fost încă trăită. Care nu a fost gândită. Care nu există până nu o trăiești.

Poate tocmai de aceea se scriu poveștile: ca să cuprindă ceea ce nu poți prevedea.

Fiecare poveste e o realitate trăită, visată sau imaginată. Dar nimic nu bate realitatea trăită. Pentru că ea e nouă. Negândită. Vie.

Și poate că acesta e scopul meu aici, în Asia:

SĂ TRĂIESC REALITATEA NEGÂNDITĂ.

Așa că nu mai spun nimic.

Doar las viața să curgă.

„No stress... No stress... No stress...” – spune Dewi, zâmbind, ca pe o mantră a familiei ei. Și ajungem, împreună, la concluzia că secretul tinereții e simplu: să nu fii stresat. Să nu cari mai mult decât ai nevoie. Să nu te grăbești nicăieri. E concluzia ei. A mea. A noastră. Și râdem. E frumos totul. Așa trebuie să fie viața, nu? Simplă, caldă, plină de oameni care te privesc cu ochi blânzi și te îmbrățișează fără să întrebe prea multe.

Plec aproape de ora 22:00, deși Dewi insistă, din nou, să rămân peste noapte. Dar mâine eu pornesc spre Probolinggo, iar ea pleacă în Situbondo, într-o delegație de trei zile. Ne luăm rămas-bun cu îmbrățișări și promisiuni vagi. Dar știm amândouă că poveștile nu se termină aici.

Chem un GoJek care mă duce rapid la Jala Sutra Homestay.

„Banyuwangi... ce zile mi-ai oferit!”

Nici nu știu cum să le aștern în cuvinte, dar știu că le voi purta cu mine – cu râsete, cu pisici borțoase, cu smoothie-uri și karaoke, cu labe de pui și priviri calde. Și cu maimuțele hoațe. Și cu vulcanul. Și cu vietnamezul care mi-a vorbit despre punctul de alb. Cu Risaldo și motocicletă lui... Și, să nu uit, de pijamalele de... stradă.

Adorm târziu. Din nou. Butonez telefonul până se încinge. Nici nu știu de ce tot scriu asta – probabil ca să-mi amintesc, mie însămi, că sunt încă un copil neascultător, care nu vrea să doarmă nicicum.

Dar, știi ce?

E în regulă. Copiii visători adorm greu.

Mai ales când lumea, așa cum e ea, pare făcută special pentru visători.

„Simplitatea este forma supremă a rafinamentului.” – Leonardo da Vinci

12

Încă o zi pe dos (și tocmai de-aia, perfectă)

30 august 2023, miercuri

O nouă zi în Java... sau poate ultima?

Soarele pătrunde leneș prin perdeaua subțire, iar aerul dimineții are ceva blând, aproape tandru. Mă trezesc pe la 8:30, într-o stare de bine care-mi umple corpul ca o rază caldă și leneșă. Îmi fac obiceiurile de dimineață cu o bucurie aproape ritualică, apoi încep să-mi strâng bagajul.

Când termin, e deja 9:30. Îmi pun rucsacul lângă ușă, pregătit de o plecare rapidă, și ies spre gară, hotărâtă să văd ce e cu trenul spre Probolinggo.

Îi scriu și lui Rahmat un mesaj, dar nu răspunde. Las lucrurile să curgă. Ajunsă la gară, fac un tur de onoare între ghișee – de la unul la altul, de la „așteptați aici” la „mergeți dincolo” – până când, în sfârșit, mă lămuresc: singurul tren disponibil azi, cu locuri libere, costă 300.000 IDR. Pfff... serios acum? Să dau atâta pe un tren?

Încerc să mă conving că poate merită, dar ceva nu se leagă. Întreb mai departe, și – minune! – aflu că există și o variantă de mâine dimineață, la 5:45. Trenul cel mai ieftin, spre Probolinggo, costă doar 58.000 IDR. Asta da diferență! Îmi cumpăr biletul pe loc. Parcă și respir altfel.

Vezi ce bine că n-am făcut rezervare în Probolinggo? Dacă o făceam, acum eram blocată, încurcată și, foarte posibil, puțin enervată. Dar așa... mai am o noapte în Banyuwangi. Și cum nu

m-a dat nimeni afară de la Jala Sutra, pot spune că Universul chiar se ocupă de mine. Sau așa sper.

Când nu ai așteptări, nu ai nici dezamăgiri. Și e chiar bine așa.

Între timp, îmi răspunde și Rahmat. Mă întorc la restaurantul lui – e acolo, zâmbitor, cum îl știu. Ne așezăm la povești, apoi îi achit, cu drag, 1.000.000 IDR pentru cele 7 nopți de cazare (îmi făcuse o reducere de 50.000 IDR).

Mă întreabă dacă am vreun plan pentru azi. Mă bufnește râsul. Păi... logic că n-am. Teoretic trebuia să fiu deja în drum spre Probolinggo. Practic... viața a decis altfel.

Și e mai amuzant așa. Brusc, am o zi întreagă doar pentru mine, aici, în Banyuwangi. Și da, surprizele încep din nou să curgă.

Rahmat mă invită la festival. El, soția lui și băiețelul, merg pe la ora 14:00, și-mi spune că i-ar plăcea să-i însoțesc. Zâmbesc larg și spun da, desigur. Cum să refuz? Se pare că tocmai am fost invitată la ultimul festival din luna august. Ce sincronizare!

Mai am vreo patru ore până atunci, așa că decid să merg să-mi cumpăr niște haine. Rochiile pe care le luasem zilele trecute – celebrele rochițe pijama – le-am dăruit lui Rahmat – să le dea soției lui. Mici gesturi care îmi fac loc în bagaj și în suflet. Nu le pot purta pe stradă, iar de dormit... eu dorm goală. Hehe... așa, ca să mai tulbur puțin imaginația cititorilor. Dar e amuzant, așa-i?!

Chem un GoJek și merg direct la King Juice. Nu pot pleca din orașelul ăsta fără să mai iau, măcar o dată, smoothie-ul acela cu mango. E musai. E ritual. E adio-ul dulce pe care îl merită locul ăsta.

Ajung, iar de data asta localul e deschis – spre norocul meu. Fata de la tejghea mă recunoaște imediat. Îmi zâmbeste larg, cu acea naturalețe senină care m-a cucerit prima dată, și în nici trei minute îmi întinde smoothie-ul magic. Ahhh, ce gust! Textura fină, aroma intensă de mango, temperatura perfectă – totul e exact cum îmi aminteam. Aș putea savura asta în fiecare zi și sunt convinsă că nu m-aș sătura niciodată.

Cu inima ușoară și papilele gustative în extaz, o iau pe jos spre Roxy Supermarket. A treia oară de când sunt în Banyuwangi. Ce pot să spun? Se pare că-mi place aici mai mult decât recunosc. Dacă mai vin de câteva ori, sigur o să mă salute vânzătoarele pe nume. Iar azi, optimismul meu e contagios... ce să fac?

În magazin, mă pierd printre rafturi și cabine de probă. Încerc o grămadă de blugi și tricouri, trag, întorc, mă privesc din toate unghiurile, până când mă hotărâsc: o pereche clasică de blugi și două tricouri simple, lejere. Total? 67 de lei. Perfect. E echilibrul ideal între util și bucurie.

În drum spre ieșire, intru din nou la KFC. Poftă nu aveam neapărat, dar îmi comand un burger cu cartofi pai. Cam scump, dacă mă întreb pe mine. Și sincer, nici nu reușesc să mănânc tot. Burgerul ăsta are ceva prea greu, prea procesat, parcă nu se potrivește cu starea mea de azi. Eh... unele lucruri sună mai bine în meniu decât în realitate.

Pfff... ce zi incredibilă am avut.

Dar să revin.

Eram la KFC, cu burgerul în față, din care abia am gustat. Iau ce-a mai rămas la pachet – deși, între noi fie vorba, mai târziu a ajuns la gunoi fără prea multe regrete.

Mă întorc la cazare cu un GoJek – eternii mei tovarăși de drum prin Indonezia. Fac un duș rapid, aveam nevoie să scap de toată căldura și umezeala strânsă în piele.

Apoi vine momentul transformării: mă îmbrac cu noile achiziții. Blugii clasici, tricoul albastru pe care scrie „Forever Younger” și – piesa de rezistență – eșarfa galbenă cu floricele, luată din Hanoi acum două luni. O înnod în jurul taliei, în loc de curea, și, într-o clipă, ținuta capătă un aer boem, un strop de șic franțuzesc.

Nu mă pot abține. Fac câteva video-uri, cu lumina bună și un zâmbet care mă surprinde și pe mine. Le trimit prietenilor care știu sigur că le vor aprecia. Feedback-ul nu întârzie. Noul meu look nu trece neobservat – nici aici, nici la distanță. Uneori, mici detalii chiar schimbă totul.

Pe la 14:30 pornesc spre festival. Dar... nu cu Rahmat, cum ați fi crezut. Surpriza zilei vine chiar acum: tipul care mă ia pe scuter nu e Rahmat, ci... proprietarul!

Da, da – acela care în fiecare dimineață îmi aducea cafeaua și biscuiții, mereu prezent, tăcut, cu o energie calmă și grijulie. Până azi, l-am crezut „îngrijitorul” locului. Omul bun la toate.

Și totuși, realitatea e cu totul alta: Rahmat, cel care vorbește fluent engleză și părea să coordoneze totul, e doar interfața turistică. Translatorul. Omul de legătură. Cel care răspunde la mesaje, explică, rezervă, mediază. El este, de fapt, proprietarul restaurantului din față, dar și prietenul celui care deține Jala Sutra Homestay.

Așa că, da – adevăratul boss, omul care se ocupă de tot ce ține de cazare, cel care a fost zi de zi în preajmă fără să zică prea multe, e chiar cel care azi mă duce pe scuter la festival. Fără să scoată o vorbă în engleză, dar cu o prezență care spune totul.

Zâmbesc larg. Ce bine că am aflat adevărul chiar înainte să plec! Asta da întorsătură de situație – *îngrijitorul-proprietar* și *proprietarul-care-nu-e-proprietar*. Asia îți dă, din când în când, câte un mic puzzle cultural, doar ca să te țină treaz. Și, sincer... ador asta.

Ni se alătură și doi turiști, pe care îi așteptasem să ajungă pentru a pleca împreună: un cuplu din Austria. Ea – blondă, cu părul lung și o privire calmă. El – tipul musculos, cu ochi albaștri de-un albastru aproape ireal. Mă uit la el cu o ușoară mirare. Nu pentru că n-aș mai fi văzut ochi albaștri, ci pentru că îmi dau seama că nu i-am mai văzut de ceva timp.

Nu uitasem că există, dar după atâta timp printre chipuri brune și priviri tropicale, ochii ăștia albaștri par aproape... extraterestri. Cât de rapid îți schimbă locurile felul în care percepi „normalul”. Călătoria nu-ți schimbă doar destinația, ci și reperele. Și uneori... chiar și pe tine.

Cum spuneam, pe mine mă duce „proprietarul” de la Jala Sutra – domnul acela în vârstă, cu mers calm și privire blândă. N-am reușit să-i rețin numele, e prea complicat pentru mine,

așa că va rămâne simplu: *proprietarul*. Îmi place cum sună. Are ceva misterios și respectuos în același timp.

Ajungem după vreo zece minute de mers cu scuterul prin oraș. E forfotă mare. Străzile freamătă, oamenii se adună peste tot. Lăsăm scuterele și ne strecurăm spre drumul principal, care e complet blocat – transformat în scenă pentru parada care urmează să treacă prin fața noastră.

Așteptăm. Soarele arde. E o căldură sufocantă, de-mi simt blugii noi lipiți de piele. Mă sufocă, la propriu. Mă uit în jur și nu pot să nu mă întreb cum reușesc femeile de aici să stea atât de înfofolite – în straturi peste straturi de materiale groase, lungi, închise la culoare. Eu clocotesc. Ele – senine. Probabil că e doar o chestiune de obișnuință. Încerc să nu judec. E religia lor, cultura lor, viața lor. Nu e treaba mea. Și oricum știu deja că, în călătorii, cel mai bine e să nu te bagi unde nu-ți fierbe oala.

Festivalul începe. Două ore și jumătate pe marginea drumului. Nu pare mult. Dar crede-mă, corpul începe să se resimtă. Nu-i ușor nici să *stai pur și simplu* – fără să faci nimic concret, fără să te miști, doar privind.

Mai fac poze, mai filmez, mai schimb câteva vorbe cu cei din jur. Mulți s-au așezat pe jos – fără pretenții, direct pe asfalt. Mă tentează, dar îmi vin în minte blugii mei noi... parcă n-aș vrea să-i murdăresc deja. Sunt prea... noi!

Cuplul din Austria e și el acolo, vizibil remarcat. Oamenii de pe margine ne privesc curioși – nu mai sunt alți turiști în zonă, doar noi. Femeile își rotesc privirile spre austriacul musculos, cu ochi albaștri și pectorali evidenți prin maioul alb. Le înțeleg – are ce arăta. Nu e genul meu, dar înțeleg fascinația. Într-un loc unde contrastul e rar, orice diferență capătă valoare de spectacol.

Copiii roiesc în jurul nostru ca niște fluturi atrași de lumină. Se uită lung, zâmbesc timid, se apropie, se îndepărtează. Parcă suntem acadele ambulante. Probabil ispita e mare! Hehe.

Pe la 17:30 decidem să plecăm, chiar dacă parada e departe de final. Se pare că mai durează vreo trei ore, iar noi nici la

jumătate n-am ajuns. Dar e în regulă. A fost deja un festin de culoare, muzică, costume, energie și bucurie. O explozie de viață.

Și mă gândesc: dacă aș fi plecat în dimineața asta spre Probolinggo, cum era în planul inițial, n-aș fi văzut nimic din toate astea. Uneori, planurile care nu se împlinesc sunt, de fapt, cele mai mari câștiguri.

Se pare că trebuia să fiu aici.

Vedem ce va urma.

Ajungem cu toții la Jala Sutra. Decidem, eu și cuplul din Austria, să mergem împreună la Palm Sugar să mâncăm. Deja mi-era foame – jumătatea de burger de mai devreme se mistuise demult.

Am pornit pe jos, povestind pe drum. Mai mult eu, ce-i drept. Ei erau curioși despre viața mea, așa că le-am oferit, în rezumat, exact ce părea să-i fascineze.

Orașul rămâne în urmă, cu forfota lui. Pașii ni se domolesc pe măsură ce ne apropiem de terasa mea preferată. Și, dintr-o dată, totul e din nou familiar.

Palm Sugar – a treia oară în câteva zile. Când am intrat, fetele m-au recunoscut imediat și mi-au zâmbit larg, urându-mi „bun venit din nou”. A fost un moment simplu, dar care m-a făcut să mă simt ca acasă.

Așa că... le-am făcut o mică prezentare a locului, de parcă ar fi fost oaza mea de suflet. Am comentat tablourile, atmosfera, detaliile. Voiam să stăm pe terasă, dar nu erau mese pentru trei persoane, așa că *ochi albaștri* a decis: stăm înăuntru. Ne-am așezat la masa cu numărul 2.

Ei și-au comandat mâncare locală, eu am ales paste cu vită. Ne-am luat și câte un juice proaspăt – eu cu Guava. Delicios, deși am uitat să le spun să nu pună zahăr. A ieșit bine și așa.

N-am reținut cum îl cheamă pe el – a rămas, pentru mine, *ochi albaștri*. Și așa o să-i rămână numele, în cartea asta. Pe ea o cheamă Magdalena – am reținut când i-a strigat numele Rahmat la festival. Nici nu aveam cum să nu-mi amintesc numele ei.

Dar adevărul e că nici nu contează. Ce contează e că suntem aici, împreună, acum. Și că, într-un fel, așa trebuia să fie. Chiar dacă pare întâmplător.

De fapt... nu e deloc întâmplător. Asta e viața, în esență – un lung șir de coincidențe cu sens. Doar că noi, prinși în dorința de a controla totul, uităm să o lăsăm să se desfășoare singură. Să ne surprindă.

Serios, cine ar fi crezut azi dimineață, în timp ce îmi strângeam bagajul ca să plec spre Probolinggo, că voi lua din nou masa la Palm Sugar, cu un cuplu din Austria? Cu ochi albaștri? Din câte încercări ai avea voie să ghicești asta? Probabil niciuna. Unele lucruri nu pot fi prezise, pentru că aparțin infinitului – al Universului și al posibilităților lui.

Povestim vrute și nevrute. Ei sunt în Indonezia doar pentru trei săptămâni. În curând pleacă înapoi acasă. Ciudat e că nu simt nevoia să știu mai mult despre ei. Nu e despre ei, de fapt. Sunt parte dintr-un episod, dintr-o lecție. Poate și eu, pentru ei. Cine știe?

După aproape două ore, ne ridicăm să plecăm. La final, *ochi albaștri* își ia un juice de Guava la pachet. Probabil i-am făcut poftă, cine știe?

Ajunsa înapoi la cazare, îl văd pe *proprietar* și rămân puțin cu el – voiam să-l întreb de șapca mea pierdută. Rahmat îmi spusese că a fost adusă înapoi azi de șoferul Alex. *Ochi albaștri* se oprește și el cu mine pentru o clipă, mă salută și îmi urează „o călătorie frumoasă în continuare”.

Ciudat cum între noi s-a creat o conexiune mai clară decât cu ea. Nu intensă, dar subtilă. Tăcută. Uneori, oamenii se oglindesc în tăceri, nu în cuvinte.

Le urez și eu toate cele bune, știind că nu ne vom mai revedea. Deși și ei pleacă mâine spre Bromo, vor sta doar o noapte la Perama Homestay. Eu, în schimb, merg spre Probolinggo. Drumurile nu se intersectează mai departe. Și nici n-ar trebui. A fost exact cât și cum trebuia să fie.

Am înțeles, în sfârșit, ceva esențial: oamenii vin și pleacă. Cei care rămân, au un rost. Ceilalți – și ei lasă urme, uneori fără

să-și dea seama. Sau fără ca noi să le vedem. Dar urmele există. Totul are un sens, chiar dacă nu întotdeauna ni-l explicăm.

Proprietarul îmi aduce șapca buclucașă și, zâmbind, mă întreabă dacă vreau o cafea. La ora asta? Aproape 21:00? Probabil pentru el cafeaua e ca apa – se bea mereu. Refuz politicos și mă retrag în cameră. Măine mă trezesc la ora 4:00. Mă așteaptă un drum lung. O altă zi. Un nou capitol.

Nu mai răspund la niciun mesaj, deși le aud venind. Vibrații discrete pe ecranul aprins. Dar nu acum.

Și poate tocmai de-asta, viața e frumoasă. Pentru că ne lasă să ne întâlnim. Măcar o dată.

„Unii oameni apar în viața ta și lasă un impact atât de frumos, încât abia dacă îți mai amintești cum era viața înainte de ei.” – Anna Taylor

Cartea care se scrie singură

31 august 2023, joi

Drumul spre Bromo

Azi e sâmbătă. Sunt la Bromo.

Au trecut deja trei zile de la ultima mea notă aici, în jurnal. Și da, am fost din nou „certată” că nu țin evenimentele la zi. Dar stai puțin... dacă stau să mă gândesc, cartea asta e deja scrisă – în fiecare clipă, în mintea mea.

Sincer? Faptul că o trăiesc... e mai mult decât aș fi putut visa vreodată. Mult mai mult.

Și dacă uneori nu scriu imediat ce se întâmplă, e tocmai pentru că... trăiesc totul cu o intensitate care nu poate fi întreruptă pentru a fi notată. Cuvintele vin, dar vin când trebuie. Nu poți forța viața să se transforme în text înainte ca ea să fi fost trăită până la capăt.

Adevărul e că mood-ul meu se schimbă în fiecare clipă. Iar în prezent, trăiesc totul la maximum. Singura persoană care îmi mai poate scoate la iveală, uneori, mici scilipiri de frustrare este Mone. Dar, cu siguranță, de asta și povestim. Ca să nu uit. Să nu uit că sunt totuși pe Pământ. Că nu trăiesc într-o existență paralelă, unde totul e atât de diferit, încât aproape că am uitat cum arată o realitate „obișnuită”.

Pentru că, sincer... cum să mai ții minte o realitate ternă, când fiecare zi mă surprinde cu ceva și mai incredibil decât precedentă? Am mai spus-o și o repet: e ca și cum aș juca un rol într-un film. Sunt protagonista propriei mele vieți – Yda,

în fiecare secundă, fără scenariu. Fără repetiții. Habar n-am care e „rolul” meu, ce trebuie să spun sau să aleg. Las totul să curgă. Las viața să se desfășoare.

Existența mea aici, pe această insulă numită Java – locul unde nici măcar nu visam să ajung vreodată – e... cum să-i spun? Uimitoare? Fenomenală? Incredibilă? Neașteptată? Niciun cuvânt nu reușește, de fapt, să cuprindă ce trăiesc. Nu există un astfel de cuvânt.

Mi s-a spus, nu o dată: „Așa ar trebui trăită viața.” Aha.

Și atunci... dacă asta e viața reală, ce a fost înainte? O schiță? O variantă de test? O iluzie? Mă întreb... iar întrebarea nu vine din neîncredere, ci din uimire pură.

Și atunci, de ce mă certî că nu scriu totul imediat? Că nu pun în pagină „la cald” fiecare detaliu? Scriu, da. Dar atunci când trebuie. Pentru că viața asta nu are nevoie de presiune. Nu are nevoie de dojană sau de impuls. Are ritmul ei. Iar eu învăț, pe zi ce trece, să o ascult.

Cred că am ajuns să înțeleg: această carte se scrie de mai multe ori până ajunge la cititorul final. Prima dată e scrisă acolo, sus. Nu mă întreba de cine. E scrisă pur și simplu. E acolo. *Va fi*. Apoi, personajul principal – în cazul de față, Yda – trebuie să vadă semnele, să aleagă drumul, să urmeze calea. Apoi... se întâmplă. Se întâmplă *cu adevărat*.

În fiecare clipă, trebuie să vezi. Să simți. Să recunoști. Cum faci asta? Nu știu. Eu doar mă las ghidată de intuiție și țin ochii larg deschiși. Nu forțez. Nu trag. Nu îmi croiesc drum cu coatele.

Eu spun doar: *vreau*.

Și apoi, totul se desfășoară în jurul meu.

Iar eu urmez firul.

Știu că poate părea ciudat. Când am realizat prima oară că exact asta se întâmplă cu mine, am fost și eu uluită. Dar cum poate înțelege cineva care trăiește într-o realitate dureroasă că există și altceva? Că realitatea poate fi... frumoasă, blândă, vie?

Pare ceva dintr-un basm. Dar nu e. Trăim, toți, pe aceeași planetă. Doar că... ne lăsăm duși de valuri care nu ne aparțin. Ne modelăm după ce vedem în jur. Ne repetăm unii pe alții. Stereotipuri. Oglinzi. Dar... oare chiar suntem oglinzi? Încerc să găsesc sensul și nu reușesc. Pentru că eu aici, în Asia, trăiesc altceva. Complet diferit. Azi nu mai sunt o reflecție. Nu mai sunt o copie. Sunt pur și simplu... *eu*.

Și nu mai fac regulile. Nici nu vreau să le fac. Mă las ghidată. Caut piesele. Citesc semnele. Și nu, nimeni nu-mi pune mură-n gură nimic. Totul vine către mine: oameni, locuri, întâmplări. Mereu. În fiecare clipă.

Așa exist eu aici: *trăind. Gândind. Inspirând. Savurând.*

Ah, de-aș găsi cuvintele potrivite care să redea exact cum se simte totul... Pfff. Ce viață!

Îmi e iarăși puțin răcoare. Soarele a coborât în spatele clădirii și temperatura s-a schimbat brusc. Ca la munte, ce să mai zic...

Revin acum la firul jurnalului, să aduc povestea la zi.

Ultima imagine era masa cu austriecii la Palm Sugar. Apoi îmi recuperasem șapca pierdută de la proprietar. Și... somn.

O nouă zi urma să înceapă. Iar eu trebuia să fiu sus la ora 4:00.

Prea repede s-a făcut dimineată.

Gata. Sus. Duș. Îmi strâng toate lucrurile – de parcă aș fi adunat ultimele fragmente de noapte, înainte ca ziua să le șteargă. La 5:05 ies pe ușă, cu rucsacul greu în spate și inima ușor ciupită de emoție.

În fața porții, mă așteaptă *proprietarul*. Tăcut, cum îl știu, dar cu un zâmbet larg și un telefon în mână. Vrea să facem o poză împreună. Ce tare... mă simt ca o mică vedetă locală, în drum spre peronul gloriei.

Zâmbim. Click.

Plec apoi spre gară, în timp ce-i fac pentru ultima oară cu mâna. E liniște pe străzi. Răcoarea dimineții mă învăluie cu o blândețe pe care doar orele astea o pot avea. În gară, îmi iau un cappuccino – l-am văzut ieri când am fost să-mi iau

bilet. E doar 6 lei, deci merită. Cald, cremos, cu spumă densă și mirosul acela care trezește în tine orice urmă de somnolență.

Aștept trenul și vorbesc la telefon cu Mone. Timpul trece repede când ai cu cine împărți dimineța, chiar dacă la el e... noapte.

Sunt în tren, în drum spre Probolinggo. N-am cazare rezervată. De ce aș avea? Sunt convinsă că mă așteaptă ceva acolo. Ceva pentru mine. La cum s-au derulat toate până acum, nu am niciun dubiu că Universul va avea grijă.

Am locul 6E, în primul vagon – clasa a 2-a. Lângă fereastră. Perfect. Mă așez confortabil și privesc peisajul care se desfășoară încet, ca o peliculă veche de film, pe ecranul meu personal.

Pentru o vreme, deschid laptopul și mai scriu. Nu bag pe nimeni în seamă. Lângă mine e o familie numeroasă: o doamnă mai în vârstă, două femei în jur de 30 de ani și trei copii – un băiețel de vreo patru ani și două fete, probabil de opt și zece. Nu le dau prea multă atenție. Scriu cu spor, prinsă în poveste.

La fiecare oprire, urcă și coboară alți pasageri. Eu rămân la locul meu, cu laptopul pe genunchi. După o vreme, simt oboseala adunată. Îl închid, îl țin strâns în brațe, iar geanta o trec la geam, cureaua înfășurată atent pe mână. Moțai, probabil, dar cu simțurile în alertă, ca un iepuraș într-o poieniță necunoscută.

Nici nu știu de ce sunt încordată. N-am primit niciun semn că ar trebui să fiu. Oamenii de aici sunt, în general, blânzi și atenți. Dar, poate, din cauza atâtor avertismente primite – „Ai grijă”, „Nu te încrede în oricine” – corpul meu ține minte, chiar dacă mintea știe mai bine.

La un moment dat, simt o atingere ușoară pe mână. Priveam pe fereastră, dar mă întorc brusc. E doamna mai în vârstă. Ține în mână o caserolă cu struguri și mi-o întinde, zâmbind. Mă îmbie să iau.

Zâmbesc larg, uimită. Iau câteva boabe și îi mulțumesc sincer.

Ce gest! Ce omenesc, ce simplu, ce cald.

Acum îmi dau seama cât de atentă a fost familia asta la mine. Deși eu nu i-am băgat în seamă, copiii mă priveau încontinuu. Vorbesc între ei, cu entuziasm, spunând lucruri despre mine. Nu înțeleg ce zic, dar tonul e prietenos, curios.

Mănânc boabele de struguri cu o bucurie copilărească. Mă simt văzută. Și, ciudat, protejată. Sunt clar o curiozitate pentru ei. Probabil nu știu engleză, de-aia nici nu-mi vorbesc direct. Dar privirile, gesturile, sunt universale. Și îmi ajung direct în inimă.

După vreo trei ore de mers cu trenul, urcă o pereche. Un el și o ea. Ea – înfășurată din cap până-n picioare, complet. Musulmani, fără îndoială. Poartă ochelari – mari, rotunzi – așa că nici măcar ochii nu-i pot vedea bine. Doar silueta ei rămâne vizibilă, o prezență tăcută și misterioasă.

Au locurile chiar în fața mea, așa că doamna mai în vârstă și una dintre fetițe se mută liniștite, lăsându-le loc. Și de aici... începe distracția.

Surpriză: cei doi știu engleză. Și nu doar puțin – ci chiar destul cât să deschidem o conversație. Unde merg, de unde vin, ce fac, cum de sunt singură... apoi vine întrebarea cheie:

„– Ai scris o carte?”

Zâmbesc.

„– Da, am scris.”

El devine brusc foarte activ. Scoate telefonul, caută ceva pe internet.

„– Ești Elisabeth? Ai scris *Eat, Pray, Love*?”

Ha! Mă pufnește râsul.

„– Nu, nu sunt Elisabeth. Eu sunt Yda. Dar... am scris ceva asemănător, probabil. Cine știe, poate ea m-a inspirat la un moment dat.”

Râdem toți trei. Apoi adaug, fără să-mi dau seama că tocmai dau glas unui adevăr:

„– Unele cărți sunt scrise tocmai ca să ne ajute în drumul nostru. Tot ce trebuie să facem e să ne prindem la timp. Și să ne dorim cu adevărat schimbarea. Altfel... nu se întâmplă nimic. Chiar nimic.”

Fac schimb de WhatsApp cu ea – se numește Fani, e din Lumajang, tot în Java de Est. Și, cumva, gestul ăsta pare să le dezlege și pe celelalte fete din jur, care, curioase, mă tot urmăreau de la început. Acum îndrăznesc și ele. Îmi cer Instagramul. Zâmbesc, le dau. Noi întrebări curg: cine sunt, nu mi-e teamă să călătoresc singură... Povestea mea le lasă cu gura căscată. Și pe mine.

Nici nu-mi dau seama când a trecut ora. Când vine anunțul pentru stația Probolinggo, simt o mică undă de tristețe. Noul meu cerc de prieteni pare cam dezamăgit că trebuie să cobor. Fani îmi spune deja, de două ori, că vrea să vin la ea acasă. Mă invită cu toată inima și o cred. Cred că dacă mai stau mult pe insula asta, o să trebuiască să aleg unde mă mut. La câte invitații primesc, pare că Java vrea să mă adopte definitiv.

„– Cum îți explici asta?” mă întreabă el.

„– Nu am nicio explicație logică, sincer. Nu una omenească, cel puțin. Doar că... oamenii mă plac. Și vor să fiu parte din viața lor. Atât.”

Acum, când scriu toate astea și le văd cu un pic de distanță, realizez cât de inedit a fost momentul. *Surreal*, chiar. Ca și întâlnirea cu Esther. Și îmi dau seama că mi-ar plăcea să văd – de undeva de sus – toate mișcările care au fost necesare pentru ca eu și Fani să ne întâlnim acum, aici, în acest vagon de tren, față în față.

Să vezi coregrafia invizibilă a vieții: cum am amânat plecarea, cum s-au rearanjat planurile, cum fiecare pas, fiecare ezitare, fiecare decizie mărunță m-a adus aici. În fața unei femei complet acoperite, la care nu-i pot vedea nici pielea, nici ochii – doar vocea, calmă și atentă. Poartă chiar și mănuși.

Pfff... cât de incredibilă e, uneori, existența mea?

Și, totuși... mă mai mir?

Care e, de fapt, scopul tuturor acestor întâlniri? Ce rol joacă ele în viața mea? Sau eu în viața lor?

Nu știu. Și, sincer, poate că nu trebuie să știu. Poate că e suficient că s-au întâmplat.

Îmi iau rămas bun de la toți cei din tren și cobor. Prima oprire – firească și mult așteptată – este baia din gară. Slavă cerului, e liberă și curată. Ies de acolo cu un oftat de ușurare, dar imediat mă opresc. Realizez, brusc, că nu am niciun plan concret pentru Probolinggo. Nicio direcție. Nicio cazare. Nimic. Că doar am zis că nu-mi mai fac planuri.

E doar ora 10:10, iar între mine și seară se întinde o zi întreagă, nescrisă. Îmi spun că n-ar fi rău să mă plimb, pur și simplu. Să văd ce-mi iese în cale. Deja mă simt ca o exploratoare urbană, fără hartă, dar cu un soi de încredere bizară că „ceva” o să se întâmple. Pentru că, de la ora 4:00, de când m-am trezit, totul s-a desfășurat în revelații și surprize. Și simt că ziua abia începe.

La ieșirea din gară, un bărbat mă întreabă dacă vreau să merg la Bromo. Vreau, sigur că da, dar nu cu el, hehe. Îi mulțumesc și îmi văd de drum, alegând să o iau la pas.

Dau peste o tarabă cu banane și vreau să cumpăr două. E deja torid, blugii îmi stau lipiți de piele și am nevoie de ceva ușor. Dar vânzătorul îmi spune că nu vinde decât buchete întregi, cu 20.000 IDR. Refuz politicos. Nu pricep ce-i așa greu să taie două banane dintr-un ciorchine, dar plec mai departe. Și, cumva, tot restul zilei mă bântuie gândul la ele.

Mă uit pe hartă, căutând un colț cu umbră și cafea. Văd un hotel prin apropiere și mă gândesc că acolo trebuie să fie mai răcoare. Vreau doar un moment de liniște, o cafea bună și câteva minute să-mi adun gândurile și să-mi croiesc, măcar ipotetic, un traseu. E clar că nu pot hoinări fără țintă chiar toată ziua, oricât de poetic ar suna ideea.

Ajung la hotel și intru. Nu e aer condiționat, doar câteva aparate portabile care par să se chinuie să dea de firul de aer rece. Mă așez totuși. Nu mor. Comand un cappuccino și un juice de guava cu gheață – trebuie să mă răcoresc cumva.

Între două înghițituri, butonez telefonul, gândindu-mă că ar fi bine să-mi încarc cartela cu internet. Sunt la limită – 3GB din 60 – și habar n-am cum o să stau cu semnalul pe munte.

Întreb de Wi-Fi, să mai economisesc puțin. Chelnerul e amabil, dar... nimic concret. Între timp, mă apuc să caut cazare, dar nu mă atrage nimic. Nicio opțiune nu-mi dă sentimentul că „aia e”. Și totuși, trebuie să găsesc ceva. Altfel, dorm în gară – nu că aș ști dacă se poate, dar e clar că n-am de gând să rămân toată noaptea pe străzi.

Îmi amintesc de sugestia austriecilor de aseară – despre Parama, locul acela de lângă Bromo. Inițial, voiam să stau în Probolinggo măcar trei zile, dar un gând tot îmi șoptește că ar trebui să merg mai departe. De ce oare i-am întâlnit pe ei? Poate că nu a fost întâmplător. Poate că trebuie să-i ascult.

Așa că încep să caut cazare mai aproape de Bromo. Și ce găsesc? O super ofertă: 34 lei pe noapte. Numai că sistemul de booking îmi permite să rezerv doar două nopți, nu trei. Zâmbesc. E ok. Accept provocarea. Rezerv la *Bromo Indah Lestari Homestay*, în *Wonokitri – Tosari*. Numele sună deja ca începutul unei povești.

Între timp, îmi comand piept de pui la grătar, cu cartofi, broccoli și legume. Vreau să fiu sătulă, să știu că am energie pentru ce urmează. În fond, cine știe ce voi găsi în vârf de munte?

Mănânc, rezerv, mă simt pregătită. Dar mai am ceva de rezolvat: 37 de kilometri până la cazare. Și GoJek nu recunoaște numele locației. Reușesc totuși, cu adresa, să-mi fac o idee. Nu pare chiar de speriat. Mă ridic să plec.

O întreb pe fata de la casă dacă știe unde pot să-mi încarc telefonul cu internet. Să-mi dea o adresă, ceva. Ea se agită, întreabă, caută. Vorbește cu vreo doi oameni, dar nimeni nu pare să aibă un răspuns clar. Și tocmai când mă întreb ce poate fi atât de complicat, vine surpriza.

„– Hai cu mine!” – zice ea, cu un zâmbet larg. „Am scuterul afară. Te duc eu la un magazin.”

Rămân cu gura căscată.

„– Cum adică vii cu mine? Tu lucrezi aici!”

„– Da, dar e ok. Vin. Hai!”

Și da, vine. Fără să clipească. Pe aleea ce ducea către parcare plină de scutere, ni se alătură și un băiat. Vorbesc între ei, apoi sunt întrebată de unde sunt și dacă călătoresc singură. La poarta hotelului, băiatul îmi spune că pot lăsa rucsacul acolo – că oricum fata mă va aduce înapoi și nu are rost să-l car după mine.

Mă uit la el cu o sprânceană ridicată. Rucsacul e tot ce am, cu laptopul înăuntru. Dar ceva în felul în care o spune mă face să-l cred.

Și-l las.

Plec cu fata pe scuter, prin Probolinggo. Bagajul meu e într-o gheretă din fața hotelului, în grija unor străini, iar eu sunt pe drum cu o fată pe care abia am cunoscut-o.

Și totuși, simt o liniște imensă în mine. Ca și cum asta ar fi cea mai naturală continuare a poveștii.

E incredibil ce trăiesc. De multe ori mă întreb cum de mi se întâmplă *mie* toate astea. Și chiar dacă nu găsesc un răspuns clar, știu sigur un lucru: nu sunt întâmplătoare. Nici oamenii. Nici locurile. Nici sincronicitățile care îmi transformă zilele în film.

Știu. Se întâmplă lucruri uimitoare peste tot în lume.

Dar cu mine... se țin lanț.

Și nu, nu scriu o carte. Cartea se scrie singură. Viața e scenaristul.

Erau mulți în fața hotelului – gardieni, turiști, localnici – un du-te-vino continuu, dar nimic nu părea să deranjeze rutina locului. Și totuși, eu plec. Plec lăsând acolo, în mijlocul atâtor ochi necunoscuți, rucsacul meu, *toată averea mea*. Așa, pur și simplu. Cine-ar fi crezut?

Viața? O surpriză continuă.

Îmi trec iar tot felul de gânduri prin minte. Mă întreb, cu un soi de mirare copilărească, cum se poate întâmpla așa ceva. Adică... să te încrezi într-o fată necunoscută, să lași tot ce ai într-un loc complet străin și să pleci cu scuterul, fără cască, fără să știi încotro, fără *nimic* concret. Dar, uite, se întâmplă. Și chiar dacă uneori mă uimesc și pe mine astfel de momente,

ele par că se aliniază perfect în povestea vieții mele. O poveste care se scrie singură, fără scenarii, fără reguli.

Cine se mai gândește la România și la ce am lăsat în urmă, când trăiesc clipă de clipă așa ceva, aici, la mii de kilometri distanță de fosta mea viață? Cu oameni simpli, de la care n-am nicio așteptare, dar care, cumva, îmi oferă mereu exact ce am nevoie.

Cum am zis deja, sunt conștientă că în lumea asta se întâmplă multe lucruri inedite. Dar cu mine... parcă e diferit. Și nu pot decât să mă bucur. Să le trăiesc cu toată ființa. Să le împărtășesc în felul meu, sincer, liber, fără condiționări sau prefăcătorii.

Ai zice că *lucrez* la cartea asta, dar nu.

Adevărul e altul: *viața m-a ales pe mine s-o trăiesc.*

Eu doar simt, primesc, trăiesc și las povestea să curgă.

Așa că iată-mă, pe scuterul unei necunoscute al cărei nume nici măcar nu-l știu, străbătând un orașel tropical fierbinte, cu pielea lipicioasă, blugii parcă înțepeniți de atâta căldură, fără cască (nu s-a obosit nimeni să-mi ofere una!), cu vântul jucându-se prin păr și cu privirile trecătorilor ațintite asupra mea ca și cum aș fi vreo ființă de pe altă planetă. Și totuși... măcar îmi zâmbesc. Și eu le zâmbesc înapoi. E un schimb tăcut de umanitate pură.

Ajungem la primul magazin. Închis. Fata zice relaxată:

„– Nu-i nimic, mergem la altul.”

Înghit în sec. Serios? Altul?

Încep să simt că m-am urcat pe scuterul unei zâne urbane cu superputeri. Dar nu mai zic nimic. Dau din cap și o las să conducă. Ce rost are să mă împotrivesc când totul curge atât de natural?

Mergem mai departe, vreo cinci minute bune, iar orașul se dezvăluie în fața mea într-un mod inedit – din șaua unui scuter, cu senzația că, poate, chiar fac parte din locul ăsta. Mă uit în jur cu ochi mari și zâmbesc încontinuu. Zâmbesc de la 4:00 dimineața, de când m-am trezit. Și nu mă mai pot opri. Să mă scoată careva din priză! Sau nu.

Ajungem la al doilea magazin. Deschis. Finally! Înăuntru, doi băieți și o femeie care tocmai plătește ceva. Îmi dau repede seama că băieții nu știu nicio boabă de engleză. Noroc cu fata – a venit cu mine, nu a rămas afară la scuter, cum mă așteptam.

Ea preia tot. Vorbește, explică, traduce. Eu doar aprob și aleg. Optez pentru pachetul de 60 GB cu 95.000 IDR – suficient cât să-mi ajungă până plec din Indonezia. Totul se rezolvă în mai puțin de cinci minute. Iar când ieșim din magazin, mă simt de parcă aș fi încheiat o misiune secretă de succes.

Pe drumul înapoi, în timp ce scuterul vâjâie ușor printre străduțe și praf tropical, îmi dau seama că mi-ar fi luat ore întregi să rezolv singură ce am rezolvat cu ea în 25 de minute. Clar. Cu engleza aproape inexistentă din zonă, probabil mă prindea noaptea pe acolo, încercând să-mi încarc cartela.

Dar nu. Azi, din nou, viața mi-a oferit o scurtătură. Una pe două roți și cu un zâmbet cald în față. Și din toată ziua asta... am un singur gând: *ce urmează, oare?*

Ajungem înapoi la hotel. Cobor de pe scuter și îi mulțumesc din suflet fetei, care-mi zâmbește scurt și se îndepărtează, lăsându-mă cu băiatul care-mi luase rucsacul mai devreme. Ea pleacă mai departe, iar eu rămân în pragul unei noi dileme.

Ok, net-ul e rezolvat. Trecem la următorul pas: cum ajung la cazare, acolo sus, lângă Bromo?

Îi arăt băiatului adresa exactă. Mă gândesc că, dintre toți, el e cel mai în măsură să mă lămurească. Deschide telefonul, se uită, analizează... și apoi ridică sprâncenele. Mă privește puțin derutat.

„– Asta nu e aici...” zice el într-un final.

„– Cum adică *nu e aici?*”

Și de aici începe nebunia.

După aproape o oră de telefoane date, hărți verificate, explicații și tentative de lămurire, descopăr adevărul care m-a lovit ca o replică de comedie proastă: eu, isteța de Yda, mi-am rezervat cazare... fix în cealaltă parte a muntelui Bromo. În

alt district complet. Departe de Probolinggo. De fapt, total în afara zonei din care toată lumea poate urca ușor către crater.

Da, râzi. Te rog. Și eu am râs, într-un colț al minții mele. Chiar dacă, în momentul acela, râsul era amestecat cu un mic „pfff...” prelung și o ușoară foame de soluții.

Dar acum, luni mai târziu, scriind despre asta, râd cu poftă. E fix genul de întâmplare care, dacă o vezi într-un film, zici: „Hai mă, serios?”

Băiatul, foarte calm și săritor, îmi spune că cel mai bine ar fi să anulez rezervarea și să caut ceva mai aproape, aici, în zonă. Pentru că – citez – „nimeni nu te va duce acolo”. Mi-a spus-o cu blândețea unui frate mai mare, dar cu fermitatea unui ghid montan care știe că nu ai echipamentul potrivit pentru traseu.

Eu, între timp, mă gândesc la faptul că rezervarea era nerambursabilă. Dar... era doar 68 de lei. Așa că zic: eh, asta e, o pierdere mică pentru o lecție mare. Și da, exact așa am simțit. Nu eram nici supărată, nici stresată. Aveam încredere că, într-un fel sau altul, totul se va așeza.

Știi sentimentul acela când te uiți la un film și știi sigur că personajul principal nu poate muri, pentru că încă n-a ajuns la deznodământul poveștii? Așa mă simțeam și eu.

Știam că mai urmează ceva.

Că nu se poate opri *aici* ziua asta.

Că trebuie să-mi joc mai departe *rolul*.

Așa că dau rapid un book pe aplicație. În două minute, GoJek-ul e la poartă. Îmi iau rămas-bun de la băiatul care a fost atât de amabil și de prezent în haosul ăsta simpatic, iar el, la rîndul lui, îmi zice simplu:

„– Eu doar mi-am făcut datoria.”

Zâmbesc și întind mâna să-i mulțumesc, dar... surpriză! Mă pupă pe ambii obraji. Prietenos, spontan, sincer. Iar din spate se aud chiote de râs și chicoteli de la ceilalți localnici care fuseseră martori la toată povestea noastră.

Incredibil. Pur și simplu incredibil.

Mă îndepărtez în GoJek cu un zâmbet larg pe chip și cu senzația aceea că tocmai am trăit o scenă de film care, sincer,

încă n-a fost scrisă. Dar dacă s-ar scrie... n-ar putea fi mai bună decât viața mea de acum.

Da, cred că mă voi întoarce în orașul ăsta cândva. E ceva cu el. Un aer de poveste care nu se termină la prima întâlnire. Un loc cu oameni pe care nu-i poți uita.

Traversăm tot orașul, ieșim din el, iar pe măsură ce ne depărtăm, vântul începe să bată mai tare, aerul devine mai curat, mai rece. Eu stau în spate și mă minunez de tot ce văd în jur. Încă o dată, realizez cât de frumos e să fii pe motocicletă – libertatea, viteza, senzația că faci parte din drum. De-aș avea și eu curajul ăsta să conduc așa, fără stres... dar o să am. Simt asta deja, e doar o chestiune de timp.

Drumul urcă. Urcăm muntele. Străzile sunt încă largi, asfaltate. Trecem pe lângă câteva homestay-uri, recunosc numele lor de pe Agoda – aha, deci am ajuns aproape. Mă întreb unde e terminalul ăla despre care tot vorbeau. Și, brusc, se deschide în fața noastră o zonă mare, ca o stație de autobuze. GoJek-ul oprește direct acolo, în drum. Îmi zice ceva scurt, îmi zâmbeste și pleacă. Gata. Am ajuns.

Nici bine nu cobor, că se apropie de mine un tip. Un băiat slab, piele-n os, cu un zâmbet larg în ciuda faptului că nu are prea mulți dinți și cu o piele neagră ca abanosul. Vorbește o engleză chinuită, dar suficient cât să mă întrebe unde vreau să ajung. Încă unul se apropie și încep amândoi să mă „chestioneze”: unde merg, ce fac, ce caut aici? Le arăt adresa homestay-ului, le spun clar că „acolo” vreau să ajung. Ce, nu mă descurc eu?

Cică mă duc ei. Prețul? 200.000 IDR.

„– What?! No, no...” zic eu, „100.000”

Se uită unul la altul, se scarpină în cap, începe povestea cu drumul lung, benzina scumpă, greutatea bagajului... Eu nu mă las. Zic din nou, calm: „100.000.” Și atât. Le spun că am plătit mai puțin pe cazarea pentru două nopți decât cer ei pentru drum. Ce să mai zic?

După vreo câteva schimburi de argumente și ochi dați peste cap, tipul cel mic – ăla fără dinți – zice:

„– Ok, te duc eu. Cu 100.000.”

Superb!

În jurul meu, deja sunt vreo patru oameni care mă ajută să duc la capăt un plan pe care nici măcar eu nu-l înțelegeam pe deplin. Dacă m-ai fi pus să organizez asta dinainte, nu mi-ar fi ieșit niciodată. Pur și simplu... nu aveam cum. E una dintre acele secvențe de viață care n-ar fi putut fi scrise nici de un regizor genial.

Îmi iau oamenii bagajul, îl așază între picioarele tipului pe motocicletă, eu mă urc în spate, îmi pun ochelarii de soare și – de data asta, culmea! – primesc și o cască. Sunt gata. Începem aventura.

Logica îmi spunea că e de mers aproape două ore până la destinație, dar cine mai băga GPS-ul în seamă acum? Mă întrebam doar, cu o ușoară perplexitate, cum de mi-a trecut prin cap să iau o cameră atât de departe. Ce mână invizibilă m-a dus în direcția asta?

Drumul... este spectaculos.

Lung, plin de serpentine amețitoare, traversăm vreo trei munți. Privesc în jur și mi se taie răsuflarea. Nu am cuvinte să descriu ce văd. Aș vrea să înregistrez fiecare secundă în minte. Mai oprim, mai verificăm harta, ne orientăm. Tipul meu s-a dovedit că nu vorbește engleză mai deloc, așa că nu comunicăm prea mult. Dar nu-i bai, eu pot să râd și singură de tot ce se întâmplă. Mă pricep!

Mergem. Și tot mergem. Și da, dacă aș fi fost singură pe scuter, clar nu m-aș fi aventurat pe acest drum. Nici în ruptul capului. După vreo oră și jumătate, începe să se simtă disperarea. Băiatul oprește tot mai des. Se uită la telefonul meu, întreabă oamenii de pe margine, dă din cap. Începe să vorbească singur. Eu nu înțeleg nimic. Singurul lucru clar e că... toți se uită la mine. O blondă, singură, pe motocicleta unui localnic, într-un vârf de munte. Nu vezi așa ceva în fiecare zi. Nu în pustietatea asta.

La un moment dat, ne oprim la o barieră. Aparent, am ajuns la o graniță. Graniță între... ce, exact? Nu știu. Dar aici, în

sfârșit, dintr-o gheretă, apare un om în uniformă – probabil un fel de gardian șef – care, spre marea mea ușurare, înțelege ce vreau.

Ieeee! Sar în sus în sinea mea. Mă simt ca un copil care tocmai și-a găsit jucăria pierdută.

Ajunsesem la granița dintre cele două districte. GPS-ul îmi arăta clar că mai aveam *doar* 14 kilometri până la cazare, dar omul în uniformă îmi explica, foarte sigur pe el, că șoferul meu actual *nu poate* merge mai departe. Că e zonă privată! Aha, am înțeles. Mă resemnez. Ce era de făcut? Știam deja că întotdeauna există o soluție. Pe bani, desigur. Dar există.

Până aici plătisem 21.000 IDR pentru GoJek, plus cei 100.000 IDR pentru șoferul meu particular și un bacșiș de 30.000 IDR pentru tot efortul lui de a mă aduce într-un loc care, aparent, nu era atât de simplu de atins. Și sincer? Chiar și-a meritat banii. Acum, privind în urmă, mi se par chiar puțini.

După ce a plecat șoferul, m-am trezit înconjurată de vreo zece bărbați curioși, privindu-mă cu o expresie între „oare cine e asta?” și „ce naiba caută o blondă singură aici, în creierii munților?”. M-a pufnit râsul. Ce le-aș fi zis? Că urmez un traseu nevăzut, dictat de intuiție și sincronicități? Că așa s-a aranjat Universul? Nu conta, oricum. Pentru ei, engleza era la fel de înțeleasă ca româna – deci rezultatul ar fi fost același.

Norocul meu? Bărbatul ăsta cu cea mai multă engleză din zonă – care, pe bună dreptate, se simțea șeful graniței – îmi rezolvă în nici cinci minute un alt motociclist.

„– E bun,” îmi zice zâmbind, „știe drumul.”

Aflu și că urmează să plătesc taxa de intrare în rezervatie, dar că voi face asta la homestay, înainte de a urca la Bromo. Zic ok, ce să mai zic? Încă 100.000 IDR pentru noul drum.

Motociclistul era mai în vârstă decât cel dinainte. Avea o motocicletă... hmm, cum să explic? Arăta ca un fel de Frankenstein pe două roți – i se vedeau toate mațele, motorul expus, sunetul la pornire era mai degrabă un huriu de tractor. Dar asta aveam. Cu asta plecam. Doar n-aveam de gând să rămân acolo, la graniță, cu cei zece admiratori curioși.

Le mulțumesc frumos pentru ajutor, salut cu un zâmbet sincer și pornesc din nou la drum. Rucsacul meu e, din nou, așezat între picioarele șoferului, iar eu mă țin bine în spate. Dar drumul... wow. Complet diferit de tot ce parcursesem până atunci.

După un timp, ajungem într-o zonă absolut spectaculoasă. Plană, vastă, pustie, ca desprinsă dintr-un film SF. Și în mijlocul ei... tronează Bromo. Muntele. Mistic. Impunător. Copleșitor. Imaginea e de vis.

Râd de una singură, cu acel râs incredul, copilăresc, care-ți scapă doar când ești uimit până la lacrimi. Nici în cele mai ciudate vise n-aș fi crezut că voi ajunge aici, așa, în felul ăsta.

Șoferul oprește, zâmbește și-mi zice:

„- Țasta e Bromo. Vrei să mergem acum? Sau te duc întâi la cazare?”

Cred că era doar sarcastic, sau mai știu eu? Apoi îmi pune rucsacul în spate, că de asta oprise. Adică - la propriu - pe spatele meu.

„- Drumul nu e bun să-l țin aici, între picioare,” îmi explică el. „Am nevoie să fiu atent, se dezechilibrează.”

Așa că iau rucsacul de vreo 10 kilograme în spate. Mă instruisese deja că trebuie să-l țin strâns în brațe, cu ambele mâini peste burtica lui impunătoare, iar gentuța care era între noi trebuie mutată. Oriunde, dar nu între noi... O mut, că n-am de ales.

Acum suntem lipiți. El conduce cu viteză pe dunele astea de nisip, iar motocicletă se mișcă de parcă dansează în gol. Simt fiecare denivelare cu tot corpul. Scot telefonul să fac o poză, dar, evident, din cauza mea, derapează puțin. Își revine repede. Eu bag telefonul la loc și decid să stau cuminte. Pentru siguranța mea, mai ales.

Dar, ciudat, niciun moment nu m-am simțit în pericol. Nici pentru o clipă. Și nu pentru că mi s-a spus că e „cel mai bun șofer din zonă”, ci pentru că simțeam în tot corpul că sunt unde trebuie. Că totul e aliniat. Că nimic rău *nu are cum* să mi se întâmple.

E ca și cum trăiam un rol deja scris. Eu doar jucam partea mea. Restul era stabilit demult. Și mergea... perfect.

Acum, privind înapoi, îmi dau seama: dacă nu se va face vreodată un film după această zi, o grămadă de oameni nu vor înțelege niciodată cât de fascinantă poate fi viața atunci când o trăiești cu încredere, simplitate și deschidere.

Tot ce am spus a fost: *vreau*. Și, după aceea, lucrurile s-au desfășurat. Pur și simplu. Ca un spectacol bine regizat, în care toate luminile, toate decorurile și toate rolurile fuseseră deja pregătite. Eu doar intrasem în scenă: Yda! Play!

Și, în timp ce motocicleta vibra sub mine, pe un drum pe care n-aș fi mers vreodată singură, m-am gândit din nou: „*Ce viață am...*”

Banii... dacă stai bine să te gândești, au fost chiar puțini. Pentru ce am trăit azi, nu contează deloc. Adică, serios acum – cine mai face o rezervare de cazare la peste 70 de kilometri distanță (nu 37... ci 73!), dincolo de trei lanțuri muntoase, în cu totul alt district, și chiar crede că va ajunge acolo? Ce nebunie frumoasă!

Dacă mi-ar fi spus cineva, cu o zi înainte, când verificam trenul ăla de Probolinggo, că asta urmează să se întâmple, aș fi râs în fața lui. Sau poate nu l-aș fi crezut deloc.

Și totuși, iată-mă. Pe drum, pe motocicletă, cu un om care părea desprins dintr-un roman de aventuri. La un moment dat, mă întreabă, cu o curiozitate cuminte:

„– Ești măritată?” Zâmbesc.

„– Nu, nu sunt.” Și cum stăteam acolo, lipită de el, că frigul de munte îmi intrase deja în oase, mă mângâie ușor pe piciorul stâng – cel lipit de coapsa lui. Nu într-un gest deplasat, ci mai degrabă tandru, aproape copilăresc. Murmură mai mult pentru el decât pentru mine:

„– Și eu sunt singur.” Așa ceva!

Ieșisem cu greu din zona dunelor și ne aventuram pe un nou drum care urca. Privirea îmi fuge de la el înapoi spre munte. Văd, pe pantele abrupte, terasamente întregi cultivate cu ceapă, cartofi, varză. Mă uimește, sincer, cum reușesc

să planteze și să lucreze pământul în unghiuri care sfidează gravitația. E o muncă titanică. Și totul arată atât de viu, de natural. E un spectacol în sine.

Ne rătăcim, desigur. Că doar era și păcat să fie totul lin. La un moment dat, oprește să alimenteze. Plătesc eu: 30.000 IDR pentru benzină. Apoi continuăm să întrebăm, stânga-dreapta, să ne lămurim unde e, totuși, homestay-ul meu.

Trecem pe lângă câțiva localnici care dau din cap a neînțelegere, până ce, în sfârșit, unul zice că deja am trecut de satul respectiv. Perfect. Ne întoarcem vreo 3,5 kilometri. Cam atât depășisem linia.

Wonokitri, Tosari Java – Bromo Indah Lestari Homestay, Indonezia

Dar, într-un final glorios, ajungem. E trecut de 16:30 când parchez, la propriu, sufletul și rucsacul în fața homestay-ului. Și nu-mi vine să cred că ziua de azi chiar s-a întâmplat.

De la 4:00 dimineata și până acum, la 16:30, am traversat aproape 300 de kilometri din Banyuwangi până la Bromo. Cu un tren, un taxi GoJek și două motociclete – fiecare cu propria poveste. Ce zi!

O zi de care o să-mi amintesc toată viața. O zi plină până peste cap de întâmplări nebune, oameni neașteptați, gesturi simple și miracole cotidiene. O zi care, dacă aș povesti-o altcuiva, ar părea inventată. Dar pentru mine... a fost cât se poate de reală. Și, poate tocmai de aceea, atât de incredibilă.

Probabil sunt nebună. Serios. Cine altcineva ar mai face așa ceva? Când am pășit înăuntru, gazda s-a uitat la mine ca la o nălucă apărută dintr-un vis ciudat. A mormăit ceva abia inteligibil:

„– Nu credeam că o să ajungi vreodată aici. Nu din Probolinggo...”

Am dat doar simplu din umeri. Pfff... păi, cu cine crede el că are de-a face? Nici eu nu știam exact de ce sunt în stare, până n-am făcut-o.

Mă cazez.

Nu povestim prea multe – el nu vorbește prea bine engleză, eu nu prea știu indoneziană, așa că păstrăm interacțiunea la strictul necesar. La un moment dat apare fratele lui, un tânăr simpatic, cu zâmbet deschis și o engleză decentă. Mă ajută cu toate cele, iar printre vorbe, habar n-am de ce, îi spun că scriu o carte. Și că voi scrie și despre ei. Și că locul ăsta o să devină faimos. Așa, din senin, mi-a venit. Parcă mi-au vorbit astrele. El mă privește uimit, ca și cum aude o profeție.

Rezolvăm și partea cu excursia la Bromo. Eu voiam să urc doar în noaptea următoare, dar... se pare că Universul a avut alte planuri. Le-am zis de două ori clar că nu vreau să merg diseară, că sunt obosită și că îmi ajunge o noapte albă, nu două.

Dar n-a contat. S-au organizat ei cumva între ei și mi-au spus că urcarea e... tot în noaptea asta. Mă uitam la ei și nu înțelegeam cum se întâmplă totul fără voia mea și totuși... părea să fie exact cum trebuie.

Până la urmă, am acceptat. Poate chiar așa trebuie să fie. Și, după cum aveam să aflu mai târziu, da – chiar așa *trebuia* să fie.

Am plătit 222.000 IDR pentru biletul de intrare în Parcul Național Bromo – Billy, fratele proprietarului (deși, aveam să aflu mai târziu că e, de fapt, fiul lui... un minuscul detaliu de familie!) l-a cumpărat online și i-am dat banii în mână.

Mi-a aranjat și un motociclist local care să mă ducă până sus – pentru doar 200.000 IDR.

„– Un preț foarte bun,” zice el.

Alternativa era un Jeep: 500.000 IDR. Mda. Clar am făcut alegerea mai autentică. Plecarea e fix la 3:00 dimineața.

Perfect. Încă am câteva ore la dispoziție să mă odihnesc cât de cât, pentru că noaptea ce vine nu va fi cu somn – ca la Ijen. Știu deja scenariul: urcat, frig, adrenalină, poate și lacrimi de frumusețe. Și da... în zona asta e frig de crapă pietrele. Asta o știu sigur.

Intru în cameră. Îmi desfac bagajul cât să iau strictul necesar și mă arunc direct în duș. Fierbinte. Rămân acolo cel puțin o jumătate de oră. Apa curge și parcă spală nu doar praful drumului, ci și iureșul zilei.

Îmi revine în minte Youn, care încă nu a înțeles nici până azi ce tot fac eu la duș de mă „bălăcesc” atâta.

Haha... să rămână un secret de stat.

Mitra și răsăritul

Dorm doar o oră și jumătate. Apoi mă trezesc și nu mai pot închide un ochi. Știu deja, cu anticipație amară, că mâine voi fi ruptă de oboseală. Noroc că mai rămân prin zonă. I-am spus și proprietarului că aș vrea să extind șederea cu încă una-două nopți, să am timp să scriu. Să procesez. Să diger puțin toată nebunia asta care e... viața mea.

Lungă zi. Plină. Încă nu-mi vine să cred că s-a întâmplat totul într-o singură zi. De fapt, povestesc cu toți din jur, parcă să mă conving și eu că nu visez.

La 2:45 sunt deja jos. Nu mai am stare. Fac un video pentru posteritate – așa, de plecare. Simt că trebuie documentată cumva plecarea asta în noapte.

La 3:00 fix, apare Mitra. Șoferul meu. Ghidul meu. Un personaj, dacă îl pot numi așa.

Mitra e micuț de statură, rotunjior, cu puțini dinți și niște mâini muncite – negre, scorojite, de parcă au fost sculptate în lemn și fum. Unghiile lui par murdare, dar nu e murdărie, e funingine. Sunt convinsă că face focul cu lemne zilnic. Pare mai degrabă un om al străzii decât un ghid de munte. Și totuși... cine sunt eu să judec?

Proprietarul, desculț, cu o căciulă trasă pe cap și un pulover croșetat, în niște culori turbate de îmi iau ochii, se învârte pe lângă mine, somnoros. Probabil abia așteaptă să plec, ca să mai prindă o oră de somn.

Dar acum, să revenim la Mitra.

A fost... cea mai intensă experiență trăită vreodată. Fără exagerare. Un motociclist desăvârșit, cu „D” mare.

De la început, ca să-mi fie clar, mi-a zis:

„– Să mă ții bine în brațe.”

Nici n-aveam de ales. La cum lua curbele, la cum urca pantele abrupte, dacă nu eram una cu el, zburam de pe motocicletă în primele trei secunde. Scuterul lui hârâia, pufăia și scotea niște sunete de zici că o să explodeze în orice clipă – și totuși, mergea. Mergea cu o precizie de dansator. Un dans nebun, cu două roți și o femeie străină îmbrățișând un bărbat necunoscut, la 3:00 dimineața.

Vântul îmi bătea în față cu forța unui vis care nu vrea să se termine. Eram lipită de el, ținându-l strâns, cu capul tras în glugă, cu ochelarii de soare pe ochi – nu pentru soare, ci pentru vânt – și cu nasul ascuns în acel buff colorat cumpărat la Ijen, care-mi ținea loc de mască de protecție.

Nu mă înțelege greșit: nu era o conexiune romantică. Era ceva mai mult. Era o senzație de libertate absolută, pură, sălbatică. Erau florii vieții trăite la intensitate maximă, cu toți senzorii aprinși. Era... viața, în forma ei cea mai crudă și sublimă.

Niciun bărbat, oricât de iubitor, nu m-a făcut vreodată să simt ce am simțit în acea noapte, pe motocicletă, pe serpentinele negre care urcau spre Bromo. Era o conexiune fără cuvinte, o energie protectoare, o încredere instinctivă – totală.

Nicio clipă nu m-am simțit amenințată sau incomodă. Nici când mi-a spus, simplu, că e singur și că pot să-l țin cât de strâns vreau. Nu era un flirt. Era o permisiune tandră, omenească, o invitație la siguranță.

Mă simțeam ocrotită. Așa cum rar se întâmplă.

Slalomul printre Jeep-uri și motociclete, curbele tăiate la milimetru, viteza constantă și controlată... totul m-a uimit. Aveam în spate o zi plină de neprevăzut, iar în față – o noapte cu gust de déjà vu. Și eram acolo, între. Ținând în brațe un străin, dar mai în siguranță ca niciodată.

Prima oprire o facem la un punct de belvedere, de unde urma să privesc răsăritul. Doar apoi, aveam să cobor spre Bromo. Aham. Ajungem, parcăm. E prea devreme să urc spre view point, așa că ne oprim la o terasă și bem un ceai fierbinte. Nu vorbim prea mult – Mitra știe doar câteva cuvinte în engleză, și cam atât. Dar e suficient. Uneori, liniștea spune mai mult.

Pe la 4:30, urc în cele din urmă spre view. E frig. Un frig pătrunzător, care-mi face dinții să clănțane și pielea să se strângă sub haine. Cei mai practici dintre localnici închiriază pături – iau și eu una cu doar 20.000 IDR. Mă învelesc cu ea ca o cloșcă friguroasă și mă învârt printre ceilalți turiști, cu ochii lipiți de peisaj.

Vederea de sus e... sublimă.

Un tablou ireal, pictat cu nuanțe de cenușiu, auriu și mister. Munții par sculptați în liniște. Cerul e translucid. Lumea tace – cu respirația suspendată în așteptarea unui soare care se ridică lent, ca o promisiune.

Doar pe la 6:30 cobor, după ce inspir prin toți porii acel spectacol unic. Îmi returnez pătura, cumpăr un tricou suvenir cu Bromo și un porumb copt care devine, brusc, cea mai bună masă din lume. Mitra mă așteaptă, nerăbdător. Nu vrea nimic, nici porumb, nici poză, nici poveste. Doar să mergem. Da. Acum-și-acum, plecăm.

Iarăși pe motocicletă. Vitezomanul meu mă duce printre șanțuri și Jeep-uri, cu o lejeritate halucinantă. E o agitație de nedescris în zonă – zeci de oameni, de vehicule, de energii care se intersectează. E un haos organizat. Spectaculos.

Dar hop – o pană. Roata din față. Oprim. Mitra îmi arată un punct mai sus, cu un view al văii, și-mi spune să urc acolo cât timp rezolvă problema. Îi dau ok.

În 25 de minute, fac poze, mă bucur de o nouă priveliște care îmi taie respirația. Văd toată întinderea Bromo, tot deșertul acela pe care-l traversasem ieri... Până și crăpăturile solului, privite de la înălțimea asta, sunt fascinate. Woow!

Când cobor, el e gata. Roata e bună, iar noi pornim din nou. Nebunie curată. Mitra nu cred că știe să meargă încet. De la atâta încordare, mă dor pulpele de mor. Dar tac! Sunt conștientă că așa ceva nu trăiești în fiecare zi.

Coborâm muntele, iar în fața ochilor mi se deschide acea priveliște ametoitoare văzută de sus: dunele de nisip, craterul în fundal și crăpăturile ireale ale solului. E fix același drum, doar că acum... din direcția opusă. Zeci de Jeep-uri. Zeci de cai. Cai?! Oameni călare, ca într-un film de epocă, dar cu filtre tropicale. Vreau și eu pe cal!!!

Mă gândesc un pic și la Jeep, dar ceva mă atrage mai mult la ideea de a fi călare – să simt vibrația pământului sub potcoave, nu prin amortizoare.

Oprim.

Mitra îmi spune că de aici trebuie să o iau pe jos până la vulcan – o întindere largă, portocalie, cu acele fisuri și creste ca într-un peisaj selenar. În zare, scările – infinite, abrupte – duc spre marginea craterului celebrului Bromo. Și o mare de oameni care se scurge lent înspre ele.

Cum mă gândeam la cal, logic că apare un bărbat cu un căluț alb. Îmi propune să mă ducă până acolo. Nu-i mult de mers – poate niciun kilometru –, dar mulți aleg varianta călare.

Zice:

„– 200.000 IDR.” Pfff... „Nu,” zic, „mulțumesc. Merg pe jos.”

Dar se ține după mine. Încearcă din nou.

„– 100.000 IDR.”

Deja e mai rezonabil. Accept. Îmi întinde mâna, mă ajută să urc. Căluțul e blând și micuț. Îmi amintește brusc de Marco – fostul meu cal, cel cu care am învățat să călăresc. Ce departe mi se pare totul acum, de parcă nici n-a fost viața mea.

Merg mândră prin mulțime. Fac poze. Filmez. Nu pot altfel.

Ajungem la baza scărilor. Un platou cu tarabe improvizate, un gard scund, aglomerație. Omul îmi oferă să-mi facă poze. Accept. Mă simt din nou ca o mică vedetă de colț de lume. Omul spune că mă așteaptă. Normal. A făcut bani buni rapid și are un *feeling* că mă va duce și înapoi. Îi spun să rămână acolo.

Soarele încălzește brusc, ca un laser, și simt nevoia să scap de câteva haine. Împachetez totul în punga cu tricoul de la belvedere și încep urcarea.

Scările sunt abrupte, mulți oameni, respirații grele, voci, efort, dar... când ajung sus...

Uau.

Totul arată desprins dintr-un film SF. Craterul fumegă liniștit, dar vântul urlă peste el ca un duh vechi al muntelui. Câmpul de lavă pare o altă planetă. Pe marginea craterului – oameni, poze, râsete, pericol. Aici nu mai e Terra. Aici e... altceva.

Și cel mai incredibil moment? Dau nas în nas cu... austriecii.

Daaaa. Ce șanse erau? Ea îmi zâmbeste larg și zice:

„– Nu pot să cred că ne-am întâlnit aici.” Avea ochii mari cât soarele de dimineață. Nici dacă am fi planificat, n-ar fi ieșit atât de precis. Universul zâmbeste pe sub mustață. *Ochi albaștri* – ți-l amintești! – face poză după poză, fascinat.

Stăm puțin de vorbă. Eu o iau înainte pe marginea craterului. Ei nu vin după mine. A fost o întâlnire scurtă, *dar știu sigur că n-a fost întâmplătoare*.

La fel ca și cu Esther în Lovina – știu deja că urmează să primesc un mesaj, un semn, un sens. *Trebuie doar să-l accept*. Să nu mă întreb prea mult. Să fac. Să mă las dusă. Să rămân atentă.

Știu, pare ireal. Dar nu inventez nimic. Fiecare întâmplare e vie și reală, chiar dacă sună a ficțiune pură. Uneori mă simt minusculă în fața întâmplărilor.

Dar sunt aici. Exist. Văd pașii. Îi urmez.

Acum știu de ce sunt în Asia. Și de ce nu am știut înainte. Pentru că unele lucruri nu trebuie știute. Ci trăite.

Da. Am coborât. Cu greu, ce-i drept, căci scările erau ticsite de oameni și, sincer, n-aveai cum să înaintezi mai repede. Era ca un furnicar în mișcare, un amestec de agitație, oboseală și mirare colectivă. Dar priveliștea... ah, priveliștea aceea aproape apocaliptică îți tăia răsuflarea. La propriu.

Atât de multă frumusețe, concentrată într-un singur loc, într-un singur moment, încât părea ireal. Mă uitam în jur și nu-mi venea să cred că sunt aici, că trăiesc toate astea cu propriile simțuri.

Mulți poeți au vorbit despre ideea de a lăsa viața să curgă, despre a te abandona prezentului. Nu am înțeles niciodată cu adevărat ce înseamnă... până azi.

Pentru că sunt aici, într-un loc în care n-am plănuvit niciodată să fiu, făcând lucruri pe care nu le-am trecut pe nicio listă. Fără check-in, fără to-do list, fără itinerar. Doar eu și viața, trăită în ritmul ei. Și da – trăiesc niște senzații pe care, sincer, nu cred că mi le-aș fi putut imagina vreodată în această existență. Îi mulțumesc în gând vietnamezului întâlnit pe muntele Ijen. Cum să nu-i mulțumesc?

Real life?

Da, e viața reală. Aia autentică. Negândită. Nepremeditată. Luată așa cum vine – fără nicio așteptare, fără nicio proiecție. Doar trăită.

Și aventura continuă...

Logic că omul cu căluțul alb mă aștepta, cuminte, la capătul scârilor. Îmi zâmbea de parcă îl văzuse pe Mesia coborând muntele. Hehe. M-a condus cu eleganță către căluț, m-a ajutat să urc ca pe-o prințesă modernă și am pornit încet la vale.

Coborârea a fost, culmea, mai dificilă decât urcarea – la fiecare pas, simțeam cum mă proiectează în fața șei, unde ceva tare îmi lovea exact osul pubian, cu o precizie chirurgicală. Dar am ajuns. Am descălecat cu demnitate (sper!) și i-am achitat omului contravaloarea transportului – alți 100.000 IDR.

Și dusă am fost, către Mitra.

Mitra mă aștepta, cuminte, butonând telefonul. Avea încă pe el geaca aia groasă de iarnă, deși soarele ardea de ceva vreme. Pfff... ce om.

Pornim din nou – o altă cursă nebună prin deșert, prin praf, printre oameni, printre cai și Jeep-uri. Eu, ca o maimuță agățată de mama ei, total lipită de Mitra.

A fost intens și frumos!

Drumul de întoarcere a durat vreo 25 de minute și am ajuns în siguranță „acasă”.

I-am achitat cei 200.000 IDR, plus un bacșiș de 30.000 IDR. Mitra mi-a mulțumit sincer, cu o plecăciune ușoară. I-am spus, din toată inima, că e un șofer extraordinar – unul cum rar întâlnești.

Și, sincer... dacă frumusețea l-ar fi ajutat puțin, cred că ar fi făcut ravagii. Așa îmi imaginez. Probabil că e și mecanic – nu doar după cum arătau mâinile lui, ci după cum stăpânea motocicletă aia în halul ăla. Clar, un om priceput. Un profesionist.

Jos pălăria!

Și dacă vreodată ajungi prin zona asta... caută-l. Experiența merită fiecare bănuț. Nu exagerez deloc: o astfel de dimineață nu se uită niciodată.

Ni-cio-da-tă!

„Viața este fie o aventură îndrăzneată, fie nimic.” – Helen Keller

14

Bromo

1 septembrie 2023, vineri

Mitra zboară pe șosea ca un avion supersonic și dispare după o curbă. Rămân în urmă cu un zâmbet pe buze și intru, sleită, dar fericită, în Indah Lestari.

Era aproape ora 9:30. Dau de soția proprietarului și-i spun că mi-e foame – vreau același meniu ca aseară: Mie Goreng. Să fiu sigură că sunt bine hrănită, că altfel iar mă trezesc peste două ore, flămândă și stoarsă.

Mănânc, achit cei 20.000 IDR pentru masa delicioasă și urc în cameră. Arunc toate hainele prăfuite într-un colț și mă bag direct la un duș lung, cu apă atât de fierbinte că ies de acolo roșie ca un rac fiert prea mult. În cameră e un frig de-ți îngheață gândurile. Instant mi se face pielea ca de găină și mă gândesc cu ce să mă îmbrac să nu tremur în pat – mai ales că am și părul ud.

Peste pijamale pun pantalonii ăia largi, un tricou și cămașa de blugi – n-am prea multe opțiuni. Împățuresc plapuma în două, ca să fie mai groasă, îmi acopăr capul cu ea și las doar o fantă îngustă pentru aer să pot respira. În câteva minute, dorm dusă.

Pe la 14:30 mă trezesc buimacă, din cauza unor zgomote de pe hol. Dar nu ies din pat încă vreo oră. Chiar dacă-mi trebuie la baie de numa', nu pot să ies din coconul cald în care m-am învelit. Cum scot o mână afară, cum îngheață instant. Pfff...

Cum trăiesc oamenii aici? Lor nu le e frig? Camera asta n-are nicio sursă de căldură – nici calorifer, nici aer

condiționat. Cum se încălzesc în zilele mai reci? Chiar nu pricep.

Dar mno, doar câteva zile stau. O să rezist cumva. Mai iau un Nurofen și gata.

În jur de 16:30 decid că e timpul să explorez zona și cobor. O iau la pas prin sătucul ăsta uitat de lume, cocoțat în vârful munților.

Ce-i aici... nici nu-ți poți imagina. E altă viață.

Oamenii, toți – fără excepție – se uită după mine. Unii mă salută, alții îmi zâmbesc. Tineri, bătrâni, copii, femei... Unii muncesc, alții doar stau. Sau pur și simplu... *sunt*.

Copii care se jucau cu ce găsesc – bețe, frunze, orice. Nici urmă de jucării „de oraș”.

Casele lor sunt diferite de tot ce-am văzut până acum în Indonezia. Într-o curte am văzut chiar și un porc – uriaș, probabil vreo 200 de kilograme. Găini peste tot. Pisici leneșe, întinse la soare. Câini puțini – și niciunul nu lătra. Oare știi să latre?

Dar merg mai departe, atrasă ca de un magnet.

Culturile lor de varză, ceapă și cartofi sunt plantate peste tot unde au găsit un petec liber de pământ. Saci. Mulți saci, pe marginea drumului. Și camioane care-i încarcă. Ce-or fi în ei, n-am reușit să-mi dau seama.

Dar cum arată totul...

Așezarea e în pantă, tipic montană. Culorile caselor, formele lor, lipsa gardurilor, hainele agățate la uscat, încălțările lăsate peste tot, motocicletele tunate, Jeep-urile viu colorate... Un amalgam de poveste mistică.

Satul ăsta, clar, intră direct în topul locurilor mele preferate din lume.

E altceva. E *top*!

Oamenii, toți tuciuiri – probabil de la fumul de lemne, altă explicație nu găsesc – sunt fix cum nu te-ai gândi că pot fi. Seamănă toți între ei. Seamănă cu Mitra. E aproape ireal.

Unii mă întreabă dacă vreau să mă ducă cu motocicletă. Le spun că doar mă plimb. Probabil par o nebună. Și?! Asta e.

Nebunia mea e frumoasă tare. Vreau doar să văd, să simt, să mă bucur.

Intru într-un magazin minuscul – sunt multe pe aici – și întreb de ciocolată. N-au. Am întrebat și în altele. N-au ciocolată în vârful muntelui. Dar au napolitane cu ciocolată. Iau câteva. Sunt 1.000 IDR bucata. Adică vreo 30 de bani. Uau.

Fără să-mi dau seama, ajung în punctul de control pentru rezervația vulcanului Bromo. Nu mă lasă să trec mai departe. Unul dintre băieții care stătea afară insistă să intru la ghișeu, chiar dacă îi spun că nu merg la Bromo, ci doar mă plimb. Nu și nu. N-am scăpare.

Intru cu el. Înăuntru – doi băieți. Pfff... Altă rundă de explicații. Nici ei nu prea știu engleză. Așa că scot telefonul și le scriu pe Translate: că doar mă plimb, că am fost la Bromo noaptea trecută, că nu mai urc. Le arăt și codul QR de pe biletul online, plătit de Billy, și poze cu mine la Bromo, de azi-noapte.

Aha. Deci le trebuiau dovezi.

Mai stăm puțin la povești, se minunează de poze, zic că iPhone-ul meu face imagini mai bune decât telefoanele lor. Râdem. În cele din urmă, îmi spun că pot trece mai departe.

Nu-mi vine să cred că aproape m-au pus să mai plătesc încă o dată 215.000 IDR doar pentru o plimbare în direcția Bromo. Incredibil. Dar, hei – regulile lor. Mă bucur că m-au lăsat să trec.

Merg câteva sute de metri buni pe drumul spre Bromo, dar mă întorc. Panta e atât de abruptă încât deja simt cum mi se îngustează respirația. În plus, îmi dau seama că n-are rost – știu deja cum arată partea aceea. Mai bine cobor spre cealaltă zonă a satului. Vreau să văd cum trăiesc oamenii *cu adevărat* aici, nu doar pe traseul turiștilor.

Îi salut din nou pe băieții de la ghișeu. Le spun, zâmbind, că urcarea e prea grea. Ei râd, dar nu știu dacă m-au înțeles. Nici nu contează. Cobor.

Și merg. Și tot merg.

Privind.

Admirând.

Saltând ușor.

Zâmbind la fiecare colț.

Pozând câte un detaliu.

Întreb iar de ciocolată – în zadar.

Dau peste un magazin mai mare. Îmi iau o înghețată și mă așez pe treptele de la intrare. Stau acolo, în liniște, și o savurez ca pe un premiu. Aerul e curat, ziua e senină, totul are un gust aparte. „*Ce viață minunată...*” mă gândesc. Și m-am uitat la lume.

O fată de vreo douăzeci de ani vine călare pe motocicletă. Aici nimeni nu merge pe jos – până și copiii stăpânesc scuterele ca niște veterani. Dar ea... m-a uimit.

Era desculță.

Da. Complet desculță.

Avea pantaloni lungi, un hanorac gros de iarnă, părul lung și negru strâns într-o coadă. Și, totuși, desculță. Pe motor. Calmă.

Am rămas mască. Aici, în vârful lumii, să fii desculț pare... normal. Pentru ei.

Și poate, știi ce? Poate că asta e libertatea lor – și lecția mea.

Am înțeles, poate pentru prima dată, ce înseamnă să nu-ți lipsească nimic... chiar dacă n-ai nimic.

Continui să fac poze, ca o exploratoare urbană teleportată într-un alt secol. Mă tot mir de orice – o doamnă spală treptele unui magazin, iar apa curge lin la vale, parcă urmând cursul firesc al lucrurilor de aici.

Sunt flori peste tot – în ghivece colorate, unele improvizate, altele atent aliniate ca niște soldăței în grădini suspendate. Casele... sunt într-un mare fel. De poveste. De artă. De vis. Unele par desenate de copii, altele au un farmec rustic neașteptat.

Pantele de aici sunt ametoitoare. Le privesc și mă întreb, cu o strângere în stomac: „*Aș putea, oare, conduce un scuter ca ei? Fără teamă? Fără ezitare?*”

Probabil nu. Râd acum, dar îmi dau seama că mi-ar fi frică. De ce? Nu știu. Poate e o nouă probă. Poate va veni și vremea ei. Vedem.

Ajung într-un loc cu un view spectaculos, desprins dintr-un vis tropical cu accente montane. Scot telefonul și filmez un video scurt pentru social media – prea frumos momentul să nu-l împart cu lumea.

Lângă mine, pe marginea drumului, câțiva bărbați stau la taclale în jurul unui foc, relaxați, ca și cum timpul aici curge altfel. Unul dintre ei se desprinde din grup și vine spre mine. Îmi zâmbeste și-mi zice, timid, că vrea să-mi facă câteva poze. Îi dau telefonul și... click, click, click – patru cadre superbe, cu mine și peisajul în fundal. Ce tare. Îi mulțumesc cu un zâmbet larg.

Mă întreabă de unde sunt, apoi își cere scuze că nu vorbește prea bine engleză. Zâmbesc. Nu e singurul care face asta. Aproape toți de aici își cer scuze pentru engleza lor, și de fiecare dată mi se pare atât de blând și uman gestul ăsta... Îmi vine să le spun că nu contează. Că nu despre limbă e vorba. Important e că, ori de câte ori am avut nevoie de ajutor, l-am primit. Natural. Firesc. Cu o inimă deschisă.

Asta contează.

Revin încet către cazare, cu pași grei, obosită după atâtea urcări și coborâri. Încep să înțeleg, în sfârșit, de ce toți de aici circulă cu motocicletă – altfel, ar sta mai mult în pat, cu febră musculară, serios.

E o comunitate mică, dar vibrantă. Și, sincer, mi-ar plăcea să mai petrec câteva zile aici. Cei mai mulți turiști vin doar pentru Bromo. Și pleacă. Dar eu... eu simt că aș putea rămâne. Să trăiesc puțin din ritmul lor. Să mă minunez mai departe de existența lor simplă, dar plină. Să învăț din ea.

Musai să încep să învăț indoneziana, măcar puțin. Să pot vorbi mai bine cu oamenii ăștia. Să le înțeleg nu doar cuvintele, ci viața.

Ajung din nou la cazare. Nu e nimeni prin preajmă. Ar trebui să vorbesc cu cineva despre ziua în plus pe care voiam s-o

petrec aici și, totodată, să-mi rezolv și biletul de autobuz către Malang, pentru duminică.

Între timp, povestesc cu Mone. Nu înțelege cum poate fi viața mea atât de... *altfel*, acum. Nici de ce mi-e frig. Dar chiar mi-e. Frig de-ți intră în oase și nu mai iese. E un frig tăcut, aspru, care vine parcă direct din inima muntelui Bromo.

Tocmai atunci primesc un mesaj de la Billy: îmi scrie că, din păcate, nu se poate extinde șederea mea la homestay. Toate camerele au fost deja rezervate. Nici nu apuc bine să procesez informația, că aud o bătaie în ușă. E chiar el – Billy, în persoană. Zâmbește scurt, ușor jenat, și îmi explică ce se întâmplă.

Weekendul acesta va avea loc un maraton de alergare la Bromo, iar camerele lor s-au ocupat integral pe Booking. Îmi spune și că întreaga zonă e plină – cazări, pensiuni, tot. Nici în altă parte n-aș găsi loc. Hmmm...

Deci asta era. Asta explica de ce nu am reușit să rezerv cele trei nopți de la început. Universul m-a ținut aici exact cât trebuia.

Recunosc, mi-ar fi plăcut tare să rămân. Să privesc maratonul, să mai savurez puțin atmosfera sătucului ăstuia de poveste. Dar ceva în mine șoptește că trebuie să merg mai departe. Că am altă misiune. Că drumul continuă.

Îmi amintesc de întâlnirea cu austrieicii și mă lovește acel gând limpede: *poate despre asta era lecția*.

Așa că îl rog pe Billy să-mi cumpere biletul de autobuz. Și, în mai puțin de 10 minute, primesc codul. Rezervarea e făcută. Gata, decizia a fost luată. Se pare că cineva acolo sus are alte planuri pentru mine. Și... nu mă mai opun. Măine la amiază plec.

Cobor să mănânc din nou același Mie Goreng, pregătit de mâinile iscusite al soției proprietarului – simplu, dar bun. Ca o constantă în mijlocul tuturor lucrurilor care se schimbă.

Apoi urc în cameră. Mă așteaptă din nou frigul și liniștea.

Zisesem că mă bag la duș. Dar, de fapt, voiam căldură. Așa că am pornit apa caldă și-am lăsat-o să curgă, să încălzească

un pic baia. M-am așezat pe toaletă, complet goală, butonând telefonul fără țință, prin social media.

Și tocmai când mi se făcuse bine, când simțeam că începe să-mi fie cald în sfârșit... sună telefonul. Tresar.

Pe ecran: YOUN. Pfff...

Imaginează-ți faza. Eu, goală, pe toaletă, telefonul îmi vibrează în palmă. Intru în panică. Îmi scapă, se învâрте în aer de vreo două ori – slow motion, gen – și-l prind la milimetru, exact înainte să se facă una cu gresia rece.

Răspund, habar n-am cum. E un video call. Se aude o voce masculină. Clar. E el. Youn. Pentru prima dată. În direct. Pe video. Mă bâlbâi ceva, zic doar:

„– Wait, wait...!”

Deschid ușa spre cameră, unde mă lovește frigul ca un pumn în plex. Rămân fără aer preț de câteva secunde. De ce e așa frig?! Aud râsul lui Youn în telefon, un râs cald, venind parcă dintr-o altă galaxie. Eu, panicată, zgribulită, fug spre primul tricou pe care-l văd, îl trag peste pielea zbârlită și, în sfârșit, ridic telefonul să-l privesc. Pe el.

Youn. Misteriosul marocan.

Ăla căruia, în mintea mea, îi atribuisem deja o chelie, o burtică rotunjoară, câteva inele masive și, eventual, o soție plus trei copii.

Dar nu. E fix ca-n poze. Zâmbet magnetic, brunet viril, cu o siguranță dezarmantă și o privire care te oprește din orice altceva ai face. Clar: știe ce face. Știe să aibă o femeie la degetul mic doar cu trei cuvinte spuse ca din întâmplare.

Nu mai comunicasem din Bali – de la festivalul ăla unde l-am blocat, apoi deblocat. Nici nu mai știam exact de ce. De-atunci, nu mai dăduse niciun semn. Doar ieri am văzut că-mi verificase story-urile. Fără mesaj. M-am gândit că poate o fi fost o apăsare din greșeală. Și totuși, azi, senin ca o zi de vară fără urmă de nor, m-a sunat. Pe video.

Primul lui cuvânt?

„– Erai la baie?”

„– Aham...”

„– Păcat că te-ai îmbrăcat. Voiam să te văd așa.”

Mno... ca să vezi început de conversație. De aici încolo, totul a decurs natural, ca un flux care ne-a prins pe amândoi. Cică vrea să vină să mă cunoască. În Asia. Fix aici. Pe bune acum... cât de sincer e? Și cât de simplu crede el că e să mă găsească?

Am vorbit o vreme. Am râs. M-a surprins. M-a amuzat. M-a făcut să mă întreb: „*Oare chiar sunt lăsată să fiu cu cineva?*”

Adorm pe la 23:30, epuizată de tot ce-a fost azi. Telefonul continuă să vibreze sub pernă, dar nu mai aud nimic. Mesajele pot aștepta. Eu nu mai pot. Dorm. Adânc. Într-o liniște care, cumva, e promisiunea că mâine... cine știe ce urmează.

„*Eu nu strivesc corola de minuni a lumii...*” - Lucian Blaga

15

Bizar de real

2 septembrie 2023, sâmbătă

Cu greu, mă dau jos din pat pe la 8:00. Frigul de peste noapte s-a mai domolit, iar azi... surpriză: chiar simt că mi-e cald. Un cald blând, de munte trezit încet.

Brusc, îmi amintesc că azi trebuie să părăsesc cazarea. Sincer? Aș mai fi stat măcar o zi. Sau două. Trei?! Dar asta e.

Dimineața curge încet, negrăbită și negândită. Stau în balcon și îmi plesc unghiile, ca și cum mi-aș netezi degetele gândurilor... în timp ce privesc muntele trezindu-se, o priveliște care pare scoasă dintr-o lume paralelă.

Mă gândesc, aproape cu teamă: „Aș putea trăi aici o vreme, până mi se imprimă pe piele.” E totul prea viu, prea real, prea... aievea. Musai să revin. Și voi reveni. Clar. Nici nu există dubiu în mine.

Pe la 10:00 ies iar la pas prin sat, dar de data asta o iau pe alte străduțe, curioasă să descopăr ce n-am văzut încă. Soarele strălucește splendid, dar nu arde. Lumina lui e clară, aproape catifelată. Peisajul – mirific. O carte poștală vie. Iau alte cadre, înghit alte zâmbete, strâng alte senzații. Mă cuprinde din nou senzația de déjà vu. Nici acum nu știu de unde vine.

La un moment dat, niște copilași aleargă după mine. Desculți, cu râsul până la urechi și ochii senini ca cerul de dimineață. Îmi vine să fug cu ei. Să mă joc. Dar doar le zâmbesc, cu sufletul îmbibat de o fericire pură.

Pe la 11:00 mă întorc. E timpul să predau camera. În parcare de lângă homestay deja forfotesc oameni și mașini. Clar, au început să sosească alergătorii pentru maratonul de weekend.

Îi scriu lui Billy: că mi-e foame. Că am eliberat camera și că o să mai stau puțin în balcon, să scriu. Îl rog să mă ajute și cu autobuzul spre Malang – că, la ce haos e în parcare, n-am cum să știu care e „al meu”.

Totul curge perfect. Primesc mâncarea. Eliberez camera. Achit. Îi las și un tips de 50.000 IDR proprietarei. A gătit excelent în toate zilele astea și simt nevoia să-i mulțumesc mai mult decât cuvintele. O surprind – nu cred că se aștepta. Ne îmbrățișăm la plecare. Simt în brațele ei ceva ce n-am mai simțit de mult: căldura unei mame. A unei femei simple, care și-a ocrotit, pentru o vreme, copila rătăcitoare. Eu.

Plec singură spre parcare. E 12:25. Nici urmă de autobuz. Unul dintre băieți îmi spune, senin, că trebuie să merg vreo 10 kilometri până la stație. Pfff... visează, probabil. Nici vorbă.

Fix atunci apare proprietarul. Așa, din senin. Cum l-am sunat pe Billy și n-a răspuns, probabil că l-a trimis pe tatăl lui. Mă duce spre o băncuță și-mi face semn să mă așez. Zici că suntem într-un film mut, dar gesturile lui sunt clare. Nu vorbește multă engleză, dar ne înțelegem perfect prin semne. Ca și cum ar ști exact ce e de făcut.

După vreo cinci minute cumiți de așteptare, apare Billy – pe un scuter alb, cu Snoopy pe el. Oprește, parchează, vine spre mine zâmbind. Tatăl lui pleacă discret, fără un cuvânt. Doar se topește în peisaj, ca un personaj de fundal.

Rămân cu Billy la masă. Mai stăm de povești vreo jumătate de oră, până la 12:55, când – ca-ntr-o sincronizare perfectă – apare și autobuzul care mă va duce spre Malang.

Aflu că l-a impresionat tare povestea vieții mele, chiar dacă i-am spus doar câteva lucruri. Mă întreb: „*Cât de mult impact poți avea asupra cuiva, așa... dintr-o singură conversație?*”

Mi-a zis că și-ar dori să fie ca mine – să călătorească, poate chiar să scrie, așa cum scriu eu. Uau... Billy are cam 27 de

ani. Mi-a spus că nu s-a căsătorit încă, deși toți prietenii lui o făcuseră deja.

„– Pentru că n-am întâlnit persoana potrivită,” a zis. Îl cred. Dacă în tine există dorul de ducă, de explorare, probabil că o relație te-ar ancora prea devreme. E logic, până la urmă.

Are și un frate mai mic – l-am văzut o singură dată, în trecut.

Acum, Billy mă întreabă despre viața mea. Dacă mă așteaptă cineva în țară. Când vreau să mă întorc. Îi spun că nu am un plan clar. Că nu vreau să mă întorc încă. Că îmi place aici. Că, de fapt, m-aș întoarce tot aici, la ei, pentru vreo două săptămâni, măcar.

Îl surprind. Așa cum îi surprind și pe alții când le spun cât de frumoasă e țara lor. Ei nu o văd așa. La fel cum eu vreau să plec din România, și ei își doresc altceva. De ce-ar fi diferiți de mine? Nu sunt. Suntem, până la urmă, cu toții... oameni.

Îi vorbesc despre cartea mea. Îi arăt și un video cu ea. Mă întreabă ce scriu. Ar vrea să o poată citi și el. I-am promis că da, va putea. Doar să aibă puțină răbdare.

Apoi mă întreabă cum se va numi cartea în care va fi și el menționat. Zâmbesc. Nimeni nu m-a mai întrebat asta. Îi spun sincer că nu știu. Nu am terminat-o încă. Pare puțin mirat că nu știu titlul. Dar chiar așa e – am mai multe idei, dar nimic concret. Va fi. Va veni și titlul, la timpul lui.

La 12:55, pornesc. Autobuzul e de fapt un microbuz mic – 13 locuri. Când urc, sunt deja cinci femei localnice așezate înăuntru. Le salut, mă așez pe unul dintre locurile libere din spate și nu mă mai mișc de acolo aproape trei ore, cât durează drumul.

Am încercat să scriu, dar după câteva rânduri, un fel de rău interior m-a cuprins pe neașteptate. Poate de la efort. Poate de la gânduri. Așa că am închis laptopul și m-am lăsat pe spate, cu gândurile risipite, moțâind într-o stare greu de definit.

Voiam să privesc pe geam, dar nici asta nu mi-a fost la îndemână.

Ciudat – nu mă concentrez pe nimic anume. Nu visez. Nu plănuiesc. Doar... exist.

La un moment dat, urcă și un băiețel. Stă doar vreo două stații. Are o mutriță serioasă și mă cercetează atent, din cap până-n picioare. Nu zâmbește deloc. Îmi vine să râd. Ce copil haios. Ce-o fi gândind oare?

Drumul, șerpuiind prin orașelele acelea mici și cuminiți, mă duce cu gândul la România. La ce-mi mai amintesc eu din ea. Am mai spus că o simt atât de departe... de parcă toată viața mea s-ar fi întâmplat aici, în Asia.

Poți avea astfel de gânduri – că a fost cândva, ceva, o altă parte a existenței tale. O altfel de evoluție. Alt fel de înțelegere, de pricepere, de simțire. Pe atunci eram altfel. Nu știam. Nu-mi imaginam. Credeam că așa e viața. Că asta sunt. Și atât.

Dar ce s-a schimbat?

Am mutat lucruri. Sau poate m-am mutat pe mine. Orice schimbare – de context, de loc, de ritm – te face să vezi diferit.

E ca atunci când mergi într-un concediu în Turcia, să zicem. Te plimbi, vezi locuri și oameni noi. Și te întorci acasă, după 10 zile, cu idei proaspete, cu o altă lumină în ochi.

Te-ai întrebat vreodată de ce?

Ai zice că te-ai relaxat. Dar nu e doar asta.

Așa eram și eu, pe vremuri. Mă întorceam din vacanțe cu tot felul de gânduri. Idei care mă măcinau, mă făceau să-mi pun întrebări. Dar după o săptămână, două... reveneam la vechea „eu”. La aceeași viață. La aceleași tipare.

Acum înțeleg. Orice schimbare – chiar și temporară – îți modifică structura. Îți schimbă vibrația. Energiile devin altele. Și, cu ele, și percepția ta. Capacitatea de a pătrunde sensurile lucrurilor. Pentru că Universul e într-o continuă mișcare. Și noi odată cu el.

Ciudat – dar drumul ăsta, aparent banal, m-a făcut să văd ce nu vedeam. Că sunt și eu... o mică parte dintr-un plan mai mare. Un fir dintr-o țesătură invizibilă, dar perfectă.

Mi-am dat seama brusc că nu am cazare, că nu știu nici ora trenului și că sunt, de fapt, singură, undeva pe o insulă, cu un

rucsac, câțiva bani și mult curaj. Și totuși, nu eram speriată. Eram exact acolo unde trebuia să fiu.

Cu câteva zile înainte, Rahmat îmi schițase traseul pe o foaie de agendă. Am căutat-o în rucsac și am găsit-o. Laura. „O cunoștință de încredere,” îmi spusese el. „Foarte primitive, ai să vezi.”

I-am scris un mesaj politicos pe WhatsApp. Am trimis și o poză cu mine, ca să o ajut să facă legătura. Niciun răspuns. Am sunat. N-a răspuns. Am mai așteptat puțin. Tăcere.

N-a fost o respingere dură, dar a fost suficient cât să înțeleg că nu acolo trebuia să ajung.

Și poate tocmai de aceea simt liniștea asta stranie acum, în fața necunoscutului: pentru că știu, undeva în mine, că „planurile care nu se leagă” sunt doar decor pentru ceea ce urmează. Ceva ce încă nu pot să văd.

Și m-am întrebat: *„Oare mai sunt și alți călători, în lumea asta largă, care simt exact la fel, chiar acum?”*

Ajung la gara din Malang. Microbuzul mă lasă într-o parcare aflată chiar peste drum de gară. E o intersecție imensă, haotică, plină de oameni, mașini, scutere, mirosuri și claxoane. Traficul ăsta asiatic nu mă mai sperie, ba chiar mi se pare... normal. Dacă ar fi altfel, probabil mi s-ar părea straniu. Huruitul motoarelor și vuietul străzii mă readuc brusc în realitate, smulgându-mă din muzica liniștită a drumului și gândurile mele.

Trebuie să mă descurc. Trebuie, mai ales, să găesc urgent o toaletă. După atâtea ore pe scaunul ăla tare din microbuz, devine o prioritate absolută.

Traversarea străzii cu patru benzi e un act de curaj, deși sunt pe trecerea de pietoni. Aici nu se oprește nimeni ca să-ți dea prioritate. Dar traversez. Cu pași mici, hotărâți. Ajung în fața stației, mă învârt, caut semne sau indicatoare spre toaletă, dar nu văd nimic. Intrarea în gară se face pe bază de bilet, iar eu nu am.

Sunt tonomate de toate felurile, cozi, oameni care par că știu ce fac. Eu nu. Mă simt complet pierdută. Nu înțeleg

sistemul. Nu știu încotro să merg. Vreau doar la baie. Așa că încep să întreb. Mai întâi pe un bărbat, apoi pe altul. Fiecare îmi face semn într-o direcție diferită, dar nimeni nu mă lămurește cu adevărat. Abia al cincilea – un gardian, pare-se – îmi spune mai clar: să intru în gară, să fac dreapta, și voi găsi acolo indicatorul spre toaletă.

Așa că intru, nu prin poarta principală unde toți arată biletele, ci printr-un soi de intrare laterală, probabil de marfă. Acolo e un paznic care mă lasă să trec fără probleme. Și, uite-așa, sunt în gară. Fără bilet. Și mă simt de parcă am păcălit un sistem complicat, cu un ocol iscusit.

Un tren e tras la linia 2. Lume multă, agitație, zarvă. Se vinde cafea în câteva standuri. Hmmm... parcă aș bea una. Dar nu, întâi toaleta. O găsesc în cele din urmă și, după ce-mi rezolv urgența, ies mai relaxată.

Dar apare următoarea întrebare logică: de unde iau biletul? Mă uit în jur. Nu văd nicio casă de bilete. Nicio indicație clară. Îmi amintesc de Dewi – fata din Banyuwangi. Îmi spusese că pot să o sun dacă am nevoie de ceva ajutor prin Java. O sun. Răspunde, dar nu înțelege prea bine ce-i spun, așa că mă roagă să-i scriu mesaj. Ok. Îi scriu. Dar în timp ce titez, îmi dau seama că ar fi poate mai simplu și mai rapid să întreb pe cineva de acolo, în loc să mă învârt iar în cerc.

Mă apropiu de o tipă de la intrare. Mă ajută imediat, fără ezitare. Îmi face semn să-l urmez pe un băiat. Pornim împreună, tăcuți. Ocolim toată gara, urcăm o pasarelă, trecem peste vreo opt linii de cale ferată, apoi coborâm alte scări rulante. Ajungem, într-un final, la un birou. Îmi face semn clar: „– Aici”. Aici se iau biletele pentru Yogyakarta.

Zâmbesc larg, ușor amuzată de tot acest traseu. A fost complicat, dar am ajuns. Îi scriu lui Dewi că m-am descurcat. Îmi răspunde imediat:

„– Să mă anunți când ajungi, da?” Clar.

La ghișeu, o fată foarte amabilă îmi explică, zâmbind, cum funcționează prețurile biletelor: se diferențiază în funcție de clasă. Am 320 de kilometri până în Yogyakarta, iar trenul va

face aproximativ șase ore. E 15:55. Următorul tren pleacă la 16:50. Din păcate, biletele la clasa economică s-au epuizat. Singurele locuri rămase sunt la clasa *executive premium* și costă 330.000 IDR. Clasa economică era 180.000 IDR. Hmm.

Întreb, totuși, dacă dimineață mai sunt locuri. Da, sunt, dar la o altă clasă – costă 210.000 IDR. Buuun. Fac rapid un calcul: dacă iau cazare pentru o noapte și plec mâine, ajung oricum să plătesc mai mult. Plus că simt în tot corpul că *trebuie* să ajung azi în Yogyakarta. Așa că nu mai stau pe gânduri: îmi iau biletul de 330.000 și gata. Altă misiune bifată.

Îmi amintesc brusc de Fani – fata din tren, pe care o întâlnisem în drumul dintre Banyuwangi și Probolinggo. Mă întrebasese cum sunt și când ajung în Yogyakarta. I-am zis atunci că o anunț când am planurile clare, mai ales că îmi spusese că va fi și ea în oraș weekend-ul ăsta. Poate ne și vedem.

Deschid telefonul și îi scriu, cu speranța că poate mă poate ajuta și cu o cazare:

„– Hey, Fani. Ce faci? Am o întrebare: Unde anume stați voi în Yogyakarta? Vreau să rezerv o cameră pentru diseară, dar nu știu unde.”

Răspunsul vine rapid:

„– Stai puțin, suntem pe drum. Îți scriu imediat.”

„– Ok.”

După doar câteva minute:

„– Uite, noi suntem aici, la Tim-Tim Homestay Syariah.”

„– Perfect. Eu ajung în noaptea asta în Yogyakarta. A fost o situație cu cazarea din Bromo și a trebuit să plec mai devreme, deși mi-ar fi plăcut să mai rămân o noapte. Sunt în Malang acum, mi-am luat deja bilet de tren și ajung în jur de 23:00. Problema e că nu am găsit încă nicio cameră liberă pentru diseară...”

„– Ok, voi încerca să te ajut să rezervi una. Câte zile vrei să stai?”

„– Probabil șase zile. Voi când plecați din Yogyakarta?”

„– Luni. Te-ai decis ce vrei să vizitezi aici?”

„– Nu încă. Dar am GoJek-ul, mă pot deplasa ușor între obiective.”

Și apoi, complet neașteptat, mesajul:

„– Soțul meu zice că poți sta cu mine diseară, în camera noastră, dacă nu te deranjează.”

Mă blochez o secundă.

„– Woow... Serios? Dar nu pot rezerva o cameră la homestay-ul vostru? Nu vreau să vă deranjez...”

„– Nu contează! Dar voi întreba, așteaptă puțin.”

Am observat, pe parcursul acestor săptămâni, că atunci când indonezienii spun „*Nevermind!*” sau „*Nu contează*”, e deja o decizie luată. Nu prea ai cum să te mai sustragi. E felul lor de a spune: „Ești binevenit, e în regulă. Gata, am rezolvat.”

„– Da, te rog! Pentru că pe Agoda îmi arată că sunt epuizate toate camerele pentru la noapte. Încerc și pe Booking... Hmmm... sold out și aici.”

După câteva minute:

„– Gata, am întrebat. Este o singură cameră disponibilă, dar doar începând de mâine noapte, cu 120.000 IDR pe noapte.”

„– Ok.”

„– Așa că azi vei dormi cu mine în cameră, iar soțul meu va dormi pe divanul din hol. Nu e nicio problemă.”

„– Aveți un apartament închiriat acolo?”

„– Nu, nu... dar stai liniștită. Poți dormi cu mine diseară, iar mâine, la ora 14:00, vei putea prelua camera liberă.”

„– Mulțumesc. Atunci ne vedem mai târziu. Ajung la 22:50 în Yogyakarta.”

„– Ok. Te voi aștepta.”

Nici acum nu-mi dau seama dacă astfel de lucruri sunt deja scrise undeva – într-un plan invizibil, dinainte stabilit – sau pur și simplu se întâmplă atunci când oamenii rezonează la un nivel mai profund decât cel obișnuit.

Adică, o știu pe Fani de doar două zile. Am cunoscut-o într-un tren. Câteva minute de călătorie împreună. Atât. Am schimbat câteva vorbe cu ea și cu soțul ei. Și totuși... de ce ar vrea să facă asta pentru mine? Sunt, până la urmă, o străină.

O necunoscută dintr-o țară despre care poate nici n-a auzit înainte de întâlnirea noastră.

Pare atât de bizar totul. Și mai bizar decât gestul ei e faptul că eu... am acceptat. Nici nu m-am gândit prea mult. Parcă nici nu mi-am dat timp să mă întreb dacă e în regulă. Ce, dacă Laura n-a răspuns, nu existau și alte homestay-uri în tot Yogyakarta? Cu siguranță, da.

Puteam căuta, compara, alege. Dar n-am făcut-o. Am simțit că nu trebuie. Că drumul mă ducea altundeva – și că încercarea de a forța alt scenariu m-ar fi scos de pe firul invizibil care deja începuse să se țeasă. Așa că am spus „da”, fără prea multă logică. Doar cu inima.

Știam – undeva, în interiorul meu – că *trebuie* să o văd pe Fani. Nu știu de ce. Era o chemare, ceva magnetic, imposibil de explicat. Nu logic. Dar real. Trăit. Simțit. Așa că m-am lăsat dusă de val. Și, sincer... nu-mi pare rău.

După ce am rezolvat biletul, mă întorc în cafeneaua pe care o zărisem mai devreme. Comand un cappuccino fierbinte – care mă încălzește până în vârful degetelor – și două croissante proaspete. Simt că îmi prind bine, mai ales că urmează un drum lung până în Yogyakarta.

Încă mi se pare că e foarte cald în Malang, mai ales după frigul pătrunzător de la Bromo. Corpul meu e încă în adaptare, dar sufletul... parcă respiră aer nou.

Mă îndrept spre tren – al meu e deja tras la linia 2. Știi ce mi se pare ciudat? Aici, îți controlează biletul la urcare și apoi... nimeni nu te mai verifică. La noi e invers – te lași urcat și te controlează după. Îmi place mai mult așa. E mai simplu. Mai clar.

Am locul 7D, lângă geam. Ideal. Dar am și mult de scris. Evenimentele de la Bromo încă freacă în mine, parcă cer să fie așternute pe hârtie. Așa că scot laptopul și mă afund în cuvinte. Nici nu mă mai uit cine urcă, cine coboară. Mă pierd în mine.

Ascult muzică. Din când în când, ridic privirea și privesc pe fereastră. Afară, apusul pictează cerul în nuanțe nebănuite –

roșu, portocaliu, mov, auriu. Zâmbesc. Zici că cineva, undeva, a desenat toată splendoarea asta special pentru mine. E ca o promisiune mută că sunt acolo unde trebuie. Eu, cerul și gândurile mele. Atât.

Și totuși... din când în când, gândul îmi fuge la Fani. Cine e, de fapt? De ce mi-a apărut în cale? Ce rol joacă în povestea mea – sau poate eu în a ei? Ce-i cu ea? E ca un fir de ață care s-a agățat de mintea mea și nu mai vrea să plece. De parcă acolo îi e locul.

Cele șase ore trec greu și totodată... repede. Mi-a amortit tot fundul pe scaunul ăsta, serios. Dar ajungem. Trenul e punctual – la 22:50, fix cum scria pe bilet, sunt în gara din Yogyakarta. Îi trimit o poză lui Fani. Îmi răspunde aproape instant:

„– Te așteptăm. Dacă nu reușești să găsești un GoJek, vine soțul meu după tine.”

Mă uit în telefon, rămasă un pic fără aer. Serios?! Câtă grijă, câtă atenție... Pentru o necunoscută? Pentru mine?

Și astăzi, privind înapoi la ziua asta întreagă, nu pot decât să mă minunez. De oameni. De conexiuni. De ceea ce se întâmplă când nu mai opui rezistență destinului. Când spui „da” fără să știi exact ce urmează, dar „simți” că e corect. Incredibile sunt, uneori, căile destinului meu...

Ies din gară și, cum era de așteptat, sunt imediat înconjurată de o mână de taximetriști. Dar nu mă interesează mașinile – eu vreau scuter. Așa că-i las în urmă și comand rapid un GoJek din aplicație.

În mai puțin de trei minute, apare. Se oprește chiar în fața gării. Urc.

Yogyakarta – Tim-Tim Homestay Syariah, Indonezia

Drumul până la cazare, cam opt kilometri, îl parcurgem în vreo douăzeci de minute. Orașul e încă aglomerat, deși e aproape miezul nopții. Yogyakarta pare imens, vibrant, viu. Mă uit în jur, curioasă. Încă nu-mi dau seama exact ce caut

aici, dar acel sentiment de „trebuie” îmi este mai mult decât suficient.

Ajung la destinație. Trimit o poză lui Fani cu sigla pe care scrie „Tim-Tim”.

Îmi răspunde imediat cu un simplu:

„– Așteaptă...”

Așa că aștept. Ce altceva să fac? Încă sunt uimită de tot ce mi se întâmplă. Tu n-ai fi?!

Din clădire iese soțul ei. Mă salută politicos și îmi întinde mâna. Ciudat e că, în momentul în care îl privesc, am senzația că-l cunosc de-o viață. E acea familiaritate inexplicabilă, dincolo de cuvinte. Intrăm împreună.

Ciocăne ușor la ușa cu numărul 4. Se deschide încet. În prag e ea – Fani. Înfășurată în hainele ei negre și largi, din cap până-n picioare, cum o ține religia. Doar că acum, spre deosebire de tren, fața îi e descoperită. Nu mai poartă nici ochelarii. O văd mai bine. Are trăsături drăguțe, delicate, și niște buze foarte expresive.

O îmbrățișez. Momentul e intens, bizar și straniu de natural în același timp. Nu știu să-i dau un nume. Doar simt că am ajuns unde trebuie. Că locul meu e aici, lângă ea, în noaptea asta. Nu mă întreba mai mult, n-aș avea cuvinte să explic.

Soțul ei închide ușa în urma mea și ne lasă singure. Fani pare la fel de agitată ca mine. Începem să vorbim amândouă deodată:

„– Nu pot să cred că ești aici...”

„– Nici eu nu credeam că o să ajung...”

„– Nici eu nu credeam că vei veni...”

„– Nici eu nu credeam că voi dormi aici, cu tine...”

Sincer, nici nu mai știu exact ce ne-am spus. Doar că am simțit că ne reconectăm, de parcă aveam ceva de închis, sau poate... de început. I-am mărturisit, cu un zâmbet, că nici măcar nu știam cum arată cu adevărat. În tren fusese atât de acoperită, încât îmi imaginam doar o siluetă vagă. Și cu toate astea, am venit să dorm cu ea, fără întrebări, fără dubii. Doar așa. Pur și simplu.

Sunt acum, într-o cameră modestă, cu Fani – o musulmană practicantă – care doarme îmbrăcată complet. Și l-am dat afară din cameră pe soțul ei, doar ca să-mi ofere mie, o străină, adăpost pentru o noapte. El doarme în holul recepției. Pe divanul dintr-un hol, pe unde trec toți. Încerc să înțeleg. Dar nu pot. De ce ai face așa ceva pentru cineva pe care abia îl cunoști?

Nu cred că toți musulmanii sunt așa. Nu cred că e despre religie, ci despre oameni. *Despre cum aleg ei să fie. Despre ce au în suflet. Despre ceea ce nu se vede.*

Ce forță ne-a adus împreună? Ce magnet a acționat, nevăzut, și m-a tras până aici? Nu pot decât să simt – și să las întrebările să existe, fără să le găsesc neapărat răspuns. Frânturi de viață, oameni, semne: Dede, Ijen, vietnamezul, Rahmat, Bromo, austrieicii, Laura... și Fani.

Pare ciudat?! Poate că da. Poate că nu.

E deja trecut de miezul nopții. Ritualul meu de seară e mult scurtat – nu vreau s-o deranjez prea mult. Și, sincer, și eu sunt epuizată. Azi am parcurs peste 400 de kilometri. Mă simt de parcă aș fi trecut printr-o săptămână într-o singură zi.

Baia e în afara camerei – nu e ideal, dar mă descurc. Apa de la duș e rece și asta nu-mi place deloc, dar n-am alternative. Mâine voi avea camera mea, cu baie proprie, dar pentru noaptea asta... asta e. O experiență în plus. O lecție în plus. Și nu, nu-i nimic grav. Am trăit și mai neplăcut. Sunt vie. Și sunt aici.

Înapoi în cameră, puțin mai revigorată după dușul rece. Îmi pieptăn părul în liniște, iar Fani mă privește atentă. Mă întreabă, zâmbind, care este culoarea mea naturală. De când am ajuns, mă tot studiază ca pe o bijuterie rară, cu o curiozitate blândă, copilărească. Poate că, într-un fel, chiar sunt – o apariție neașteptată, într-un context neplanificat.

Și nu pot să nu mă gândesc cât de mult a trecut de când am mai împărțit un pat cu cineva. Ultima oară a fost în Vietnam, în turul de la Ha Giang, când am dormit două nopți alături

de Sarah, franțuzoaica. De atunci, nimeni. Până acum. Până la Fani.

Îmi oferă ceva de mâncare – are tot felul de gustări adunate într-un colț: fructe, prăjituri, dulciuri, biscuiți. Toate sunt dulci, iar eu aș da orice pe ceva sărat. Dar iau o banană și o prăjiturică. Măcar să am ceva în stomac înainte de culcare.

Telefonul meu bipăie discret. E la încărcat, în priza aflată de partea ei de pat. Fani se ridică fără să ezite, îmi face loc să mă mut în acel colț, ca să pot răspunde ușor la mesaje. E atât de naturală și atentă, fără să miște în vreun fel energia camerei.

Îmi spune că dimineată, în jur de ora 4:00, se va trezi pentru rugăciune – așa fac în fiecare zi. Dar să nu-mi fac griji, să dorm liniștită, că va fi cât poate de silențioasă.

Adorm greu. E rece în cameră, iar aici nu există pătură. Scot o eșarfă din rucsac și mă învelesc cu ea. După câteva minute, mă ridic și îmi pun cămașa de blugi peste tricou. Nu pot adormi dacă mi-e frig, și corpul meu știe asta prea bine.

În cele din urmă, cedez somnului – extenuată, poate mai mult decât mi-am dat seama. Și în ciuda frigului, a străinătății locului, a bizareriei situației, adorm cu gândul clar și viu că... dorm, efectiv, în pat cu o musulmancă din Indonezia, pe care o cunosc de două zile. E absurd. E ireal. Dacă mi-ar fi spus cineva că asta urma să se întâmple, aș fi râs. Sau aș fi spus: „nu, nu eu.” Dar iată-mă aici.

Și poate bine că nu știe prea multă lume ce fac. M-ar crede cu adevărat nebună. Dar așa arată viața mea acum: cu un rucsac în spate, un pat împărțit cu o necunoscută și aceeași doză sănătoasă de determinare care mă ține în mișcare. Și e de-ajuns.

Citind toate astea acum, cu distanța timpului între mine și acel moment, încă nu înțeleg pe deplin cum s-a întâmplat totul.

Totul pare bizar de real.

Sau poate, pur și simplu, viața e așa, uneori – o ficțiune trăită pe viu.

Și brusc, ca o sclipire, vine și înțelegerea: *de asta a trebuit să plec forțat de la Bromo*. Pentru că altfel n-aș fi fost aici, acum. În camera 4, la „Tim-Tim”, cu Fani, în miezul unei povești pe care nici n-aș fi știut s-o inventez.

„Există întâlniri care nu se caută. Ele doar se întâmplă. Și, uneori, schimbă tot.” – Autor anonim

16

Fani & Faith

3 septembrie 2023, duminică

Probabil e dimineață. Nu știu sigur – totul e învăluit într-o ceață blândă, de parcă încă mă aflu într-un vis lung, fără final. O simt pe Fani cum se ridică din pat. Pașii ei sunt ușori, dar îmi străbat conștiința ca niște ecouri subtile. Sunt prea adormită ca să reacționez. Tot ce pot face e să mă las dusă de valul de somn care mă ține captivă.

La un moment dat, simt ceva cald pe corp. M-a învelit. O pătură. De unde-o fi scos-o? Nu știu. Dar simt gestul ei. E tandru, matern. Apoi o aud cum iese din cameră. Revine. Vorbește în șoaptă cu soțul ei, undeva în hol. Totul ajunge la mine estompat, ca și cum m-ar învălui un strat subțire de apă. Mai deschid ochii uneori, dar nu mă pot clinti. Sunt captivă între vis și realitate – și încă nu-mi vine să cred că sunt în patul ei.

O văd, la un moment dat, din nou lângă mine. Ține ceva în mână – un pachet mic. Îmi spune că mi-a cumpărat ceva pentru micul dejun, când mă voi trezi. Apoi adaugă, cu voce joasă, că pot să mai dorm. Ei pleacă la conferință. Mormăi un „ok”, probabil. Și adorm instant. Nici n-am mai auzit când s-a închis ușa.

Mă trezesc, buimacă, pe la 9:30. E o liniște groasă, densă, ca o pătură de catifea peste tot spațiul. Nu mă ridic imediat, deși simt presiunea biologică a nevoii de toaletă. Rămân acolo, întinsă, cu ochii larg deschiși, savurând liniștea și... realitatea. Încerc să-mi dau seama unde sunt. Și când îmi amintesc, doar

mă întreb: „Ce forță, ce coincidență, ce nebunie a Universului m-a adus aici?” Dar nu mai contează.

Mă ridic, într-un final. Mă duc la baie. Apa e rece. Mă zburlesc, involuntar, ca o găină udată de ploaie. Nu suport apa rece, nu mi-a plăcut niciodată. Mă duce gândul la Filipine. Și la... Essra. Of... Essra. Vine uneori, așa, ca o adiere de trecut. Nu-i nimic acolo, dar tot mai bate în geam. Ce-o mai face oare? Scutur din cap, ca și cum simplul gest mi-ar putea alunga imaginea lui... Am deja destule pe cap. N-am nevoie de fantoma lui.

După duș, mai vie și mai limpede, simt că-mi trebuie cafea. Corpul cere. Ies din cameră și încerc să mă înțeleg cu o femeie de pe acolo – cred că e gazda, dar nu, e doar o clientă. Dar a fost drăguță. Noroc cu Google Translate. Pe aici, femeile nu prea vorbesc engleză, dar cu răbdare și gesturi clare, ne înțelegem. Primesc, în cele din urmă, o cafea neagră – cu zahăr, din păcate. Uit să specific că o vreau fără. Plătesc 5.000 IDR. Adică vreo 1,5 lei. Mă amuză prețul. Și simplitatea momentului.

Revin în camera lui Fani. E liniște. Beau cafeaua încet, trag aer în piept și deschid laptopul. Scriu. Simt că ziua poate începe cu adevărat abia după ce-mi pun gândurile în ordine.

Pe la prânz, primesc un mesaj de la Fani: îmi spune că pot merge să-mi preiau camera. Strâng lucrurile în grabă, iar când apar ei, mă ajută să le duc în camera nouă. E mai mare, mai luminoasă. Are baie proprie – yeeey! Cât de puțin îți trebuie, uneori, ca să fii fericit...

Fani mă întreabă dacă am planuri. Nu, n-am. Îi spun că scriu. Zice că poate mai târziu ieșim undeva. Zic „ok” fără convingere. Îmi vine greu să mă desprind de gânduri. De tastatură. De mine.

Ziua trece cu povești. Cu roluri schimbate. Azi sunt psihologul lui Marty – omul ăla care, de o lună și ceva, nu mai dăduse niciun semn, dar care azi simte nevoia să vorbească. Să se deschidă. Să se descarce. Și eu îl ascult. Îl înțeleg. Pentru că și eu am avut cândva nevoie să fiu ascultată. Să plâng pe alți

umeri. Și azi, fără să fi fost în plan, nu mai scriu pentru mine. Azi sunt doar acolo. Pentru el.

Pe la 16:30, îmi scrie Fani – nu știe exact unde am putea merge. Îmi spune, cu un pic de amuzament, că a adormit căutând variante. Îi propun Malioboro Street. Îi place ideea, dar îmi spune că mai întâi ar trebui să mâncăm. Mă întreabă dacă îmi plac noodles. Zâmbesc.

„– Da,” îi răspund simplu.

La ora 17:00 pornim spre un mic local, nu departe de cazare. Servesc Mie Ayam Original – tăiței cu carne de pui, după o rețetă tradițională. Nici nu știu exact ce aleg, căci meniul e complet în indoneziană și nu înțeleg mare lucru. Ei comandă pentru mine. În castron, am o bilă din carne de vită, cât o minge de tenis... e ceva specific, mi se spune. Comandăm și băuturi – apă, ceai, eu iau un suc de portocale.

Aflu că soțului lui Fani nu-i plac deloc băuturile reci, în timp ce ea iubește gheața – așa, în general, indiferent de anotimp. Observ un detaliu care mă impresionează profund: Fani nu-și dă jos broboada (niqab-ul, acel vâl care îi acoperă fața) nici când mănâncă. O ridică ușor și bagă lingura cu îndemânare pe sub ea. Nu pot să nu mă întreb cât de inconfortabil trebuie să fie să mănânci așa, zi de zi. Dar nu pare să se plângă. Poate că te obișnuiești, pur și simplu.

Între două înghițituri, începem o discuție mai profundă, care alunecă pe terenul sensibil al religiei. Le spun că nu înțeleg de ce e nevoie de atâtea forme de credință, atâtea granițe invizibile între oameni. Vorbim despre musulmani, catolici, ortodocși, hinduși... și parcă nu ne mai oprim. Mă tot întreb: dacă ne naștem, iubim, visăm și murim la fel, cu ce suntem, în fond, diferiți?

Viața e simplă. Oamenii o complică. Iar religia e, poate, una dintre cele mai subtile și dureroase complicații – pentru că rareori găsesc explicații. Poate că sunt eu mai grea de cap. Sau poate doar n-am fost crescută să cred orbește.

Dar recunosc – unii oameni chiar trăiesc și respiră prin religia lor. Se conformează cu o rigoare aproape sfântă. Nu știu

dacă le place sau dacă doar s-au obișnuit. Poate că întrebarea nici nu mai există pentru ei. E o zonă de confort. Nu mai zic nimic.

Dar știu sigur un lucru: dacă aș fi fost o adeptă rigidă a religiei în care am fost botezată, probabil n-aș fi fost azi, în Yogyakarta, la masă cu o familie de musulmani prietenoși.

Dar nici ei n-ar fi fost aici cu mine, dacă aș fi fost închisă într-un sistem de gândire rigid. Dar n-am fost. Și nu sunt. Iar spiritul nostru, liber de judecăți, poate acum să stea la aceeași masă. Să râdă. Să povestească. Să se descopere. Așa cum ar trebui să se întâmple peste tot în lume.

Subiectul e prea amplu ca să-l epuizezi într-o conversație. N-am suficiente cunoștințe, dar știu ce simt: dincolo de religii, obiceiuri și tradiții, rămâne un adevăr simplu. Suntem aici. Împreună. În jurul unei mese.

Și când vine nota, nici nu apuc să scot portofelul. Mi se spune că sunt musafira lor. E hotărât. E ferm. E „nevermind-ul” acela spus pe un ton blând, dar clar, care nu lasă loc de negociere.

Zâmbesc. Râdem împreună, glumim că poate, într-o zi, vor veni și ei în București. Le spun că atunci vor fi musafirii mei. Fani râde cu poftă și zice că ar fi prea scump pentru mine. Zic că sper să fiu atât de „bogată” încât să-mi permit să-i primesc cum se cuvine. Râdem și mai tare.

Realizez, încă o dată, că această călătorie nu e doar despre locurile în care ajung. Nu e despre ce văd. Ci despre ce trăiesc. Despre cum simt. Despre oamenii care se așază lângă mine, fără să-i fi căutat. Despre masa asta simplă, cu tăiței și ceai, care a devenit, într-un mod ciudat și frumos, o lecție de viață.

Plecăm și ne întoarcem la pensiune. Chem un GoJek, iar timp de vreo cinci minute, soțul lui Fani discută intens cu șoferul. Habar n-am despre ce e vorba. Fani zâmbește și îmi spune că e „treabă de băieți”. Zâmbesc și eu – mai mult din politețe, că nu pricep mare lucru.

Aflu mai târziu că strada Malioboro e extrem de aglomerată seara și că dezbăteau unde ar fi cel mai bine să parcheze

scuterul. Într-un final, totul se rezolvă și pornim. Eu plec prima, cu GoJek-ul, iar ei mă urmează pe scuterul lor. Facem cam 30 de minute până acolo, pentru că traficul e, într-adevăr, infernal. La un semafor, Fani se întoarce spre mine și mă întreabă dacă îmi place călătoria. Zâmbesc larg. Cum să nu? Ce întrebare! Categorie da! E tare să te plimbi prin traficul ăsta haotic, dar cu ei mereu în preajma mea, ca niște ocrotitori discreți.

Ajungem la Malioboro Street. Eu cobor din GoJek, iar ei încearcă să găsească un loc de parcare pentru scuter. Apoi ne regroupăm și o luăm la pas pe celebra stradă. Soțul lui Fani face o glumă care ne amuză pe amândouă: că noi două suntem prițesele, iar el e bodyguardul nostru. Mergea puțin în spate, iar noi, chicotind și povestind ca două prietene de-o viață, păream desprinse dintr-un film ciudat.

Aș fi vrut să ne pot privi, de undeva, de sus. Eu, blondă și albă, plimbându-mă braț la braț cu o musulmancă înfocolită complet în negru, cu ochelari de soare mari, trași până aproape de vâl. Probabil suntem cel mai ciudat tablou din tot Yogyakarta. Nu probabil. Cu siguranță.

Multe capete se întorc după noi. Sunt abordată de câțiva bărbați care mă invită la o plimbare cu trăsurica. Refuz politicos. Nu vreau. Mulțumesc.

Ne strecurăm printre magazine. Fani îmi povestește despre faimoasa lor marcă – *Batik*. Haine colorate, cu modele specifice. Îi spun că nu am văzut astfel de haine pe stradă, la oameni. Râde.

„– Nuuuu, Batik e pentru acasă...” Aha.

Brusc, îmi amintesc de faza din Banyuwangi, când am purtat acea rochie pijama prin oraș și apoi i-am făcut-o cadou soției lui Rahmat. Le povestesc toată întâmplarea și se amuză copios. Până și eu râd, recunoscând că da, am fost o apariție... „exotică”. Dar oricum, e consumată.

Îmi iau un tricou viu colorat, la doar 15 lei. Simplu și drăguț. Îi văd apoi pe ei, studiind tricouri în trei mărimi diferite: M, L și XL. Curioasă, întreb de ce cumpără așa. Și, spre stupoarea

mea, aflu că au patru copii. Pfff... Trei băieți – de 11, 9 și 7 ani – și o fată de 13.

Mai târziu, Fani îmi spune că are 37 de ani. Că s-au căsătorit când ea avea 23 și că au făcut copiii din doi în doi ani. Mă uit la ea: o mână de om, subțirică, delicată, discretă. Și acum, în fața mea, e mamă a patru copii. Musulmană devotată. Soție. Și, totuși, prietena mea. Prietena mea musulmană din Indonezia.

Seara decurge liniștit. Intrăm prin câteva magazine, ne plimbăm, eu iau o pauză să vorbesc la telefon, apoi, pe la 22:10, chemăm un alt GoJek și pornim, în tandem, spre casă.

Mâine dimineață îmi voi lua rămas bun de la ei. Pleacă devreme.

Ajunși la pensiune, mai stăm puțin în hol. Mâncăm din dulciurile pe care le cumpăraseră ei cât timp eu vorbeam la telefon, acolo, pe Malioboro Street. Apare și vecinul din camera 3, Akmal, cu care trebuia să merg mâine într-un tur. Își cere scuze că s-a amânat excursia. Vorbisem cu el și cu soția lui mai devreme, stabiliserăm planul. Sunt din insula Batam. Mi-au zis că, dacă ajung vreodată pe acolo, să-i caut. Mi-a dat și numărul lui. Dar... asta e. Nu mai contează. Probabil că am altceva de făcut.

Printre discuțiile cu Fani și soțul ei, aflu că mi-au achitat ei camera pentru noaptea asta. Nu trebuie să mai plătesc nimic. Îmi spun că, cel mai probabil, de mâine nu va mai fi disponibilă, dar să întreb dimineață. Încerc să le dau banii – insist. Dar primesc același răspuns răspicat: „Nevermind.”

Sunt oricum șocată de toată desfășurarea acestor zile. O familie care m-a adoptat pentru o vreme – mi-au plătit cazarea, m-au hrănit, s-au ocupat de mine, m-au învăluit cu grijă, m-au ocrotit. Iar acum, îmi spun că sunt binevenită oricând în casa lor din Lumajang. Ca acasă. Că voi fi musafira lor, prietena lor.

Poate că nu o să înțeleg niciodată de ce ne-am întâlnit. Dar știu că trebuia. Și uneori, atât e suficient.

Unii ar zice, clar, că sunt nebună. De asta nici n-am spus nimănui. Cum să le fi spus?

Cum să-i spun eu mamei, de exemplu – fără să facă apoplexie – că: „mami, am cunoscut un cuplu în tren și în seara asta merg la ei în cameră, o să dorm în pat cu ea.” Nu. Era prea ciudat. Prea greu de explicat. Dar totul a fost... real. Foarte real. Și într-un mare fel.

Mâine mă voi trezi la 6:00. Pentru ei. Pentru că merită. Nu-mi pot lua rămas bun acum, știind că mai sunt la doar câțiva metri de mine, pentru încă o noapte.

Acum, soțul lui Fani e din nou în camera lui, lângă soția lui. Unde îi e locul. Cameră care, pentru o vreme, a fost și a mea. Cât am stat eu acolo, n-a pășit înăuntru. Fani i-a dat din bagaje ce avea nevoie, de fiecare dată. A respectat limita cu o naturalețe tăcută.

Mă întreb: „Eu aș fi făcut asta pentru cineva?” Greu de răspuns.

Soarta. Faith. Așa spune Fani. De mai multe ori mi-a repetat: „Soarta ne-a adus împreună.” Ea chiar crede în asta. Și, sincer, încep să cred și eu.

Nu cunosc religia lor. Nu știu dacă toți musulmanii sunt așa. Dar știu, cu toată ființa mea, că în Lumajang, undeva în Indonezia, există un loc al meu. Un colț de casă în care sunt binevenită oricând.

Mi-au spus că, dacă voi avea vreodată o problemă, să-i caut. Să le cer ajutorul. Vor fi acolo.

Noaptea asta m-a surprins nepregătită. Gândurile despre Fani nu mi-au lăsat nicio șansă să simt când m-a furat somnul. În noaptea asta, în camera mea de pe alt continent, am dormit sub o pătură de încredere.

„Poate că nu înțeleg totul. Dar dacă viața e un puzzle, o piesă potrivită este cea care se potrivește perfect.” – Autor anonim

Undeva, în drum

4 septembrie 2023, luni

La 6:00 dimineața eram deja în hol, cu ochii încă împăienjeniți de somn. Dormisem doar patru ore – mă prăbușisem pe la 2:00, după o noapte lungă cu Andy. Că doar atunci reușim să ne sincronizăm... noaptea târziu, când totul amuțește și gândurile îndrăznesc să iasă la suprafață.

Din camera lor – liniște deplină. Le scriu. Îmi răspund că nu sunt gata. Mă așez cuminte pe bancheta din hol, amortită și cu gândurile suspendate între vis și realitate. Îmi strâng genunchii sub bărbie. Mă ghemuiesc în mine.

După cinci minute, aud huruitul inconfundabil al unui scuter. Oprește în parcare din spatele pensiunii. Sunt ei. Au fost la cumpărături. La ora asta?! Matinali, energici, parcă neatinși de gravitația somnului. Zâmbesc. Nu mă mir – ei așa sunt: plini de viață, generoși, fără să facă tam-tam.

Fani îmi întinde un sandviș și un desert verde, mic, cu cremă de ciocolată. Privesc ambalajul cu o curiozitate amestecată cu neîncredere. Gust. E neașteptat de bun. Nu mai zic nimic – doar un „mulțumesc” și un zâmbet recunoscător. Atât. Și ieri, când s-au întors de la conferință, mi-au adus un burger. Zici că m-au adoptat. Că sunt copilul lor acum.

Stăm puțin de vorbă, în tihna aceea dulce de dimineață. Apare și Akmal, vecinul din camera 3. Pe la 6:40, ei se pregătesc de plecare. Știu că e momentul, dar parcă nu sunt gata. Niciodată nu ești, când ți-e bine.

Îmi iau rămas bun de la ei pe rând.

Pe Fani o strâng tare în brațe. E caldă, subțire, mirosind a parfum discret și a grijă. În privirea ei e ceva ce nu pot numi – o tristețe blândă? Sau poate... doar mi se pare.

Cu el dau doar mâna, cu un gest reținut, respectuos. Nu știu exact care sunt limitele impuse de religia lor, dar nici nu vreau să încalc ceva. Prefer să păstrez distanța cu demnitate. Respectul meu e sincer. Și tăcut.

„– Când ne vom revedea?” mă întreabă el. Tonul e calm, dar în ochii lui e acea blândețe care nu cere un răspuns, dar speră să-l primească.

„– Curând,” îi spun. Și simt că așa va fi. Nu doar o replică spusă din politețe, ci un adevăr pe care-l simt în piept.

Poate, atunci când cartea va fi gata, le-o voi duce personal. Într-o zi. Mă voi întoarce. Nu știu cum, dar știu sigur că îi voi revedea.

Mă întorc în cameră. Îmi recuperez pijamalele, ca un copil care își recuperează o parte din el, și mă strecor din nou în pat. Adorm cu gândul la ei, la gesturile lor, la bunătatea aceea simplă care nu are nevoie de explicații.

E clar: *nimic din ce s-a întâmplat nu a fost întâmplător.*

Dar ce anume trebuie să văd din tot asta?

Care e lecția? Mereu este una.

Dar pentru cine?

Pe la 10:00 deschid din nou ochii, cu trupul încă greoi și mintea agățată de vise. Cu tot cu ezitățile corpului, mă târăsc spre baie și fac un duș. Apa rece mă plesnește, trezindu-mă brutal. Mă chircesc de frig, ca o floare prinsă de brumă.

După duș, ies să cer o cafea și să întreb de cameră. Băiatul de la recepție îmi confirmă ce-mi spusese și Fani: camera e deja rezervată. Dacă nu vreau camera lor – care e liberă acum, dar cu baia pe hol – va trebui să plec. Ezit doar o secundă. Știu deja răspunsul. Nu vreau să renunț la confort. Așa că decid: plec.

Mă avânt înapoi în cameră, cu cafeaua fierbinte în mână și cu gândurile care-mi zburdă deja spre următorul „unde”. Am o decizie de luat: un loc nou.

Găsesc ceva interesant – *Posnya Seni Godod Homestay.*

E mic, dar arată cochet în poze. Dau „book” pentru trei nopți. E suficient.

Când ies, cu bagajele după mine și ceașca de cafea acum goală, mai am o pungă în mână – în ea, colanții negri și bluza cu mâneci lungi cumpărate din Banyuwangi, special pentru munte. Aici e cald. Nu-mi mai trebuie. Așa că le ofer soției proprietarului. Zâmbește surprinsă. Le primește cu o bucurie tăcută.

Fetița lor, care se joacă în curte, primește de la mine o napolitană. Mi-o ia din mână cu ochi mari și un zâmbet care îmi umple sufletul. Trage de fusta mamei și îi arată napolitana cu un fel de mândrie copilărească. Mama ei îmi mulțumește pentru tot.

Apoi urc într-un GoJek.

Mă așteaptă un alt drum – vreo 20 de minute prin traficul agitat al orașului, spre o nouă cazare. Și, poate, spre alte întâmplări. Alte lecții. Alți oameni.

Yogyakarta – Posnya Seni Godod Homestay, Indonezia

Ajung la Homestay-ul rezervat cu doar câteva minute în urmă – un fel de galerie de artă transformată în cazare, cu picturi peste tot și cărți răsfirate ca într-o bibliotecă futuristă. Mă lovește din prima aerul boem al locului. Miroase a vopsea uscată, a idei neterminate.

Simt că intru într-o altă lume.

Contrastele sar în ochi.

Un bătrân stă nemișcat pe un scaun, calm, de parcă face parte din decor. Din spate apare o femeie care nu vorbește engleză. Îmi face semn să iau loc, cu o tăcere care nu cere nimic. Mă așez pe un divan, ca într-un film mut cu pereți pictați și tăceri grele.

În jurul meu, câteva bagaje. Nu știu dacă cineva vine sau pleacă. Eu doar stau acolo și inspectez totul cu ochii agili, curiosi, ca o pisică nou mutată într-o casă străină.

Apare și un băiat – pare să aibă vreo 19 ani. Zâmbește larg, mă întreabă pe ce nume e rezervarea. Are un aer liniștit, de parcă tot haosul artistic de pe pereți nu-l mai miră de mult. Parcă face parte din decor.

Verifică în telefon, apoi zice, calm:

„– Trebuie să aștepți puțin, să verific camera.”

Aștept. Ce opțiune am?

Cât timp e plecat, nu mă pot abține – fac două poze: una la scara plină cu cărți și alta la un colț de perete cu tablouri. E prea multă personalitate în spațiul ăsta ca să nu fur o amintire.

După vreo cinci minute, coboară din nou.

Aflu mai târziu că îl cheamă *Sembilan*. Dar toată lumea îi spune *Nine*.

Ce tare.

Sembilan înseamnă nouă în indoneziană.

Ce combinație simpatică – un nume, un număr și un chip de băiat care pare desprins dintr-un roman japonez, cu zâmbet de anime și păr rebel. Poate e porecla lui de artist. Cine știe?

Azi poartă un tricou pe care scrie mare: „Be yourself!” Probabil tricoul lui norocos, pare spălăcit de la atâtea spălări, dar poartă mesajul cu aceeași nonșalanță cu care își poartă zâmbetul.

Urcăm împreună. Pe scări îmi pune întrebarea clasică:

„– De unde ești?”

Zâmbesc.

„– România.”

Aștept reacția clasică. Nimic. Zâmbește doar politicos, de parcă aș fi spus „Finlanda”.

Ajungem la prima ușă pe dreapta. Scrie mare, pe ea: BROMO.

Ce coincidență: Universul are simțul lui ciudat al ironiei.

Tocmai de acolo am venit, cu praful muntelui încă în adidași și oboseala urcării în genunchi.

„Bromo, locul care m-a pus la pământ, ca să-mi amintească cine sunt.”

E ciudat cum un cuvânt poate strânge în el tot ce ai simțit într-un loc: praful, frigul, focul, drumul. Bromo e încă în mine. Poate va rămâne acolo multă vreme.

Și acum e doar un nume pe o ușă. Nine o deschide și spune:

„– Asta e camera ta.”

E micuță rău: un pat simplu, un dulăpior, o noptieră. Un ventilator pe perete, o oglindă, câteva cuiere. Și atât.

Întreb automat, dintr-un reflex deja înrădăcinat:

„– Unde e baia?”

Îmi arată cu degetul spre capătul holului:

„– Acolo. Baie comună.”

What?! Păi nu plecasem de la Tim-Tim tocmai ca să scap de baia pe hol? Of... Mă învârt nehotărâtă în cameră, fără energie să protestez.

„– Avem și cameră cu baie privată, dar e dublu la preț. Și oricum... e liberă abia din 13.”

Pfff... Ce să mai zic? Asta e. Trei nopți. N-o fi capăt de lume. Sper.

Pe perete, deasupra patului, tronează un tablou cu prețul lipit pe colțul ramei. E clar: totul e de vânzare aici. Picturi peste tot – unele atârdate, altele stivuite pe jos, unele cu praf pe ele, altele uitate pe rafturi. Cineva trăiește aici și pictează de zor. Ar pune tablouri și în baie, dacă ar fi loc...

Mă închid în cameră – la propriu. Ușa nu stă închisă altfel. Apoi mă trântesc în pat și butonez telefonul. Mă cuprinde foamea.

În drum spre mâncare, trec pe la spălătorie – e chiar lângă homestay. Îmi las hainele acolo. Vor fi gata mâine. Simplu, eficient.

Apoi chem un GoJek – destinația, din nou, Malioboro. Ajung repede. Găsesc o terasă la etaj, cu un view generos asupra străzii aglomerate. Mă așez. Meniul nu e cine știe ce, dar comand niște legume cu cartofi wedges – aromate, bune – și un smoothie de avocado. Cam scump totul, dar... na, măcar sunt singură în tot restaurantul. E liniște. Și pace. Și poate că asta compensează.

După masă, mă plimb pe aceeași stradă pe care mă plimbam ieri cu Fani și soțul ei. Malioboro are, cică, vreo doi kilometri – o arteră comercială plină ochi de magazine, tarabe, oameni și vânzoleală. Intru, de data asta, și în mall – o construcție impunătoare, de patru etaje, cu prețuri pe măsură. Scump. Prea scump. Dar nu-mi trebuie nimic. Doar mă uit.

Dau de un salon de unghii. Negociez manichiura la 135.000 IDR. Zic:

„– Hai, facem.”

Mă așez. Dar n-apuc bine să scot telefonul, că apare o tipă, se așază lângă mine și, dintr-o dată, mi se spune că ea avea programare. Ah, ok. Am înțeles. Mă ridic. Nu mă cert. Dar nici nu mai revin. Să fie sănătoase.

Merg în altă parte. Mă plimb. Mă uit. Mă las purtată.

Ajung în cameră târziu – e trecut de 22:00. Și oricum, nu dorm imediat. A devenit deja un obicei să vorbesc cu Andy înainte de culcare. O rutină nespusă, dar plăcută. Nici nu mai știu cine a început. Sau când exact. Dar știu că, acum, dacă n-ar suna... ceva ar lipsi.

Uneori îmi vine să-i spun mai mult, dar mă opresc. De ce? Poate pentru că nu vreau să stric... ce e. Sau pentru că nu știu ce e, de fapt. Dar cu siguranță nu e ceea ce el crede că e... Oftez!

Probabil el m-a trecut pe lista lui de seară. Cine știe?

Avem tot felul de conversații – unele adânci, altele aiurite. Dar îmi place. Parcă îl aștept. Ciudat cum, uneori, te obișnuiești cu vocea cuiva, fără să-ți dai seama cât de repede devine parte din ritmul vieții.

Și poate că unele voci nu sunt menite să rămână, ci doar să te ghideze o vreme. Dar asta încă nu știu. Poate nici nu trebuie să știu.

Deocamdată, doar o ascult. Și mă las dusă.

„Un pas nu te duce nicăieri, dar mai mulți pași făcuți în același sens te pot duce oriunde.” – Proverb japonez

Răsăritul care n-a venit

5 septembrie 2023, marți

Nu cobor din pat decât pe la 11:00. Azi n-am niciun program, doar intenția de a scrie. Sunt, din nou, în urmă – dar parcă nici inspirația nu se grăbește. Unele zile nu cer nimic de la tine: nu te împing, nu te provoacă, ci pur și simplu se așază lângă tine, cuminți, ca să-ți amintească cum e să respiri. Să te odihnești, după tot ce a fost.

Pe la 14:00 ies să recuperez hainele de la spălătorie. Le primesc în schimbul unei sume aproape ridicole: șase lei. Două kilograme de haine, curate și parfumate, în Yogyakarta. Încă nu m-am obișnuit cu ideea că aici luxul cotidian costă cât o gumă de mestecat. Spălatul hainelor e doar unul dintre acele detalii mărunte care, pe nesimțite, încep să-ți rescrie standardele.

Revin în cameră și, ca de atâtea ori, privesc broșura turistică. O răsfoiesc pentru a nu știu câta oară, fără să mă pot hotărî. Pozele sunt frumoase, promisiunile – tentante, dar nimic nu mă atrage cu adevărat. Parcă toate locurile din lume mi-ar fi accesibile și, totodată, departe.

Cobor, în cele din urmă, și îl găsesc pe Nine. Îi cer ajutorul, iar el se luminează imediat la față și se așază lângă mine, pe divan, pregătit să se transforme într-un mic ghid turistic.

Începem să învățăm pe rând toate opțiunile: tururi la răsărit, cascade, temple, munți, peșteri. Le analizăm una câte una. El sună, eu întreb. Mai facem glume, mai negociem.

Vorbim cu lejeritatea a două persoane care par că decid împreună viitorul unei zile care încă nu există.

În cele din urmă, mă hotărâsc: aleg un tur care începe cu răsăritul de la Setumbul Hill, urmat de o vizită la templul Borobudur, iar apoi o excursie spre Merapi, vulcanul care încă „fumează”.

Prețul e decent – 250.000 IDR pentru transport.

Încă mai cântărim opțiuni când sună agenția. Aflu că nu sunt alți turiști înscriși pentru tur. Mă întrebă dacă aș accepta să merg cu o motocicletă. Zâmbesc. Accept. Nu sună rău – o altă mică aventură. Și cine știe ce poveste poate ieși din ea?

Stabilim ora de plecare: 3:30. Noapte sau dimineată? Cine poate spune cu adevărat? Oricum ar fi, simt că, într-un fel sau altul, mi-am câștigat ziua.

Mai târziu, chem un GoJek și mă întorc spre Malioboro. Mă opresc la același restaurant și comand o pizza. Privesc în tăcere forfota străzii: oameni care se grăbesc, comercianți care strigă, turiști care rătăcesc fără direcție.

După ce termin de mâncat, dau o raită prin magazine, căutând câteva lucruri de care aș putea avea nevoie pentru drumeție.

La un moment dat, mă opresc să-mi verific ceva pe telefon, când, de nicăieri, apare un bărbat. E desculț, cu pantaloni de pijama înflorată și o cămașă portocalie, pătată de vopsea... sau poate de viață. Părul îi e încâlcit, mirosul – greu de descris. Îmi zâmbește larg, cu niște dinți galbeni și rari, și îmi face semn cu degetul spre cer, spunând ceva într-o indoneziană frântă, presărată cu englezisme.

Nu înțeleg ce vrea. Poate nimic. Poate doar să fie văzut.

Pornesc mai departe, zâmbind instinctiv, fără motiv clar. Trei tineri pe scutere trec pe lângă mine. Se uită lung, strigă ceva în urma mea. Nu înțeleg tot, dar prind cuvintele „mana?” și „dari mana?” – Unde? De unde?

Se opresc mai în față, iar unul dintre ei întinde mâna, ca și cum ar vrea să mă tragă într-un film al lor, improvizat,

nescriș. Îi ocolesc fără să mă opresc. Nu-mi este frică, dar nici curiozitate nu mai am.

E genul acela de moment în care simți, cu aceeași intensitate, că aparții și nu aparții. Că ești acolo, dar și undeva departe.

Ajung, într-un final, la parcare din capătul străzii, unde mă urc într-un nou GoJek. Mirosul de benzină arsă și vântul cald îmi amestecă toate gândurile. A fost o zi ciudată – simplă, dar cumva... suspendată, ca și cum timpul s-ar fi oprit o clipă să respire.

Revin la cazare cu senzația că, într-o singură zi, trăim uneori zece povești suprapuse: gustul unei pizza fierbinți, fețele grăbite ale trecătorilor, bărbatul desculț cu ochii ca niște oglinzi crăpate, băieții de pe scuter care au rămas undeva în urmă, ca o umbră ce nu mai știe pe cine însoțește.

Îmi trag ușor ușa după mine și mă așez în pat, cu telefonul în mână. Lumina e caldă, iar aici este, în sfârșit, liniște.

Andy scrie. Întrebări, mesaje, idei aruncate dintr-un capăt de lume în altul, ca niște pietre în apă. Unele tulbură, altele doar cad și dispar, fără urmă.

„– Mă pot îndrăgosti de o fotografie?” mă întreabă.

Zâmbesc. E exact genul lui de întrebare – aparent ușoară, dar nebănuită de profundă.

„– Cu siguranță! Da, te poți îndrăgosti de o fotografie.”

Scriu, apoi continui, cumva pentru el, dar poate și pentru mine:

„– O fotografie nu e doar o imagine fixă, un chip surprins într-un moment. E o reflexie. O deschidere. Un fel de fereastră spre ceea ce nu se vede. Poartă amprenta energetică a celui fotografiat. Dacă rezonzi cu ea, dacă te mișcă acea privire, acea lumină, înseamnă că acolo, într-un fel, a trăit sau trăiește o parte din tine. O fotografie transmite vibrațiile, emoțiile, trăirile subtile ale unei ființe. Vrei să cunoști adevărul profund despre cineva? Privește-i fotografiile. Cu răbdare. Cu inima.”

Andy tace o vreme. Apoi îmi trimite un emoji și trei cuvinte:

„– Vreau să vin.”

Și nu e doar o figură de stil. Chiar vrea să vină în Asia. Să mă cunoască. Personal.

Pfff... Are probleme acolo, pe vapor. E supărat. Tensionat. Și nu știu cum să-l ajut. Mă doare că nu pot.

Iar partea cu Asia... e complicată. La fel ca Youn, și Andy e convins că, într-un fel, va fi „lăsat” să vină la mine. Dar eu știu. Și nu pot să le spun. Nu am cum. Nu am voie.

Speram să dorm. Măcar câteva ore. Să fiu odihnită pentru turul de dimineață. Dar nu reușesc. Gândurile mi se învârt în cap ca un roi de albine fără stup.

Deschid telefonul. Îl închid. Îl deschid din nou. Apoi renunț.

La 3:20 dimineața sunt deja jos, în parcare mare de la Posnya Seni Godod. Aerul e umed și greoi, iar tăcerea orașului pare mai densă decât în orice altă oră din zi.

Nine e acolo, discutând cu un alt bărbat. Amândoi stau în picioare, de parcă miezul nopții n-ar fi trecut niciodată peste ei. Vorbesc în indoneziană, destul de tare și par ciudat de vii pentru ora asta a dimineții.

„– Nu dormi niciodată?” îl întreb.

Zâmbește.

„– Cam trei-patru ore pe noapte. De pe la 7:00 până pe la 11:00. Recepția e mereu deschisă. Eu sunt aici.”

Mda. Un fel de erou tăcut, cu ochii obosiți și sufletul în alertă, prezent chiar și atunci când orașul visează.

Aștept să vină scuterul. Aștept să începă turul. Să se întâmple, în sfârșit, ceva.

Se face 3:30. Nimic.

3:40. Tăcere.

3:50. Tot nimic.

„– Când ziceai că vine?” întreabă Nine.

„– Nu știu. Ar fi trebuit să fie deja aici.”

Îi scriu. Mesajul rămâne acolo, neatins. Suspendat în vid, ca și planurile mele.

Trece o jumătate de oră. Prea mult. Mult prea mult.

Nine scoate telefonul și îl sună. Nimic. Mai încearcă o dată. Apoi încă o dată. Cinci apeluri. Degeaba.

Abia pe la 4:20, în sfârșit, cineva răspunde. O voce. O explicație vagă.

Îi întind telefonul lui Nine. N-am chef să aud eu. Nu vreau.

După ce închide, îmi spune, sec:

„– I s-a stricat motocicleta.”

What? Atât? Asta e tot? Nicio veste mai devreme? Nicio urmă de respect pentru timpul altcuiva?

Simt cum mi se strânge stomacul. Nu e doar dezamăgire. E o oboseală revoltătoare. Adevărul? Nici nu știu dacă i s-a stricat cu adevărat motocicleta. Dar știu că ceva s-a rupt. În încredere. În chef. În așteptare.

Anulez totul. Brusc. Sec. Ca și cum aș trage obloanele peste o dimineață care n-a mai apucat să înceapă. Nu mai vreau nimic. Nici templu, nici răsărit, nici tur. Nici drumuri aventuroase pe motocicletă. Nu cu el.

Sunt obosită. Sunt furioasă. Mă simt păcălită.

Și, mai presus de toate, simt că mi s-a furat o noapte. O noapte pe care nu mi-o va înapoia nimeni.

Nine mă privește cu o compasiune tăcută.

„– Cred că te-a mințit...” spune încet.

Nu răspund. Dau doar din cap. Promite că mă va ajuta să găsesc o altă agenție, mai serioasă.

Poate mâine. Sau poate... deloc.

La 4:30 urc în cameră. Aerul dinăuntru pare închis, ca și cum și el ar fi așteptat, tăcut, toată noaptea.

E întuneric. E liniște. Dar nici nu mai contează.

Mă dezbrac încet, mecanic, cu gesturi lipsite de vlagă, în timp ce dezamăgirea plutește în jurul meu ca o ceață groasă, moale, care nu se mai risipește. Mă strecor în pat fără grabă. Nu mi-e somn. Mi-e... plin. Plină de așteptare, de furie reținută, de gânduri care se învârt în cerc, fără capăt.

Poate că turul n-a fost azi. Poate nici mâine. Dar ceva tot se va întâmpla. Noaptele astea nu vin niciodată *degeaba*.

Simt oboseala în tot corpul – grea, lipicioasă, ca după un drum lung parcurs în ploaie, fără umbrelă. De parcă am fost

deja în turul ăla: am urcat dealurile, am privit răsăritul, am coborât – și m-am întors.

Doar că n-am plecat niciodată. Și poate... nici n-aveam de ce.

„Umbrele nopții nu înseamnă că te-ai rătăcit. Doar că încă mai cauți.” – Autor anonim

Pietrele care vorbesc

6-7 septembrie 2023, miercuri/joi

Somnul s-a așezat peste mine ca o pătură de catifea întunecată, grea, care absoarbe orice urmă de lumină.

Mă trezesc pe la 9:00, din cauza unor zgomote venite din hol – voci cristaline, vesele, de turiști agitați, păsări călătoare în căutare de aventură. Încerc să-i ignor. Mă întorc pe cealaltă parte și îmi trag perna peste cap, ca o cortină între mine și lumea exterioară.

Brusc, îmi amintesc de noaptea trecută. Cele patru ore de somn nemișcat își cer acum tributul. Fiecare mișcare e însoțită de un roi de ace vii, înfipite adânc în carne.

Adorm din nou, fără să-mi dau seama când. Până pe la 12:30. Iar când mă trezesc, ziua pare altfel. Mai curată. Mai simplă.

Mă târăsc spre dușul comun, la capătul holului. Oglinda mică, ciobită, îmi reflectă o față cu cearcăne grele, încrustate adânc. De parcă noaptea s-ar fi lipit de piele și nu vrea să plece.

E deja 13:30 când cobor, cu ochii încă ușor lipiți de somn.

Între timp, citisem fugitiv mesajele de la Nine. Dar acum vreau doar o cafea tare – ceva care să alunge starea de ceață pe care nici măcar dușul rece n-a reușit s-o spulbere complet.

Nu-l văd pe Nine nicăieri. Deschid din nou mesajele lui: „Tur mâine dimineată, ora 3:45 – răsărit, apoi vizite la Borobudur și Prambanan.” Iar seara... un spectacol de balet, dacă mai am energie. Pot decide la fața locului. Prețul e aproape același: 275.000 IDR.

Mda. Schimbare totală de planuri. Dar probabil așa a fost să fie.

Ies în stradă cu gândul la un nou tur nocturn, cu pașii leneși, de robot abia trezit. Mă îndrept spre un warung local, în căutare de cafea și un Nasi Goreng. Simt că nu m-am hrănit de zile întregi. Pe drum, opresc și pentru niște fructe – corpul cere vitaminizare, și nu în șoaptă. Îmi e ușor greață. Noaptea pierdută? Sau poate e doar una din acele zile în care „nu știi” ce nu e în regulă.

Ajung, cumva inevitabil, și într-o librărie. Mi-am amintit de Mone și discuția noastră de data trecută. El mi-a spus, cu acel aer misterios care-l înconjoară mereu, că „*un scriitor are notițe*”, și că uneori acestea pot valora o avere. Zâmbesc singură, în timp ce plătesc 25.000 IDR pe o agendă cu coperti colorate. Adică vreo 7,5 lei pentru o „*avere*” viitoare. Curios e că eu chiar cred că asta se va întâmpla.

Azi... Youn a apărut iar, ca o rafală caldă într-o după-amiază mohorâtă. Băiatul ăsta are darul să apară când nu te aștepti, să intre în vorbă de parcă n-ar fi plecat niciodată. Azi, însă, ceva a fost diferit.

Mi-a scris cu un aer jucăuș, dar discuția a alunecat curând spre altă zonă – una neașteptat de sinceră. Mi-a vorbit despre mama și sora lui, despre responsabilitatea pe care o poartă pe umeri. Mi-a spus că îi e greu, că deși are frați, e singurul rămas acasă, singurul care mai poate ajuta. Iar uneori, când e singur, simte că se frânge în interior. Că e pierdut. Îmi amintesc că mi-a spus și altă dată despre moartea tatălui său, dar acum... parcă era altceva în vocea lui. O greutate care nu se mai ascundea. Că odată cu pierderea lui și-a pierdut direcția.

Am rămas tăcută în fața ecranului, cu mâinile pe genunchi, încercând să înțeleg ce să simt. Între două glume, două aluzii și un „love you” trimis parcă dintr-o altă realitate, am descoperit un Youn tăcut, apăsător, poate chiar mai matur decât își dă voie să fie.

Mi-a fost milă de el. Dar nu o milă care scade, ci una care apropie. Uneori uităm că sub flirt, sub cuvintele aruncate în

vânt, sub orice zâmbet trimis prin ecran, pot sta povești grele, nespuse.

Azi am auzit, pentru prima dată, vocea adevărată a lui Youn.

Restul zilei se scurge încet, printre mesaje, câteva gânduri aruncate în agenda cea nouă și o leneveală întinsă cât e patul de lung. Totul se mișcă într-un ritm diluat, ca și cum timpul și-ar fi pierdut contururile clare. Încet, ziua alunecă în seară.

Din camera vecină se aud voci – două fete, probabil rusoaice, își povestesc viața cu un entuziasm inepuizabil. Vorbesc întruna, ca și cum cineva ar fi pornit radioul pe frecvența „non-stop” și a uitat complet să-l oprească. Ce bruiaj constant.

Brusc, realizez că mai sunt doar patru ore până la plecare. Și eu? Nicio urmă de somn. Așa e când te trezești târziu... dar parcă, totuși, corpul ar fi trebuit să ceară ceva. Orice. O adiere de oboseală. O greutate în pleoape. Nimic. Ciudat.

Dimineața vine fără peripeții. Nine, ca de obicei, s-a ocupat impecabil de toate detaliile. La 3:45 sunt deja în autocar, împreună cu alți 11 europeni. Nimeni nu spune nimic. De parcă am fi toți parte dintr-o alianță tăcută, un pact de „no socializare” semnat în somn.

Reușesc să moțai puțin până ajungem la Borobudur Sky View. E ora 5:00. Soarele încă nu s-a arătat. Coborâm într-o parcare unde domnește o liniște stranie și un întuneric dens. Fără luminile farurilor, nici nu ai ști unde ești. Nu înțeleg mare lucru. Mai apare un alt autocar, ne înmulțim. Se șușotește în limbi necunoscute.

Șoferul ne spune că ne va aștepta acolo, în parcare, pentru o oră. Aparent, urcăm vreo 15 minute pe jos până la punctul de belvedere. Mă iau după ceilalți. Pornim cu lanternele telefoanelor aprinse, ca într-un ritual nocturn, o ceremonie tăcută de chemare a muntelui. Aerul e rece. Mi-e frig. Poate de la somnul întrerupt. Sau poate... de la altceva.

La intrare achităm o taxă de 50.000 IDR. În ea intră și o cafea, un ceai, niște snacksuri cu banane uscate. Mănânc și grisinele rămase de ieri. Îmi promit, în gând, că trebuie să

încep să mă hrănesc mai bine. N-am prea avut grijă de mine în ultima vreme. Frigul ăsta și starea de slăbiciune nu vin chiar din senin.

Pe măsură ce urcăm, îmi dau seama că acea stare de rău – aceeași care mă tot vizitează de câteva zile – revine. Mă face să tremur, deși sunt îmbrăcată bine. În timp ce ceilalți sunt în maieuri și pantaloni scurți, eu port geaca. Și tot mi-e frig.

Dar cel mai ciudat e că senzația vine în valuri. Când nu e acolo, aproape că uit că a existat. Apoi revine, brusc. Și iar dispare. Ca o amintire cu care nu știi dacă te lupti sau o accepți.

Așteptăm. Tăcuți, ca într-o rugăciune colectivă. Încet, dar sigur, lumina zilei începe să se furișeze în jurul nostru, ca niște firisoare de aur desenate cu pensula unui zeu discret. Deodată, pot vedea. Totul e impecabil aranjat – natura în cea mai elegantă versiune a ei.

Priveliștea e departe de cuvinte ce se pot rosti. Soarele apare atât de brusc, încât mă ia pe nepregătite, cu tot cu frumusețea lui. Orașul se așterne, larg și mândru, la picioarele noastre. O dungă subțire de ceață se întinde ca un acoperiș provizoriu, plutind între dealuri. Departe, se zăresc munți tăcuți, ca niște martori vechi ai acestei dimineți. Totul e îmbrăcat în aur. Chiar și norii par pictați în acuarelă, cu nuanțe blânde, visătoare.

Balustrada de lemn s-a umplut de oameni. Toți vor să fure o fărâmbă de soare, un colț de culoare, o clipă ce promite să nu se mai întoarcă. Îi privesc. Nimeni nu mă observă. Mă plimb printre ei, ca o umbră, dar ochii lor sunt lipiți de orizont. Nu le pot reproșa nimic.

Mă așez pe o băncuță, doar să privesc. Tăcerea e dulce aici, ca un balsam. Un tânăr – singur și el – se așază lângă mine. Pentru o clipă, cred că o să-mi spună ceva. Dar nu. Rămâne tăcut.

Probabil, și el, cucerit de peisaj. Mă bucur că îmi respectă liniștea. Când se ridică și pleacă, o face fără să se uite înapoi. Ca o nălucă. Sau poate doar un suflet rătăcitor, ca mine.

Soarele și aerul de Borobudur mă fac, fără motiv anume, puțin nostalgică. E acel amestec de frumusețe și singurătate care atinge ceva în adâncul tău, fără să ceară explicații.

Un cuplu de chinezi îmi atrage atenția. Au gesturi largi, teatrale, neobișnuit de expresive pentru ei. Nu sunt singura care-i privește. Sunt spectacol. Apoi, ochii îmi alunecă spre două fete care râd zgomotos într-o barcă decorativă, suspendată pe patru piloni – un loc gândit special pentru poze cu răsăritul. O scenă de social media în plină desfășurare.

Eu stau tăcută, adunată în mine, cu toată liniștea pe care o pot găsi. Doar privesc. Observ. Simt. Și, într-un fel ciudat, mi-e bine. Răul a trecut, s-a evaporat odată cu aburii dimineații. Sper doar să nu revină. Nu azi.

Cobor prima, înaintea celorlalți, și ajung la mașină. Șoferul e deja acolo. Stăm puțin de vorbă, iar apoi încerc să-i achit restul sumei – 830.000 IDR, pentru transport și intrările la cele două temple. Nu am atât cash la mine, așa că îi dau cât am și îl rog să oprim la un ATM pe drum. Zâmbește și dă din cap – pare obișnuit cu astfel de situații.

Borobudur Temple...

La 7:30 ajungem la templu, dar porțile se deschid abia la 8:30. Avem timp. Așa că suntem îndrumați spre un warung aflat chiar în parcare mare, încă destul de goală la ora asta. Doar terasa e plină ochi – toți turiștii așteaptă cuminti ora intrării.

Comand o nucă de cocos, clătite cu ananas și un platou cu fructe. Corpul parcă strigă după vitamine. Totul costă 70.000 IDR. Nu mult, dar suficient cât să mă facă să simt că m-am răsfățat puțin.

Accesul în templu se face în serii, pe bază de numere de ordine. E bine organizat. Fiecare vizitator primește, împreună cu biletul, o sticlă de apă plată și o pereche de papuci de bambus, pe care trebuie să-i purtăm pe tot traseul din interior.

Aparent, e vorba de protejarea solului sacru. Îmi place ideea – are ceva ritualic.

Papucii sunt comozi, simpli, dar simpatici. La final, ni se spune că îi putem păstra. Pe ai mei îi ofer șoferului, iar reacția lui mă face să zâmbesc: e sincer încântat, de parcă i-am făcut un cadou prețios.

Templul Borobudur este pur și simplu impresionant.

Zeci de statui cu Buddha, fiecare simbolizând altceva, se înșiră în tăcere solemnă, ca niște gardieni ai unei lumi pe care nu o înțelegi cu adevărat, dar o simți. Aflăm că e cel mai mare templu budist din lume, construit în formă de piramidă cu o bază pătrată de 118 metri. În traducere, „Borobudur” înseamnă „mănăstire budistă la înălțime” sau „mănăstire de pe deal”.

Templul, în întregime, spune povestea vieții lui Buddha. Un mesaj sculptat în piatră. O învățătură nerostită. Un cod care nu poate fi decodificat doar cu mintea, ci cu altceva – poate cu tăcerea.

Ghidul nostru ne vorbește despre fețele oamenilor: unele frumoase, altele urâte. Nu înțeleg sensul profund, dar felul în care o spune creează un fel de atmosferă aparte. Căldura devine sufocantă. Piatra reflectă soarele ca o oglindă fierbinte, iar eu mă simt de parcă aș fi într-un cuptor încins. Aud doar frânturi de cuvinte, restul le completez cu imaginația.

Ni se spune că traseul pelerinilor, parcurs în sensul acelor de ceasornic, are în jur de cinci kilometri până în vârful piramidei, unde se află stupa principală. Pe coridoare, mii de panouri sculptate în piatră redau scene narrative. E uluitor.

La un moment dat, ni se povestește că templul fusese abandonat, acoperit de straturi de cenușă vulcanică de la Merapi și uitat. Redescoperit abia mai târziu, restaurat și, în 1991, inclus în patrimoniul UNESCO. Considerat una dintre cele mai geniale opere de artă realizate de om. Wow.

E ciudat cum ajungem în locuri despre care n-am visat și totuși simțim că ne aparțin.

Urc spre stupa, zâmbesc, fac poze... și în tot acest gest simplu se adună o energie pe care n-o pot explica, dar o recunosc, de parcă m-a așteptat aici.

Știi vorba aia – „fericirea are chipul tău”? Poate. Dar azi, fericirea are chip de templu. Altădată e chip de mare. Sau de răsărit. Ori apus. Poate chipul unui copil sau al unui tânăr îndrăgostit. Cine știe? E ciudat cum îmbracă atâtea forme.

Îmi dau seama, brusc, că totul în jurul nostru – da, chiar tot – e făcut ca să aducă fericire. Dar noi? Noi o vedem? Nu sunt convinsă. Cum să vedem, când suntem orbiți de mândrie, vanitate, aroganță? Credem că suntem mai presus de tot și toate. Dar nu suntem. Suntem doar fire de nisip. Venim și plecăm. Așa simplu.

Mă simt atât de mică în fața măreției acestui loc. Statuile astea... tăcerea asta... ceva te apasă fără să te strivească.

Încerc să revin cu mintea la ce spune ghidul, dar gândurile îmi fug. Ne povestește despre cele 72 de stupe – clopote din piatră – dispuse circular: 36, apoi 24 și sus, cele 16. În fiecare stă o statuie a lui Buddha. Aranjamentul simbolizează eternitatea. Fără început. Fără sfârșit. Nirvana.

Nirvana... cuvântul ăsta care circulă de la un secol la altul. Câți dintre noi înțelegem, cu adevărat, ce înseamnă?

Ni se spune că Buddha a avut 504 vieți înainte să ajungă Siddhartha – a fost hoț, sclav, rege, zeu, animal: cal, leu, căprioară, maimuță. Și în timp ce ghidul povestește, ceva în mine tresare.

Nu știu de ce, dar știu că și eu am fost *multe*. Poate nu aceleași forme. Poate nu la fel de legendare. Dar știu – în oasele mele, în visurile mele, în acele clipe de tăcere totală – că nu sunt la *prima trecere*.

Poate de asta simt locurile atât de intens. Poate de asta pietrele îmi vorbesc. Pentru că m-au mai văzut. Și eu le-am mai văzut. Doar că, uneori, uităm.

Iar Buddha? Câte povești are în el? Câte simboluri purtate de veacuri? Mă întreb dacă chiar știm tot. Cât e real din ce ni

se spune? Cât s-a transmis prin șoapte, cât s-a pierdut printre generații?

Dar poate nici nu mai contează.

Ghidul ne spune o poveste învățată. Dar adevărata poveste e în piatră. În tăcerea asta veche de secole. În lemnul retezat de pașii pelerinilor. În privirea fiecărui Buddha. În aerul uscat și înțepător. În fiecare granulație ciobită de vreme. Eu nu vizitez acest loc. Mă reîntorc în el.

Și, ciudat, nu simt neapărat o energie aparte. Nu e vorba de vreo vibrație specială. Nu e „mistic”. E doar... o stare. O stare ca de imponderabilitate. Parcă n-aș mai fi aici. Nici pe pământ. Nici în altă parte.

Dar simt că e destul. Ceva în mine spune că e suficient. Oricum, vizita e limitată la o oră. Poate pentru că nimeni nu ar putea duce mai mult. Puterea acestui loc e greu de dus.

Cobor încet și mă așez la umbră. Departe de templu, dar încă sub vraja lui. Îl privesc în tăcere. E... măreț și liniștit. E cel mai „mare” templu. Din multe puncte de vedere. Nu doar prin dimensiune. Ci prin ceea ce îți lasă în suflet. Și mă simt atinsă de ceva. De o revelație. De o înțelepciune mută. De ceva care n-are nume.

Am fost acolo. Și, pentru o clipă, am fost. Atât.

Acum cobor din nou în lume – aceea cu pași grăbiți, cu zgomot și telefoane, cu mâncare de stradă și gânduri neterminate. Dar ceva din mine a rămas acolo sus, între stupe și cer.

Pe la 12:00, după o nouă selecție, rămânem doar șase care mergem mai departe către Prambanan. Un alt templu. Altă poveste. Drumul durează două ore. Îmi adjudec cele patru locuri din spate și dorm întinsă, ca și cum mi s-ar cuveni. Oboseala a pus stăpânire pe mine. Înțeleg acum și de ce: unele revelații vin cu un cost. Iar trupul, oricât de dornic ar fi de frumuseți și mirări, nu le poate duce fără pauză.

Dorm adânc până oprim la un mic restaurant local. Corpul își cere drepturile. Clar, îmi e și foame. Comand un cappuccino și o supă cu pui. Îmi revin puțin.

Prambanan Temple...

La ora 14:40 sunt deja în curtea interioară a Prambananului. Sau, mai bine zis, în inima unui complex imens, format din mai multe temple: Prambanan, Lumbung, Bubrah și Sewu.

Prima priveliște e dezolantă. Blocuri de piatră împrăștiate, muncitori, schele. E clar: șantier deschis. N-avem ghid, așa că mă orientez singură. Caut panouri explicative. Aflu că un cutremur masiv, în 2006, a afectat grav complexul. Multe temple au fost parțial distruse și acum se lucrează intens la restaurare. E un contrast dur între măreția veche și fragilitatea prezentă.

Dar și așa, ce văd e de nedescris. Nu pot spune „impresionant” – e un cuvânt prea mic. E altceva. Altă energie decât la Borobudur. Aici, în piatra asta întunecată, e altă lume. Mai verticală, mai tăioasă, mai sacră... în alt fel.

Din lecturile de pe panouri aflu că Prambanan este un templu hindus, dedicat lui Trimurti – triada supremă din hinduism: Brahma, creatorul, Vishnu, păstrătorul și Shiva, distrugătorul. Fiecare are propriul templu aici. În schimb, templele Lumbung, Bubrah și Sewu, aflate în aceeași zonă sacră, aparțin budismului. Un dialog mut între religii. Împăcarea contrariilor.

La un moment dat, un băiat localnic, într-o uniformă verde, îmi propune să-mi fie ghid. Îl refuz. Nu știu de ce. Poate pentru că unele lucruri trebuie trăite în liniște. Sau poate pentru că vreau să mă pierd. Doar să fiu.

Aerul e fierbinte. Apăsător. Intru, pe rând, în fiecare templu. Întunericul din interior e aproape complet, luminat slab doar de deschiderile înguste. Aici, mă așteaptă statuile. Brahma. Shiva. Vishnu. Fiecare într-o poziție sacră, veghind de secole.

Mă opresc în fața fiecăreia, fără grabă. Mă întreb dacă e vreo semnificație în faptul că-mi fac o fotografie lângă ele. Nu cred. Dar tot apăs declanșatorul. Sunt aici. Și poate, chiar dacă nu înțeleg scopul, el există. Unele locuri nu au nevoie de

explicații. Tocmai lipsa lor face experiența mai profundă. Nu mă mai întreb de ce sunt aici.

Nu simt nevoia să înțeleg totul. Nici să dau un sens religios, istoric sau filosofic momentului. Prambanan îmi spune că și simpla prezență e o formă de închinare. Că uneori, *a fi* e suficient. Să nu vrei nimic. Să nu iei nimic. Doar să te lași cuprins.

Iar asta, da, e un fel de *iluminare*.

Azi doar sunt. Și, în felul meu, aparțin acestui loc, măcar pentru o clipă. Și da... Prambanan e o amintire că și cele mai mărețe lucruri se pot prăbuși într-o clipă. Nu contează câți zei le locuiesc, sau cât de înalt e templul. Cutremurul nu întreabă.

Dar apoi, văd oamenii refăcând. Zidind la loc. Piatră cu piatră. Poate că adevărata măreție nu e în construcție, ci în reconstrucție. În a rămâne, după ce totul s-a rupt. Asta fac și eu acum. Reconstruiesc în mine. Cu fiecare loc nou. Cu fiecare zi.

Dacă Borobudurul m-a învățat să simt în tăcere, Prambananul mi-a amintit că uneori trebuie doar să rămâi în picioare, chiar dacă te-ai prăbușit o dată... sau de mai multe ori.

Pe la 15:30 ies din complex. Nu mai pot. Mă îndrept alene spre ieșire, cu pasul greu. Aveam în plan și baletul din seara asta, dar simt că nu mai sunt pregătită pentru nimic. Sunt obosită. Minte refuză să mai cuprindă ceva. Corpul – lipicios, toropit. Tot ce-mi doresc e să fac un duș lung, să mă întind într-un pat curat și să nu mai fac nimic. Absolut nimic.

Reușesc să anulez biletul la balet, vorbind cu tipul de la agenție pe WhatsApp. Aha, îmi spune că și el crede că e mai bine așa. E o zi prea lungă, de la 4:00 la 21:30. Probabil aș fi fost doar obosită și plictisită. Și are dreptate. Anulez fără regret.

În drumul spre cazare, mai moțâi puțin pe banchetă. Mă trezesc în fața porții și-mi amintesc că voiam fructe. Ies din nou, tot la aceeași tarabă ca ieri. Azi, în jurul standului sunt trei bărbați: unul mai în vârstă și doi tineri, probabil de vreo

23 de ani. Intrăm în vorbă rapid – râd, glumesc, îmi cer poze. Facem selfie-uri ca niște vechi prieteni. E tare momentul.

La întoarcere, chiar aproape de intrarea în clădire, îi văd din nou pe cei doi care vând sate – frigărui de pui, direct pe stradă. Mirosul mă izbește și parcă-mi topește voința. Mi se face brusc o poftă de parcă n-aș fi mâncat nimic toată ziua.

Aștept. Mai sunt două persoane în față. Cumva ne înțelegem, deși nimeni nu vorbește engleză. Una dintre cliente mă ajută cu traducerea. Îi spun că vreau doar trei bețe.

Timpul trece, iar vânzătoarea, o doamnă în vârstă, îmi întinde vreo zece bețe și îmi cere 45.000 IDR. Ce? Rămân blocată. Tipa dinaintea mea lăsase 30.000 IDR pentru trei porții cu tot cu orez... și mie îmi cere 45 doar pentru bețe?! Hmm. O fi o greșală? Sau mă ia de fraieră?

Întreb calm, dar ferm. Îi spun din nou că am cerut doar trei bețe. Punct. Se încurcă, se bâlbâie, face un semn cu mâna. Până la urmă, plec cu cele trei bețe și plătesc doar 5.000 IDR, cu tot cu sos. De unde-o fi scos prețul acela inițial, nu știu. Dar aleg să nu cred că a fost intenție rea. Poate doar o neînțelegere. E și ea om. Nu vreau să rămân cu gustul amar al unei presupunerii. Puiul e bun, asta contează. Restul... să fie sănătoasă!

Seara trece surprinzător de repede, între mesaje, notițe în laptop și alte câteva discuții care îmi țin mintea ocupată. A fost o zi lungă. Prea plină. Dar cu tot ce-a adus, a fost o zi vie. Și asta nu e puțin lucru.

Unele zile nu-ți dau răspunsuri, dar îți arată drumuri. Iar azi... am mers pe multe dintre ele.

Pietrele nu sunt reci. Sunt doar tăcute. Și, uneori, spun mai multe decât o mie de cuvinte – dacă știi să le ascuți.

Mă cuibăresc sub pătură și rămân acolo, suspendată între somn și amintire, cu gândurile încă rătăcind printre pietrele templului.

„Fiecare templu e o întrebare fără răspuns. Dar și răspunsul e, uneori, doar o prezență.” – Autor anonim

20

Ca un déjà vu

8 septembrie 2023, vineri

Dimineața mă dau jos din pat pe la 9:30, cu pași grei și mișcări lente, de parcă visul încă mă ținea de mână. Afară, pare că s-a strâns tot orașul în fața camerei mele. Gălăgie de nedescris – voci, pași, râsete, tropote. Zici că e un miting spontan sau un mic carnaval al vocilor necunoscute ținut exact sub fereastra mea. Un alt grup. Poate vin, poate pleacă.

Între timp, eu îmi păstrez liniștea – revin la ritualul meu de dimineață, modest și poate absurd, dar singurul lucru care îmi dă un fir de continuitate aici, unde totul e provizoriu.

Cobor târziu, când deja soarele e sus și lumea a luat-o înaintea. Nine e acolo, ca și cum m-ar fi așteptat. Sau poate așteaptă altceva. Oricum, e lungit pe una dintre canapele, cu fața în jos, brațele atârând leneș peste margine, iar telefonul îi atârna într-o mână ca o extensie fără vlagă. Imaginea mă face să râd în gând. E haios tare. Zâmbește într-una, cu acel aer de copil mare care pare că tocmai a făcut o boacăna... sau urmează să facă una.

Îi plătesc noaptea în plus, povestim un pic și... parcă nu-mi vine să plec. Deja au trecut patru nopți aici. Timpul s-a comprimat, dar și întins, într-un fel greu de explicat.

În stilul lui caracteristic, cu un zâmbet șugubăț și sprâncene ridicate, Nine mă întreabă unde merg mai departe. Îi răspund scurt:

„– Nu știu.”

Habar n-am, chiar. Niciun plan, niciun gând clar. Mă privește ca și cum i-aș fi vorbit în poezie, nu în engleză, iar mintea lui încearcă să decodeze o glumă pe care n-a auzit-o bine. Dar nu zice nimic. Doar ridică din umeri și zâmbeste iar.

Urc în cameră să-mi finalizez bagajul și să-mi caut o nouă cazare. Dacă tot mi-a fost pusă întrebarea... e cazul să o tratez ca pe un impuls. Deschid telefonul și încep să butonez. Sunt indecisă, evident. Iar nu știu ce să aleg. Tot ce știu e că vreau o baie doar a mea. Și, cu siguranță, vreau apă caldă. Vreau acel „puțin în plus” care, în unele zile, înseamnă totul.

Totul aici, la Posnya Seni Godod, a fost frumos. De aveam în bugetul meu și condițiile la care visez acum, rămâneam până îmi expira viza. Dar... nu. Nu am.

Găsesc în cele din urmă o cazare ceva mai departe, dar care pare că bifează toate dorințele mele. Prezentarea e profi, imaginile arată bine, promisiunile sunt tentante. E un pic peste buget, nu mult, dar îmi spun că merită. Diferența se va simți în fiecare duș cald.

Fac rezervarea pentru trei nopți. Apoi cobor. Nine nu mai e. Disparația lui mi se pare nedreaptă, așa, fără un salut. Femeia de la recepție îmi ia cheia cu un gest inexpressiv. La întrebarea mea: „– Unde e Nine?”, ridică din umeri fără să-mi arunce un cuvânt. Se întoarce și pleacă. Sec. Fără să lase nimic în urmă.

Ies în stradă, trag aer adânc în piept și chem un GoJek. Am de mers vreo 25 de minute printr-un haos fierbinte și claxonat.

Rucsacul greu îmi apasă umerii, iar traficul de amiază din Jogja (da, îmi vine mai ușor să-i spun așa decât Yogyakarta – e mai fancy, mai local, mai scurt) e la cote maxime. M-a învățat Fani că localnicii spun Jogja. E bine să ai prieteni care te învață să aparții, măcar un pic, măcar în treacăt.

Ajung la cazare și primul gând e: pfff...

Descrierea de pe internet și tot ce promiteau acolo diferă binișor de realitatea găsită la fața locului. Dar, după noul meu principiu de viață, *nu mă mai stresez*. Nici că am dat prea mult pe ceva ce „nu este”, nici că totul pare vechi, prăfuit, sau că e la

capătul lumii. Nici măcar faptul că femeia de aici nu vorbește o boabă de engleză nu mă mai înfioară.

Dacă sunt aici, acum, înseamnă că trebuie să fiu aici. Și-atât.

Fac un duș lung și mă las cuprinsă de apa fierbinte care îmi alunecă pe trupul încins de soare. Nu, nu caut răcoare. Vreau să mă ardă, să simt căldura cum îmi topește pielea și gândurile. Ciudat. Dar uneori simt nevoia să mă dizolv în ceva. Chiar și în apă fierbinte. Mult prea fierbinte.

După duș, ies din cameră cu gândul să ajung la gară și să mă interesez de trenuri. În minte, planul e clar: luni vreau să plec spre Jakarta.

Între timp, am vorbit și cu Trang, prietena mea din Ho Chi Minh. I-am spus că mi-am luat biletul. A zis că mă așteaptă. Și parcă abia aștept și eu să ajung din nou în Vietnam.

Visele mele de Maroc s-au spulberat odată cu Youn... când am dat click pe „plătește biletul”.

Nu că Marocul nu mă atrage – dimpotrivă, are ceva magnetic. Dar Vietnamul... Vietnamul are alt sunet, alt miros, alt „ceva”. O vibrație diferită. O intimitate care nu cere explicații.

Maroc va aștepta. Până când? Voi vedea.

Pornesc către gară, dar pașii mei nu par grăbiți. La un colț de stradă, în loc să cotesc la dreapta, cum îmi indică GPS-ul, aleg stânga. Așa simt. Batman.

De acolo încolo, renunț la orice hartă.

Străduțele înguste mă atrag ca niște fire invizibile. Trec prin alei liniștite, cu case simple și localnici care-și trăiesc ziua fără grabă.

Îmi place să mă pierd în astfel de colțuri – fără plan, fără ghiduri, fără zgomot. Sunt exact locurile care mă fascinează cel mai tare. Cele care n-au nevoie să fie promovate, pentru că se trăiesc pe viu.

Dar ce mă oprește cu adevărat în loc e altceva. N-am mai văzut așa ceva până acum. Nu în felul ăsta.

Pe gardurile caselor, chiar în stradă, sunt montate suporturi – exact ca cele de baie, pentru săpun sau periute – dar în

ele cresc plante. Flori, ierburi aromatice, ceapă verde, usturoi, ardei, căpșuni, salată. O mică seră verticală, la marginea drumului. O grădină suspendată de cartier.

Contrastul e straniu. Înăuntrul curților, nicio urmă de pământ. Doar betoane. Scutere parcate până în prag. În unele, mașini. Puține. Papuci împrăștiați haotic. Uși larg deschise. Se aud voci, râsete, plânsete de copii, cineva stropește niște flori din sera stradală cu un furtun de plastic. Mă privește lung, înclină din cap – un fel de „salut”.

Totul... îmi pare cumva cunoscut. Mă străbate o senzație ciudată, ca și cum am mai fost pe aici, într-o altă viață, sau într-un vis uitat.

De ce mă atrag atât de tare aceste locuri?

O fi asta revelația mea? Să văd? Să fiu? Să simt? Să cuprind cu ochii minții ceea ce trăiesc? Să înțeleg mai mult decât pare la suprafață?

Nu știu. Poate.

Alți oameni mă salută, cu acea naturalețe de parcă aș fi vecina de peste drum. Unii doar zâmbesc. Scuterele zbârnâie pe lângă mine, vântul aduce mirosuri de usturoi prăjit, praf cald de asfalt și florile acelea dulci, aproape ametoitoare.

Ce zi. Ce stare!

Senzația asta – de a fi în altă lume – apare doar atunci când o iau aiurea pe străzi, fără traseu, fără GPS. Doar așa, de capul meu. Pe arterele mari n-ai cum să vezi așa ceva. Nu simți. Nu înțelegi. Dar aici... sunt *printre* ei. Sunt parte. Chiar și pentru o oră.

Sunt locuri care nu-ți spun nimic. Și altele care-ți spun: ai mai fost aici. Deși tu *crezi* că n-ai fost niciodată.

Magia asta se destramă brusc când ajung din nou la o stradă principală.

Parcă m-am teleportat. Zgomot. Claxoane. Huruit de motociclete. Lume grăbită. Fac câteva poze, dar simt că n-au cum să redea haosul ăsta. E un haos care nu se prinde în lentilă. Poate există doar în mintea mea.

Mă opresc pe mijlocul unui pod și verific GPS-ul. Pare că s-a resemnat cu haosul meu interior.

Și brusc, îmi dau seama: nu am mai ajuns la gară. Dar poate nici nu trebuia.

Și acolo, în mijlocul trotuarului, izbucnesc în râs. Nu din haz. Din inerție. Din toate întâmplările adunate care n-au mai încăput altundeva.

Habar n-am de ce, dar harta îmi face cu ochiul și-mi arată că mai am vreo 600 de metri până la... Malioboro Mall. Serios?!

Mall, în traducerea mea de azi, înseamnă: mâncare. Și cafea. Vreau o... cafea.

Dar cu coada ochiului zăresc, dincolo de pod, o cafenea cunoscută – aceeași ca cea din stația de tren. Reflex, mă întorc din drum și mă îndrept spre ea.

Doar că, fix lângă, dau peste un warung modest. Complet gol. Fără mișcare. Fără muzică. Doar liniște și ușa întredeschisă.

Mă opresc o secundă. În stânga, cafeneaua familiară, cu promisiunea unui confort previzibil. În dreapta, necunoscutul. Gol. Dar viu.

Simt, fără motiv, că acolo e altceva. Nu știi ce. Dar azi, necunoscutul câștigă.

Brusc, decid că e mai bine să mănânc întâi. Mă răsucesc spre necunoscut, fără să clipesc, și intru în warung.

Mă întâmpină un tip rotofei, în jur de 30 de ani, zâmbitor și surprinzător de prietenos. Și – ce minune! – vorbește engleză. Îmi scapă, aproape involuntar:

„– Pfff... vorbești engleza?”

Era, evident, o întrebare retorică. Vorbea impecabil. Zâmbea larg, cu o dantură albă, perfectă. Tricoul lui galben – murdar și sfâșiat la umăr – îmi stârnește o curiozitate amuzată. O fi la modă? Sau a fost victimă a unei iubiri pasionale?

Nu apuc să aleg ceva din meniu, că după o scurtă discuție în care eu băiguiam „nu știi” la fiecare întrebare, decide el:

„– Lasă, îți fac eu ceva bun. Cum știi eu.”

Așa a și fost. Mi-a adus o porție de orez fiert simplu, cu creveți crocanți, prăjiți într-o crustă fină, aurie, și un sos iute care, după o linguriță, mi-a dat foc la gură.

Văzându-mi reacția, a zâmbit complice și a zis:

„– Dacă vrei ceva iute pe bune, îți dau să guști.”

„– Nuuu, nu vreau!” am spus instant. Dar tot mi-a adus. Să am cu ce compara, cică.

Am gustat. Din curiozitate. Și cu speranța că nu mor acolo, pe loc. La scurt timp, îmi trebuia o jumătate de cană de ceai cu gheață și zahăr cât pentru trei vieți, doar ca să-mi salvez papilele. Cum pot mânca oamenii ăștia așa ceva?! Dar, mă rog, gusturile nu se discută – știu deja.

Firește că eram singura lui clientă. A mâncat și el, la o altă masă. Cu mâinile. M-a întrebat, curios:

„– Tu mănânci cu mâna? Sau cu furculița, ca turiștii?”

Am ales furculița. Au ei un mod anume de a mânca cu mâna, pe care nu-l judec, dar care-mi pare... interesant. În copilărie și eu mâncam așa. Timpul, însă, schimbă obiceiuri.

Când eram aproape de finalul porției, s-a apropiat iar. Kelvin – așa l-am aflat că-l cheamă – părea în toane de conversație. M-a bombardat cu întrebări. Ce fac, de unde vin, cât stau. Când afli engleza și ești și curios... nu te mai oprești.

Logic că i-am povestit despre carte. Cum să ratez ocazia? Sunt cel mai bun agent de vânzări al propriei mele povești. Nimeni nu scapă! I-am spus și că o voi traduce în engleză. Deja am contactat agenția. Măcar să primesc o ofertă.

Am aflat că warung-ul e, de fapt, al buniciei lui. El îl gestionează de vreo trei ani, de când a divorțat. Mi-a spus și că visul lui era să studieze în America sau Canada. Acum, spune el, e doar un vis. Și râde.

Ce să-i mai zic? Da, e doar un vis – dacă alegi să-l lași așa.

Poate că e puțin dezamăgit de viață, dar cine nu e, uneori? Câți dintre noi n-au dorit lucruri care n-au venit niciodată? Probabil mult mai mulți decât ne închipuim. Așa că... luăm ce primim și mergem mai departe. Cu capul sus.

Se plânge că warung-ul nu aduce cât ar vrea. Că sunt luni în care nu face față comenzilor și luni în care nu are din ce plăti taxele și băiatul care îl ajută – un tinerel subțire și tăcut.

Îmi zice apoi că l-a uimit curajul meu – să merg singură pe străduțe necunoscute. Dar totodată îmi spune că Indonezia e una dintre cele mai sigure țări pentru femei „solo traveler”.

Continuăm discuții simple – despre oraș, turiști, atracții locale. La final, achit nota: 30.000 IDR. Adică vreo 9 lei.

Cum să fie mulțumit cineva cu astfel de încasări? Îl cred când spune că nu-i ușor. Când plec, îmi zice să mai trec pe la el dacă mă întorc în oraș. Cine știe?

Mă uit pe GPS – încă vreau să ajung la mall. Pornesc încet, cu pas domol, timp suficient să-mi amintesc de... manichiură. Data trecută plecasem resemnată – a se citi dezamăgită – dar între timp mi-a trecut. Haha.

Ajung. Urc direct sus, ață la salon. Fetele sunt aceleași – mă recunosc și zâmbesc larg. Mă așteptam să ne mai încurcăm în cuvinte, dar reușim, în sfârșit, să ne înțelegem.

Brusc, îmi vine să cer și pedichiură, așa că totalul ajunge la 270.000 IDR. Nu e tocmai ieftin, dar nici n-am chef de alte căutări azi. Le explic din nou că vreau să mă bage la lampă – le spun că pot plăti în plus, încă 30.000, dacă e nevoie – dar nimic.

Rămân ferme pe poziții:

„– Lampă doar pentru gel.”

Și atât.

În schimb, îmi aduc un ventilator mic, să-mi usuce lacul. Mă resemnez.

Sunt un pic ciudate, dar de lucrat... chiar au lucrat bine. Acum să vedem cât ține. Oricum, până am ajuns acasă, deja am zdrelit două unghii. Clasica poveste. Asta e.

Seara trece liniștit. Îmi trag sufletul, beau un ceai, mă așez pe pat. Pe fundal, se aude ventilatorul bâzâind monoton. E ca o muzică de fundal a unei seri obișnuite. Până mă sună Andy.

Cică are o veste. Mă întind pe spate, telefonul la ureche, și aștept. Ce veste?

„– M-au dat afară de pe vapor. Mâine plec acasă.”

Pauză. Ce? Cum?

Îmi explică totul, cu voce joasă, tristă. Se simte pierdut. Supărat. Îl înțeleg. Îi spun, cumva instinctiv, că poate i se pregătește altceva. Mai bun. Mai potrivit. Zice că sunt singura care pare de partea lui.

Nu pare. Sunt. Doar că încă n-a apucat să creadă și el în asta.

Apoi, brusc:

„– Dacă drumul n-ar costa atât... crede-mă că aș fi la tine, chiar mâine.”

Of... Știam că nu-i lăsat să vină. Dar e bine și așa – a găsit singur motivul perfect. De neclintit.

După ce închid, rămân cu gândurile. Vreau să vină? Vreau, cu adevărat, să-mi tulbure cineva liniștea pe care tocmai am învățat să o iubesc?

Probabil că nu.

Dar nu pot face nimic. Se va limpezi și asta, la timpul ei. Așa cum se limpezesc toate lucrurile.

Mă întind. Sting lumina. E o liniște aici, noaptea, care nu se poate explica. O liniște care se așază pe piele ca o adiere caldă și adâncă.

Și adorm. Nimic nu mai trebuie rezolvat. Nu azi.

„Liniștea e tot ce rămâne, când n-ai nici întrebări, nici răspunsuri. Doar noapte.” – Autor anonim

Lucruri care se rezolvă singure

9 septembrie 2023, sâmbătă

Dimineata începe ca într-o grădiniță în pauza mare – râsete, țipete, tropot. Din stradă, nu din vis, dar tot te trezesc ca și cum ar fi fost cu tine acolo. De parcă s-au mutat toți în baia mea. Fac ochii mari și mă întreb dacă nu cumva e vreo grădiniță în perete.

Mai târziu îmi dau seama că geamul de la baie e deschis. Aha. Mister rezolvat. Trag pătura peste cap și dau „ignor”. Mă întorc frumușel pe partea cealaltă și adorm instant. Am învățat să nu aud ce nu vreau. Skill de supraviețuire în lume deschisă.

Azi e sâmbătă. Îmi stă capul la balet. Și la vulcan. Că de ce nu? Două extreme. Artă și lavă. Poezie și piatră.

Mănânc niște fructe pe care le am de două zile și beau o cafea de la femeia de aici, care, chiar dacă nu știe niciun cuvânt în engleză, mă înțelege. Avem limbajul universal al gesturilor și al zâmbetelor. Și al cafelei bune. Mi-a spălat și călcat toate hainele. Impecabil. I-am dat 20.000 IDR. Era toată un zâmbet. Parcă-i făcusem ziua mai bună.

Îmi propun două misiuni azi: Ramayana Ballet și Merapi Volcano. Trimit mesaj la balet, primesc confirmarea și locația. Un punct bifat. Dar la vulcan... e a treia oară când nu-mi iese. Nu sunt clienți pentru duminică, deci nu pot merge singură cu Jeep-ul – ar fi prea scump. Se pare că Merapi nu vrea să ne întâlnim. Poate altă dată. Poate e și asta o formă de protecție.

Decid să scriu până plec la spectacol. Mi se face și foame și comand aici, la cazare, o porție de Mie Goreng cu ou. Femeia

mă întreabă câte ouă vreau. Face semen pe degete: unul sau... două. Zâmbesc. Zic: două, dacă tot mă întreabă. Îi ridic și eu doua degete. Mâncarea ei se dovedește impecabilă. Dar surpriza e că... primesc două porții, nu două ouă. Ce?! Mă amuză faza și-mi amintesc de cele două cafele primite în locul ăla pustiu din Palawan. Doar că, aici, e și mai bizar. Doar știe femeia că sunt singură în cameră. Dar mănânc tot.

Spre seară, pe la 17:00, chem un GoJek și pornesc spre Ramayana Ballet Prambanan. Sunt vreo 24 de kilometri și facem mai bine de 45 de minute. Traversăm orașul ca într-un film în reluare. Cât am stat în centru, nu m-am urnit. Acum, de când m-am mutat departe, îmi vine să alerg după balet. Tipic eu. Când îmi pun ceva în minte, merg înainte.

Ajung înainte de 18:00. Îmi iau biletul – în fața mea doar trei oameni. Rapid. Ușor. Curat. Mai aveam o oră de pierdut. Mă învârt, intru într-un market și ies cu o ciocolată și-un suc de portocale.

Pe o bancă, cu ciocolata în mână și telefonul în cealaltă, primesc un mesaj de la Andy. Zice că are o veste. Alta?! Îmi închipui tonul lui, un amestec de încântare și neîncredere.

„– Eram cu un picior pe vapor și celălalt spre aeroport, când mă sună – m-au deturnat spre alt vapor.”

Îl simt zâmbind în cuvinte, dar și obosit. Viața i s-a răsucit din nou, pe ultima turnantă.

Îi spun că mă bucur, că i-am zis eu ieri că lucrurile se așază. Îmi cere poze de la balet.

„– Să te văd în tutu,” glumește.

Îi spun că tutu-ul e doar în mintea lui. Admir dansul. Și – poate, da – puțin și fundurile balerinilor.

El pleacă în sudul Franței, pe valuri. Eu rămân în tropice, cu pașii grei ai dansatorilor în minte. El urcă pe vapor, eu rămân cu nisip sub tălpi și dans în gând. Îmi spune că-mi va scrie, dacă nu intră direct în tura de noapte.

Sunt aici. Eu nu fug nicăieri. Nici măcar de mine. Știu că ăsta a fost răspunsul. Finalul perfect pentru o întrebare care nu mai

avea nevoie de cuvinte. Și, într-un fel ciudat, simt că între noi tocmai s-a încheiat un capitol. Unul nescris, dar trăit.

Când închid, zâmbesc. Nu de el. De felul în care viața găsește mereu răspunsurile potrivite la întrebările pe care încetezi să le mai pui.

Începe spectacolul.

Cerul e senin, iar amfiteatrul deschis pulsează de oameni și emoții. Se simte un fel de nerăbdare caldă în aer – o anticipare tăcută, cumva festivă.

Sunt sute de oameni în jurul meu, dar mă simt singură într-un fel bun. Conectată. Prezentă.

Pe scenă, lumina alunecă lent peste costume grele, colorate, brodate cu aur. Dansatorii se mișcă fără grabă, în stilul acela clasic, stilizat, în care fiecare gest înseamnă ceva. Un deget ridicat e o decizie. O rotire a mâinii e dor. O privire laterală e chemare.

Păreau niște zei. Iar eu, în tăcerea mea, îmi aminteam că și eu am fost, cândva, parte dintr-un dans. Poate altfel, poate mai simplu. Dar tot dans.

Povestea e simplă. Atât de veche, că pare nouă. O fată frumoasă, răpită. Un prinț, un demon, un frate credincios.

Dar nu intriga mă prinde, ci felul în care e spusă.

Ramayana, spusă în pași și bătăi de inimă.

În spatele scenei, templele Prambanan se înalță iluminate în umbre aurii, ca niște zei de piatră care privesc spectacolul lor preferat. Totul pare rupt dintr-o legendă pe care o trăiesc doar cei care ajung aici.

Muzica live – gamelanul acela metalic, sacadat, hipnotic – se strecoară în piele ca o vibrație uitată. O toabă adâncă pulsează ca o inimă de sub pământ. Totul sună straniu și frumos, ca un vis în limba altcuiva.

Iar dansatorii... parcă plutesc. Nu există grabă. Nu există greșală. Doar repetiția unui mit care trăiește în fiecare pas. Un prinț, o iubire, o trădare. Un foc care nu arde, ci luminează.

La un moment dat, se aprind flăcări pe marginea scenei. Dansatorii trec printre ele fără ezitare, ca și cum focul ar face

parte din pielea lor. Nimeni nu tresare. Nici măcar eu. Doar mă trezesc că respir mai rar. Bătăile de tobă sunt ca niște amintiri pe care nu le recunosc, dar le simt. Nu vreau să tulbur nimic. Să rămână totul exact așa.

Scaunele de piatră încep să mă doară, dar nici nu-mi vine să mă mișc. Mă uit în jur și, pentru o secundă, uit în ce țară sunt. Totul pare desprins dintr-un vis vechi, poate chiar din altă viață.

La final, mă ridic greu. Încep să simt fiecare vertebră.

Ies împreună cu valul de spectatori, chem un GoJek și urc. Noaptea e caldă, asfaltul lucește ușor sub faruri, iar aerul e plin de mirosuri de stradă – sate, flori, fum.

Somnul mă fură ușor. Ca să-l țin departe, citesc toate tăblițele de pe marginea drumului – panouri, reclame, nume de magazine. Le sorb cu ochii ca pe niște incantații urbane.

Toko Bunga Melati. Waroeng Ayam Geprek. Indomaret. Kopi Kenangan. Klinik Gigi Senyum Cerah. Happy Laundry. Bismillah Motor. Jaya Abadi. Rumah Sakit. Martabak Bangka.

Cuvinte ce nu-mi spun nimic, dar parcă mă strigă pe nume – ca un poem într-o limbă pe care doar inima o mai recunoaște.

Și tot așa, până ajung la cazare. Intru în cameră și ce fac? Deschid laptopul. Nu ca să scriu. Ci pentru că altfel nu știu cum să trăiesc o zi până la capăt. Reflex. Setare automată. Parcă am fost programată.

Cum ziceam ieri? Că se va rezolva de la sine?

Uite că s-a rezolvat.

Universul lucrează rapid și eficient atunci când nu încerci să-i ții agenda.

Andy nu vine. Eu doar rămân. Și, pentru prima dată, nu mi se pare că e puțin. Simt că am primit răspunsul de care aveam nevoie. Nu e „nu”. Nu e „da”. E „gata”.

Poate că unele lucruri se încheie așa: cu un mesaj scurt și o tăcere lungă.

Mă așez pe pat. Tălpile încă păstrează urma pietrei reci de la spectacol. Un ecou blând, ca o reverență tăcută. Trag aer adânc în piept – cald, umed, real.

Lângă laptop, o floare de frangipani, uscată, de ieri. O mică amintire de pe străduța aceea cu ghivecele suspendate. O miros. Încă are parfum.

Privesc tavanul camerei. E alb. Impecabil. Nicio fisură. Exact ca decizia mea de azi. Dar undeva, înăuntru, știu: n-a fost chiar ușor.

Afară, se aud greierii. Înăuntru, este tăcere. Iar între ele... eu. Și atunci, am înțeles: câteodată, când nu faci nimic... se face singur.

Iar ce rămâne e simplu. Clar. Liniște.

Aia care nu mai cere nimic.

„Unele răspunsuri apar doar după ce taci destul.” – Autor anonim

O duminică ca oricare alta

10 septembrie 2023, duminică

Nici nu știu când s-a făcut duminică. Nu că zilele săptămânii ar mai conta pentru mine – fiecare e o duminică în felul ei. Soarele intră prin jaluzele, dar nu-l simt. Doar lumina lui mă deranjează puțin. Totul pare suspendat, ca și cum lumea s-ar fi oprit puțin să respire. Dar mintea mea n-are același lux. În colțul ei se agită o realitate mică, dar urgentă: viza.

Biletul e luat de două zile. Vietnamul mă așteaptă – și eu pe el. Dar până atunci, trebuie să rezolv partea grea: să aplic pentru viză, să mă mobilizez. Indonezia nu mă mai poate ține mult. Viza actuală e pe final, iar prelungirea nu mai e o opțiune.

Azi, asta am de făcut: să dau o formă concretă următoarei etape. Toate astea dintr-un pat moale, cu laptopul pe genunchi și realitatea în buzunarul de sus. O realitate care nu cere nimic, dar așteaptă tot.

Stau în pijamale toată ziua. Nici nu ies. Doar comand ceva de mâncare. Femeia de aici se uită la mine de parcă mă spionează. Are ochi de vulpe flămândă, care așteaptă o clipire ca să te prindă pe picior greșit. Aș putea să râd, dar azi nu râd. Nu pentru că aș fi tristă, ci pentru că râsul nu s-a trezit odată cu mine.

Mâine plec spre Jakarta, așa mi-am propus. Un plan mic, dar suficient cât să-mi dea impresia că am puțin control. Să fie bine. Să fie altfel. Ce mă așteaptă acolo?

Poate că asta e maturitatea mea: când nu mă mai panichez în legătură cu ceea ce nu știu. Pe la apus, telefonul vibrează. Youn.

„– Scuze că n-am mai dat niciun semn. A fost cutremur acasă. Am simțit casa cum se mișcă. O parte din familia mea... a murit. I-am luat pe ceilalți și am fugit. N-am luat telefonul, n-am dormit de două zile.”

Oftez. Scriu:

„– Of...”

Dar știu că nu ajunge.

Îmi spune că vara asta e un iad pentru el. Că e obosit. Că e prea mult. Îi răspund că totul va fi bine, încercând să găsesc un echilibru între empatie și inutilitate.

„– Curând. Ai încredere.” îi scriu.

Nu știu dacă cred asta. Dar știu că are nevoie să o audă.

„– Nu-ți face griji pentru mine”, adaugă. „Doar că... uneori mă gândesc că dacă aș muri, aș fi liniștit.”

Mi se strânge stomacul. O strângere stranie, ca o rană care nu știe încă să doară. Mă uit la ecran. Mă uit la mine.

„– Nu, nu vrei să mori. Vrei să mă întâlnești mai întâi. Așa ai zis, nu?”

Simt că are nevoie de... speranță. Atât. Un strop de speranță. Adaug un emoticon, dar nu mai are greutatea de altădată, îl simt gol azi.

„– Știu... Nu pot pleca. Nici de lângă familie, nici de lângă tine.”

Internetul cade. Apoi revine. Apoi cade din nou. Iar noi... noi doar ne pierdem gândurile printre fraze întrerupte. Îi spun ce pot:

„– Eu nu sunt soluția ta, dar sunt aici... Poate nu pot să repar ceva, dar pot să ascult.”

Mă gândesc cât de ciudat e că viața unui om poate atârna de un mesaj trimis la timp. Sau de un semnal care nu cade. E duminică. Una tăcută. Una în care totul pare suspendat. Între plecare și rămânere. Între durere și liniște. Între „ce-ar fi fost” și „ce va fi”.

E un fel de duminică și pentru Youn, probabil. Doar că una cu pereți crăpați. Și brusc, îmi vine în minte Andy. Ziua de ieri. Mesajele alea. Cu vaporul, cu plecarea lui neașteptată, cu faptul că „nu mai vine”.

Doi bărbați, două povești neterminate. Două promisiuni neprogramate. Și amândoi, într-un fel, blocați. Unul în larg, altul în dărâmături. Niciunul nu poate ajunge. Nu din lipsă de intenție, ci pentru că viața a pus un perete în față, fără să-i întrebe.

Poate că așa funcționează Universul. Când nu mai întrebi, când nu mai aștepți, când încetezi să ceri – îți dă un răspuns. Nu neapărat pe cel dorit. Dar clar. Uneori, ca să închidă ușa fără zgomot.

Poate că așa se rezolvă dilemele existențiale. Nu cu răspunsuri. Ci cu un detour imprevizibil, un cutremur sau un val. Nu vine nimeni. Dar tu înțelegi, în sfârșit, că nici nu mai era nevoie să vină.

Închid telefonul. Mă uit în tavan, de parcă aș putea găsi acolo răspunsuri la întrebări pe care nici nu știu dacă le am. Aerul e dens. Lumina din cameră e gălbuie, liniștită. Măinile îmi tremură puțin. Nu de teamă. De prea multă viață îngrămădită în spații mici.

Și da... poate că nu sunt lăsată să fiu cu cineva. Poate că drumul meu nu are dublu sens. Nu e despre ei. Sunt doar oglinzi. Puse în fața mea, ca să mă văd mai bine. Poate că nu e despre iubiri care vin, ci despre cine devin eu fără ele.

Gândul ăsta plutea de mult în mintea mea, ca o ceață. Dar azi l-am văzut clar, pentru prima dată. Întind mâna după pahar, dar nu-l ridic. Sting lumina, dar nu și gândurile. Încă nu.

Asta a fost duminica mea. Una ca oricare alta. Sau poate tocmai ce-a avut nevoie să fie.

„Nu toate duminicile trebuie să fie senine. Unele doar există, ca să înveți să rezști.” – Autor anonim

Călătore de profesie

11 septembrie 2023, luni

Alarma sună pe la 7:00. Habar n-am de ce am pus-o așa devreme. Abia acum îmi dau seama că orașul ăsta are ceva ciudat în aer – parcă m-a învățat să dorm. Mai mult. Mai greu. Mai adânc. O fi de la umezeală? De la claxoane? De la vibrația locală? Nu știu, dar la 8:15 abia reușesc, cu greu, să mă rostogolesc jos din pat.

Dar nu-i panică. Niciun program, niciun plan. Doar o idee vagă: să ajung în Jakarta. Azi.

Mai nou, testez mitul ăla romantic: că dacă te descurci fără plan, ești „cel mai tare din parcare”. Și cum Berbecul din mine are nevoie de validare cosmică, mă bag în horă. De ce nu? Dacă tot e să dau cu capul, măcar să fie cu stil. Capul meu are experiență.

Ciudat e că, în ultimele zile, doi bărbați diferiți mi-au spus că sunt „tare”. Ce-or fi vrut să spună cu asta? Că-s rezistentă la șocuri? Că mă ridic repede? Că am cască invizibilă? Că dau cu capul și nu zic nici măcar „auuu”? Nu contează. Mi-a plăcut.

Jakarta. Nu știu exact unde e sau cum ajung acolo, dar merg și eu... unde văd cu ochii.

Hotărăsc să merg la gara Tugu – aia cu trenuri „de lux”. Nu Lempuyangan, că acolo e doar clasa economică. Nu că aș fi vreo pretențioasă, dar am citit pe internet. Și internetul nu minte.

Îmi iau la revedere de la tanti de la cazare – nu știe o boabă de engleză, dar mă citește mai bine ca o ghicitoare. Îi

dau câteva lucruri de care nu mai am nevoie, inclusiv eșarfa galbenă cumpărată în Hanoi. Zâmbește larg. Zâmbește și inima mea puțin.

Urc într-un GoJek și în 35 de minute sunt la Tugu. Mă învârt puțin, debusolată, până aflu de la o tipă de la intrare unde se vând biletele. Stau la coadă, transpir, îmi târăsc bagajul care pare că s-a îngreunat peste noapte. Ajung la ghișeu. Două variante: clasa economică – 300.000 IDR. Clasa executive – 600.000 IDR. Aha.

Apoi îmi zice că primul tren e la 16:30. Pauză.

Mă uit la ceas. 10:30. Adică... șase ore de așteptat? În gară? Cu rucsacul? În niciun caz nu voi face așa ceva...

„– Mă mai gândesc,” zic. Și fac stânga împrejur ca o soldătică determinată. Transpirația curge. Trebuie să-mi pun mintea la contribuție. Repede.

Scot telefonul și verific distanța până la gara Lempuyangan – 2,3 kilometri. Chem un GoJek. În două minute apare. Mă urc.

Știam deja că de acolo pleacă un tren la 12:05 – verificasem ieri. Tot online. N-am mai ajuns atunci la gară, evident. Dar azi... gata cu mofturile. Azi merg cu clasa muncitoare.

Nouă ore pe un scaun tare? Supraviețuiesc. Dar nu mai stau atâtea ore plictisitoare degeaba în gară – clar.

Ajung la Lempuyangan. Intrarea e haotică, dar mă descurc. Cer bilet. Culmea – au. Deși eram pregătită să mi se spună că nu mai sunt locuri. Se pare că cineva, acolo sus, încă mă susține. În felul lui.

Mai am o oră până la tren. Mă așez pe o bancă dintr-un colț ferit și trag aer în piept. Privesc în jur: oameni grăbiți, familii cu sacose mari, vânzători ambulanți. Suntem toți în același film: un fel de viață pe roți.

Și uite-așa... am un bilet spre Jakarta. Sună ca o provocare. Sau ca o capcană. Sau ca un început. Nu știu, dar am biletul în mână, deci mă duc.

Fără plan. Doar un carton simplu, alb, pe care scrie tot ce trebuie.

Asta e viața mea acum. Între trenuri, bagaje, bilete, gări și decizii care se iau în 30 de secunde.

După o vreme, mi se face foame. Brusc. Și puternic. Genul ăla de foame care-ți bate obrazul că n-ai mâncat nimic de dimineață. Simt cum glicemia începe să-mi facă semne de întrebare.

Mă ridic și pornesc spre un bistrou din gară. Nici nu contează ce au – doar să fie ceva. Sunt câteva persoane la coadă. Mă așez și eu.

Un băiat mă observă imediat. A ajuns cam în același timp cu mine și, după cum se uită insistent, pare că vrea și el să comande, dar și să afle... ceva. Ceva despre mine. Îmi prinde privirea și-mi zâmbește larg, sincer, de parcă deja știe că o să vorbim.

Eu ridic din sprâncene, gen „da, știu ce urmează”.

Și, evident, nu trec două minute că mă și întreabă dacă sunt localnică.

„– Nuuu,” zic. „Doar par.”

Oare chiar aş putea trăi aici vreodată? Dar nu am timp să-mi mai răspund.

Coadă devine, brusc, spațiul nostru de conversație. Mă întreabă de unde sunt, ce fac prin zonă. Curios, dar cu o curiozitate plăcută. Se uită la mine, apoi la rucsacul din spatele meu. Mă surprinde cu întrebarea:

„– Atât ai? Doar rucsacul ăsta?”

„– Da, și sincer... uneori e prea mult și ăsta.”

Fața lui face toți banii. Cred că nici dacă-i spuneam că am mâncat un crocodil n-ar fi fost așa șocat.

„– Wow... Cred că ești prima turistă străină cu un bagaj atât de mic pe care o văd în Indonezia. Toți au trolere cât un frigider, de parcă se mută pe viață aici.”

Face brusc un gest teatral de ridicat greutatea în aer, ca la haltere. Mă distrează cum povestește, cu mâinile tot timpul în aer. E blând și jucăuș. Iar cerceul minuscul din urechea stângă pare un detaliu de regizor atent.

Râd cu poftă. Îmi place reacția lui. Naturală. Sinceră.

Ne luăm comenzile. El își ia cafea, eu ceva de mâncare. Apoi ne așezăm la o masă, mai schimbăm câteva vorbe. Zice că-l cheamă Hamzah. E din Yogyakarta.

„– Dacă ne cunoșteam mai devreme, îți arătam tot orașul,” zice. „Când te întorci, caută-mă. O să fiu încântat să ne revedem.”

Îmi face cu ochiul. Bland, nu provocator. Doar... viu. Apoi plecăm fiecare în direcția lui.

Eu rămân cu zâmbetul lui întipărit undeva într-un colț al gândului. Ce ciudat. Dacă nu mi se făcea foame fix atunci, dacă nu mergeam fix acolo... nu l-aș fi întâlnit. Nu l-aș fi cunoscut pe Hamzah.

Uneori apar oameni în viața mea ca niște camee într-un film. Roluri scurte, dar esențiale. Intră în vorbă, lasă ceva în urmă, apoi dispar în mulțime. Și, totuși, parcă nu dispar cu totul.

Uneori mă întreb dacă toată lumea pățește asta. Mie mi se pare bizar – dar frumos. Senzația că sunt într-un film, cu regie invizibilă, e mai acută acum.

Sau poate că „regia” o scriu eu. Din mers. Clipă de clipă.

Asta e, de fapt, viața: o construcție în timp real, cu decoruri schimbătoare și personaje surpriză.

Cum zicea prietena mea Silvia? „Viața bate orice astrogramă.”

Adevărat. Pot să confirm. Cu subiect și predicat.

Trec de controlul biletului și mă las absorbită de scaunele, valizele și fețele care nu știu că exist. Găsesc cu greu un loc liber și mă așez. Scot telefonul și, instinctiv, încep să caut cazare în Jakarta. Nimic nu mă convinge, așa că închid aplicația. Mai am zece ore până ajung. Zece. Ore.

Râd în sinea mea. Altădată aș fi fost un stres ambulant fără cazare. Unde-i Mone să-mi amintească că eu nu fac sejur, fac traseu?

Habar n-am ce fac, dar știu sigur că ceva *fac*. Și mai știu că nu mă panichez. Nu mai am energie pentru panică. Sunt mii de cazări în Jakarta – una mă va primi și pe mine. Asta am

învăţat, şi e mare lucru. Chiar dacă mi-au trebuit zeci de cazări să ajung la concluzia asta.

Mă duc la baie, apoi îmi cumpăr o apă rece şi patru banane. Când ies, văd un tren pe peron. Întreb un tip de lângă mine ce tren e.

„– Jakarta,” zice.

„– Ooo, atunci e al meu!”

Pornesc spre vagonul 4, dar acolo e aglomeraţie. Fac un ocol, urc pe partea cealaltă. Am locul 17A, la geam. Mă instalez. Mă așez. Răsufliu.

Scriu. Citesc. Aproape trei ore zboară fără să-mi dau seama. Apoi închid laptopul şi-l bag în rucsac.

Ascult muzică, povestesc cu mama la telefon. Încerc să dorm, dar nu reuşesc, chiar dacă trenul mă leagănă... nu e suficient.

La 21:04 intrăm în Jakarta. Între timp, m-am hotărât: iau cazare la Mutiara Kota Tua: trei nopţi, 189 lei. Ca să am ce adresă pune pe GoJek. Simplu.

Jakarta – Mutiara Kota Tua Hotel, Indonezia

Doar pe la 22:30 ajung în cameră. O luasem pe jos, mi s-a părut special să merg prin Jakarta noaptea. Atâta lume şi trafic erau pretutindeni, că, dacă nu erau luminile nopţii, aş fi crezut că suntem în miezul zilei.

Urc cu bagajul până la etajul 5. Pe scări, evident. Tipul de la recepţie nu clipeşte când mă vede cărându-mi rucsacul. Pfff...

Aprind aerul condiţionat. Mă topesc de cald. Apoi... duş. Lung, reparator. Împrăştii lucrurile prin cameră, că n-am dulapuri. Aşez totul prin colţuri, de parcă aş marca teritoriul.

Dacă m-ar vedea mama... ce mi-ar zice? Poate ar zice că-s împrăştiată. Dar ştii ceva? Nu mă mai deranjează. Am dat reset la astfel de stări. Am lăsat perfecţiunea acasă. Şi e bine. Chiar e.

Dorm cu tot felul de lucruri prin pat. N-am loc? Ba am. Dar și dacă n-aș avea, tot le-aș ține acolo. Așa sunt eu acum. Și, sincer, nici nu-mi mai vine să mă judec.

Adorm. Ruptă. Pe la 3:00 mă trezește un mesaj. Nu prea mi se întâmplă să aud telefonul noaptea, dar acum... da. E Youn. Îmi scrie că mă iubește.

Îi răspund, somnoroasă, că dorm. Își cere scuze. Zice din nou: „Te iubesc.”

Adorm zâmbind.

Așa ceva...

Și, culmea, nici nu mă mai întreb ce înseamnă. Nici dacă e real. Nici dacă e suficient.

Doar primesc. Așa, pur și simplu. Fără garanții. Fără viitor. „Ce-i al meu, e pus deoparte,” îmi spun. Închid ochii.

Poate că și asta e o formă de curaj.

Sau doar un mod liniștit de a obosi.

Pentru o zi de luni... am ajuns exact unde trebuia.

**„Ce-i al tău te găsește. Chiar și într-o gară aglomerată.” –
Autor anonim**

Sub pielea gigantului Jakarta

12 septembrie 2023, marți

Dimineață, zgomote, huruituri...

Am uitat să zic: aici, în fața hotelului, se lucrează. Strada – sau poate bulevardul, cine știe? – e un adevărat șantier. Azi, toți muncitorii își văd conștiincios de treabă, cu scule, bască și un chef care vibrează până în pereții camerei. Dar eu? Eu dorm. Le dau „seen”, „ignor” și apoi îi pun pe „mute”. Am învățat cum să fac asta. Am antrenament. Eu știu mai bine ce pot.

Doar pe la 10:00 catadicsesc, într-un final, să mă dau jos din pat, după multe minute de întors pe toate părțile gândul: „Oare ce să fac azi?”

Sunt în Jakarta, capitala Indoneziei – și da, sună exotic, dar sincer... nici prin cap nu visam că voi ajunge vreodată aici. Nu era pe nicio listă, pe niciun *vision board*, în nicio dorință răătăcită. Pentru mine... nu exista.

Și totuși, sunt aici. În mijlocul acestui uriaș care freamătă, fierbe și pulsează. Și știi ce e mai ciudat? Zâmbesc. Realizez, uitându-mă spre tavanul camerei, că zâmbesc aproape la fiecare gând care-mi trece prin minte. Chiar și la cele dureroase din trecut. Le zâmbesc pentru că știu că *au trecut*. Pentru că în locul lor vine altceva. Ceva nou. Ceva neașteptat. Poate chiar uimitor.

Asta face viața când ai curajul să ieși, complet, din zona ta de confort – îți aduce lucruri pe care nu ți le-ai fi imaginat. Știu, am și o doză de nebulie. O recunosc cu drag. Dar ce bine e... hehe... iară zâmbesc.

Ies din cameră abia la 12:10. Fără țintă, fără hartă, fără acel „obiectiv turistic” de neratat. Sunt uimită și eu de starea asta nouă de detașare, de libertatea asta interioară care nu cere nimic. Cum am ajuns aici? Nu știu. Dar e un sentiment frumos.

Ziua? Exact cum o anticipam: *neașteptată*.

Am avut de toate.

Pornesc la pas, fără nicio direcție clară. Jakarta mă înghite imediat. Printre mașini, motociclete, utilaje, oameni ai străzii și un zumzet continuu care pare că nu se va opri niciodată. Merg, pur și simplu, cam vreo doi kilometri. Nu mă opresc. Privesc tot ce pot. Mă minunez.

Orașul ăsta e un haos viu. Un carusel de senzații. Un nod de mirosuri care nu pot fi descrise nici în română, nici în indoneziană, nici în vreo limbă inventată de poeți. La fiecare pas simți altceva, vezi altceva, calci în altceva – uneori metaforic, alteori... foarte real.

Ce-i aici... pfff...

Gropi, borduri rupte, moloz, mizerie, apă murdară care se scurge aiurea, scăunele improvizate, cărucioare împinse de mâini obosite, miros de canalizare, de fructe stricate, de prăjeli, de motorină, de lume care trăiește. E ca un tablou pictat cu toate culorile direct cu mâna. Fără pensulă.

Ajung la o stradă lungă, plină ochi cu materiale de construcții. Talmeș-balmeș. Nici nu pot auzi ce gândesc. Gălăgia e densă, fierbinte, te împinge înainte.

Și căldura... mamă, ce căldură... simt cum mi se lipesc hainele de piele, simt broboanele de sudoare pe nas, simt cum șapca devine o saună pentru scalpul meu. Nici n-am ieșit bine de o oră și deja vreau înapoi, la răcoare.

Orașul curge, iar eu curg cu el. Fiecare pas e o alegere mică, dar încă aleg să merg.

Uneori mă opresc doar ca să privesc oameni. Nu clădiri, nu vitrine, nu atracții. Doar oameni. Cum mestecă. Cum cară. Cum transpiră în liniște. Cum merg mai departe. Fără plângeri. Fără pauză. Asta mi se pare cel mai tulburător. Nu că trăiesc în haos. Ci că s-au obișnuit cu el.

Poate ăsta e secretul supraviețuirii: nu să scapi de haos, ci să-l lași să te înghită, până devine un fel de liniște.

Dar continui. Încă sper că voi găsi un restaurant, un colț de umbră, un loc unde pot să mă adun. Mi-e foame, mi-e sete, mi-e cald, mi-e... nici nu mai știu ce mi-e. Corpul meu cerea pauză, dar ceva din mine voia să știe până unde pot merge.

Dar merg, zâmbind și târșându-mi picioarele pe asfaltul încins, întrebându-mă în gând cum reușesc oamenii ăștia să trăiască așa, zi după zi.

Nu, nu cred că aș rezista mult. Nici nu vreau să încerc. Mă bucur că pot fi aici doar ca să văd. Ca să înțeleg. Ca să știu, mai clar ca niciodată, că sunt – cu toate ale mele – o femeie norocoasă. Și că trăiesc un privilegiu pe care, uneori, îl uit. Cui din lumea asta mare să mulțumesc pentru asta? Poate mie? Pentru că îndrăznesc să-l trăiesc?!

Ajung la o intersecție. În dreapta – aglomerație maximă. Tocmai de aceea o aleg. Vreau să văd unde merg toți oamenii ăștia. Ce e acolo?

Și chiar era ceva: un spital. Apoi, un mall.

În spatele mall-ului, o tonetă cu sucuri proaspete. Întreb femeia dacă are gheață. Are. Îmi iau un mango cu gheață, dar n-am cum să-l beau acolo. Nu pot sta locului în căldura asta. Am nevoie de un loc răcoros. De un respiro. Decid, fără să clipesc, că voi intra în mall.

Și aici... surpriză! Dar nu cum mă așteptam.

Mall-ul nu era ce-mi imaginam. Nu era cu haine, restaurante, lumini fancy și muzică ambientală. Nu. Era un mall al materialelor de construcții. Da, ai citit bine. Patru etaje pline ochi cu mii și mii de chestii: șuruburi, piulițe, țevi, vopsele, scule, plinte, balamale, șurubele, uși, faianță, șmirghel, tot ce vrei.

Și nimeni nu zâmbea. Toți se uitau la mine de parcă greșisem Universul.

Probabil se întrebau ce caut acolo. Și sincer... m-am întrebat și eu. Eu voiam relaxare, vitrine, „maybe” un „milkshake”.

Am urcat până la etajul 3 cu scările rulante – da, aveau și de-astea – sperând că sus o fi „altceva”. Dar nu. Nici gând. Așa că ies.

Iar Jakarta îmi trage imediat o palmă de căldură. De trezire.

Mă uit în jur. Nu știu ce caut, dar caut. Poate un colț unde să beau suc. Care, oricum, până acum, a pierdut orice urmă de gheață.

Pe partea cealaltă a drumului zăresc o reclamă mare cu un logo cunoscut: *Novotel*. „Asta sună cunoscut,” mă gândesc. Dacă e ceea ce cred eu, sigur e răcoare acolo. Și am nevoie de răcoare ca de apă. Sau, mai bine zis, în loc de apă.

Problema? Drumul. Șase benzi, oameni, motociclete, claxoane, utilaje – totul pare o scenă dintr-un film de acțiune low budget, dar cu figuranți cât pentru trei sezoane. N-am cum să-l traversez, nici să visez la asta. Așa că ocolesc și urc pe pasarela pietonală care leagă cele două trotuare.

Și acolo, sus, un alt tip de șoc. Nu priveliștea, nu. Aia era, de fapt, spectaculoasă – un oraș care fierbe și clocotește la orizont. Șocul era... oamenii. Trei persoane fără adăpost, plus un copil mic, de nici un anșor, dormeau acolo, pe pasarelă, în plină zi, în zgomotul infernal și în căldura care sfida bunul simț biologic. Dormeau. Pur și simplu. Fiecare pe bucata lui de carton. Parcă certați, parcă străini, parcă abandonați de lume și de sine.

Când am trecut pe lângă băiețel, s-a mișcat puțin – reflex, probabil. N-a deschis ochii. Doar și-a dus mâna între picioare și s-a scărpinat, ca și cum doar corpul mai rămăsese acolo, iar el plecase demult.

Cobor. Încă înmărmurită. Ajung la *Novotel*. Caut intrarea în restaurant – e pe partea cealaltă a complexului, dar o găsesc. Și, dintr-o dată, am ajuns într-o altă lume. Aici e aer condiționat, lumină filtrată, mese lustruite, liniște și... lux.

La parter, un amestec de restaurante, cafenele, baruri și oameni parfumați. Instant, tot ce era praf, mizerie, oboseală și stradă se dizolvă. Mă simt teleportată. Mă simt, cumva, în

plus – dar în același timp, simt că *trebuie* să fiu aici. Parcă viața mi-a dat un bilet de intrare temporar într-un alt Univers.

O cafenea mă atrage. Comand o cafea cu cremă de tiramisu – 33.000 IDR. Când întind cash-ul, fata de la casă zâmbește și-mi spune că nu acceptă decât card. Bine. Am. Plătesc. Mă așez la o masă și savurez în liniște. Scriu puțin în jurnal, caietul acela care va deveni o „avere”. Zâmbesc.... Mă gândesc că aş putea sta acolo o oră, sau o zi. Poate o viață. Dar nu... știu că *trebuie* să plec.

Verific harta. Realizez că, fără să-mi dau seama, m-am învârtit în cerc și sunt iar aproape de hotel. Asta chiar e amuzant.

Decid să merg în centrul vechi. Trec prin cartierul chinezesc. Găsesc o scurtătură printr-o piață – strânsă, umedă, agitată. Mă simt ușor nesigură. E o stare difuză, dar constantă, ca o briză caldă care nu-ți dă pace. Trec printre tarabe, mă strecor printre oameni și, în cele din urmă, ajung în partea cealaltă.

Traversatul străzii, însă, e o adevărată aventură în Jakarta. Pare că aici, dacă n-ai tupeu, ești invizibil. Nici pe zebra nu ai vreo șansă. Stai, aștepti, mai faci un pas, mai te oprești. Când reușesc, simt că am câștigat o luptă.

Ajung în piață. Găsesc o bordură și mă așez la umbră. Vorbesc la telefon, mai răspund la mesaje, schimb câteva replici cu Andy pe video call. Observ grupuri de copii de școală, uniforme colorate, fețe curioase.

Două muzee sunt acolo. Mă bate gândul să intru, dar telefonul mă ține ocupată. Până închid ecranul, muzeul e deja închis. Au program până la 15:00. Păi normal...

Nu-i nimic. „Și *mâine* e o zi,” îmi spun. Pornesc din nou, spre mare de data asta. Vreau să ajung până acolo. Pe drum, un grup de eleve de liceu mă opresc. Alergaseră până la mine strigând în cor: „*Bule, bule, bule!*” – adică străin. Mă roagă, entuziasmate, să facem poze împreună. Pozăm, rând pe rând. Sclipsesc ochii în capul lor de fericire. Ce frumos.

Se lasă seara, dar eu tot merg. Mare nu văd. GPS-ul zice că mai sunt doi kilometri, dar picioarele mele nu mai vor. Întorc. Ajung iar în piață. Mă așez, din nou, pe o bordură. Tălpile îmi ard. De la drum? De la căldură? Nu știu, dar totul vrea, disperat, o pauză.

Privesc în jur. Luminile încep să se aprindă. Oameni, muzică live, formații locale, dansuri, voci, bucurie. Parcă e Crăciunul, dar în august. E haos, dar un haos frumos. Un haos cu suflet.

Jakarta e un oraș care nu se cere înțeles, ci simțit cu toți porii, cu toată oboseala, cu toată uimirea. Azi m-a plimbat prin praf, prin lux, prin sudoare și prin zâmbete – și mi-a spus, fără vorbe: „Fii vie. Atât.” Și asta am făcut. Cu tot ce-am fost.

Eu simt, însă, că s-a terminat ziua. Mă ridic și pornesc spre hotel.

Ajung în camera mea de la etajul 5, târându-mi picioarele pe scările în spirală. Nu mai ies. Sunt ruptă. O zi lungă și plină.

Fani mi-a scris că vorbește cu o prietenă de-a ei, să ne vedem. Când a aflat că sunt în Jakarta, s-a oferit instant să mă ajute. Ce tare!

Adorm târziu. Ca de obicei. Dar cu o senzație altfel... O recunoștință care n-are nevoie de cuvinte. Am trecut, în câteva ore, prin atâtea lumi, atâtea contraste, atâtea povești, încât nici nu mai știu ce-i real și ce-i vis.

Poate, totuși, realitatea asta e mai vis decât mi-aș fi îngăduit vreodată să sper.

Și pe etajul 5 al unui hotel mic dintr-un oraș uriaș, adorm cu gândul că viața e, uneori, ca un drum prin Jakarta – nu știi unde duce, e cald, e haotic, dar ceva te face să mergi mai departe. Mereu mai departe.

„Poți călători până la capătul lumii și tot tu vei fi cel care se întoarce diferit.” – David Mitchell

O briză, o zi, un oraș

13 septembrie 2023, miercuri

Jakarta mă epuizase ieri. Azi mă întâmpină altfel. Mai blândă. Mai tăcută. Poate pentru că și eu sunt altfel, în fiecare zi.

Pe la 9:30, când lumina începe să scalde camera ca un val cald, găsesc șapte mesaje de la Fani. Un semn că ziua n-are răbdare cu mine. Aha. Clar, ceva s-a pus în mișcare.

Le citesc buimacă. Îmi spune că a vorbit cu prietena ei, Iswanti, i-a povestit despre mine și mi-a lăsat numărul ei – să iau legătura direct. Ce repede curg lucrurile când le lași să vină.

Îi scriu că fac un duș și revin. După ce apa îmi adună gândurile, intru direct într-un carusel de conversații pe WhatsApp. Două ore de glume, propuneri, planuri și, bineînțeles, schimbări de planuri. Cu Fani și Iswanti în același fir, nimic nu e fix. Dar nici nu trebuie să fie. E farmecul haosului cu suflet.

Printre emoji-uri și mesaje rapide, își face loc și un stres mărunț, dar cu colți: viza pentru Vietnam n-a venit încă. Ar fi trebuit. Biletul este peste două zile. Verific mail-ul compulsiv. Nimic. Așteptarea asta e ca un fir de nisip în pantof: mică, dar constantă. Nu doare tare, dar nu te lasă să uiți că e acolo. Încerc să las gândul să curgă, dar el se agață. Asta-i partea grea: să stai în așteptare, fără control.

Apoi, mă lovește problema bagajului: am voie doar șapte kilograme în avion, iar eu... am vreo trei în plus, lejer. Îi scriu lui Fani și mă ofer să-i trimit câteva lucruri. Ce bine e să știi că

ai pe cine conta. Un mic gest care mă salvează – de la stres și de la un rucsac pe jumătate explodat.

Dar ziua nu se lasă strivită de două griji. Mă așteaptă Jakarta, cu toată nebunia ei. Și eu vreau s-o mai gust puțin. Pe la 13:00 ies din hotel, chem un GoJek și mă îndrept spre Ancol Dreamland – o recomandare de la Hamzah, băiatul cu zâmbet blând, cunoscut la bistroul din gară. Curiozitatea mă trage de mână.

La intrare, plătesc 25.000 IDR. Există poartă, pază și o regulă clară: plătești și pentru vehicul, dacă ai. Eu, minimalistă prin definiție, aleg să merg pe jos. Îi mulțumesc șoferului și pornesc la pas, fără grabă.

Și merg. Și tot merg. Nu știu câți kilometri am făcut, dar când se lasă seara, simt în tălpi că Jakarta nu doar că a fost văzută, ci trăită. Fiecare pas m-a ancorat în orașul ăsta viu. Unele locuri nu le înțelegi cu privirea, ci cu pielea.

Ancol e o lume în sine – parc de distracții, restaurante, clădiri colorate, plaje, gondolă suspendată care-ți arată totul de sus. Urc și eu – 60.000 IDR pentru un dus-întors de 25 de minute.

Sunt singură în cabină. Doar eu și orașul, plutind tăcut sub mine, ca o hartă vie. Se văd acoperișuri de tablă, piscine ascunse între clădiri, alei întortocheate și umbre de palmieri care se mișcă încet. Până și haosul pare ordonat de aici. Și pentru prima oară azi, totul tace. E liniște. E claritate. Privesc totul cu ochii largi ai copilului care descoperă. Și simt, pentru câteva minute, că nu îmi lipsește nimic.

Cobor și mă las purtată de mirosurile care vin dinspre zona de restaurante. Parcă fiecare miros e o chemare. Și cobor, trasă de fire invizibile spre mal. Aleg o terasă elegantă, cu vedere spre mare. Briza e blândă, muzica discretă.

Mănânc un Nasi Goreng cu fructe de mare, beau o limonadă cu ghimbir și miere. Mă simt răsfățată. Nu într-un mod superficial, ci ca și cum cineva, undeva, a știut că am nevoie exact de momentul ăsta. La masa de lângă mine, o familie râde cu poftă. Trei copii împart un desert și o mamă îi privește cu

ochii aceia plini. Îmi vine să zâmbesc. Să mulțumesc. Dar tot nu știu cui. Poate vieții. Sau totuși mie, pentru că am fost din nou acolo.

E un sentiment care revine, mereu... și totuși, în fiecare zi, pare mai mare. Fiecare clipă îl înalță, îl întinde, ca și cum l-ar împinge dincolo de cel de ieri. Fiecare nouă experiență îl duce spre o formă de expansiune.

La final, înțeleg de ce unii vin aici doar pentru restaurante. Locul are o energie specială. Sau poate eram eu, în acea stare rară de bine, când nimic nu te apasă.

Cu stomacul mulțumit și mintea domolită, mă îndrept spre malul mării. Am ajuns. Copiii râd, o plajă pulsează de viață, scutere electrice se strecoară printre umbrele, iar două blocuri uriașe stau ca niște gardieni ai oceanului. Totul e un amestec straniu de haos, vacanță, urban și tropical. Și, ciudat, funcționează.

Pe la 19:30, corpul zice „gata, ajunge”. Chem un GoJek. Urc în spatele șoferului și mă las purtată, fără cuvinte, printr-o Jakarta care acum pare alt oraș. Noaptea spală zgomotul zilei și lasă doar lumini. Luminile astea... sunt de-a dreptul spectaculoase. Se amestecă în ochii mei ca într-un vis colorat, licărind pe clădiri, pe asfalt, pe fețele oamenilor care încă mai au ceva de făcut.

Trecem pe lângă vitrine aprinse, piețe adormite, scutere grăbite, vânzători care își strâng marfa încet. Totul respiră. Și eu respir odată cu el. Nu mă gândesc la ziua de mâine. Doar accept ziua de azi.

Ajunsă în cameră, primul lucru: un duș lung, fierbinte. Simt tălpile cum îmi zvâcnesc. E de la oboseala aia care vine atunci când ai fost acolo, cu totul. Apa le mai liniștește, iar aerul condiționat face restul. Mă întind pe pat. Simt cum se așază în mine toate – briza de pe faleză, aromele din restaurant, orașul în vibrația tălpilor.

Essra mi-a scris azi. Senin, în stilul lui caracteristic:

„– Hey. Ce mai faci? Ești încă în Java?”

Probabil văzuse ultima mea postare. Sau... poate doar *a simțit*. Sau m-a simțit.

Eram prin Ancol, încă răvășită de frumusețea zilei. Și totuși, nu pot să nu mă minunez cum apare mereu, ca un gând nerostit, ca și cum tot Universul conspiră să-l aducă „aproape” exact atunci când am de luat decizii importante. De ce? Nu am un răspuns inteligibil. Dar e acolo. Prezent, chiar și când nu-l port în gând.

Printre banalități, i-am spus că urmează să plec în Vietnam, dar și că viza... întârzie. I-am împărtășit neliniștea. El, călător veritabil, mi-a dat câteva sfaturi – simplu, calm, cum face el. M-a întrebat dacă am scris direct ambasadei. I-am spus că nu. M-a încurajat s-o fac.

N-a fost nicio aluzie. Nicio urmă din jocurile noastre vechi. Doar o conversație normală. Și totuși... în felul lui, a știut din nou să apară fix când trebuie. Parcă simte când urmează o cotitură în drumul meu. De fiecare dată.

Am trimis mail-ul. Acum, nu-mi rămâne decât să aștept. Și să nu las incertitudinea să-mi fure tihna.

Măine e ziua întâlnirii cu Iswanti. Dar undeva, în fundal, se învâрте gândul: în două zile am zbor. Și viza pentru Vietnam... tot nu e. Și totuși, pentru prima oară, nu mă panichez.

Azi am înțeles ceva: nu pot controla totul. Dar pot trăi frumos chiar și printre incertitudini. N-a vrut să fie memorabilă. Doar trăită. Și tocmai de-asta o voi păstra. A fost întreagă. A avut zâmbete, pași, sare în aer și soare în gene. A fost trăită în toate straturile ei.

Uneori, fără să știi, un loc ca Ancol – cu praful, muzica, mirosurile și marea lui – nu îți promite nimic. Dar îți dă ce ai nevoie. Tihnă. Spațiu.

O briză care nu te răstoarnă, nu te schimbă, nu-ți dă revelații. Doar te așază, încet, acolo unde trebuie să fii.

„Tihna nu urlă niciodată. Doar șoptește. Și-ți rămâne.” – Autor anonim

26

Pe mâini de străini

14 septembrie 2023, joi

Nici nu deschid bine ochii și primul lucru pe care-l verific este mail-ul. Daa... am răspuns de la Imigrări. Dar... dezamăgirea e pe măsură. Oficial, viza mea e „în așteptare”, mi se spune că e „încă în termen”.

Pfff... cum de nu am observat că sunt la limită cu asta?

Dacă nu vine până mâine, când am avionul, eu cum zbor? Un roi de gânduri îmi zumzăie în jurul pernei. Dar nu mai pot sta. Mă ridic și merg spre baie ca un soldat universal, programat să-și ducă misiunea la bun sfârșit.

Când ies, am mesaje de la Iswanti. E deja pe drum, ne vedem la gară, pe la 9:00. Eu azi predau camera la 12:00, așa că avem timp să vedem împreună... o moschee. Așa mi-a zis. N-am întrebat care. N-am verificat nimic. Capul meu e prea prins cu viza, cu planul B, cu incertitudinea.

Dar dacă e prietena lui Fani, merg cu ea pe încredere.

La 9:00 o aștept în gară. În camera de la Mutiara, bagajul e deja făcut. Azi mă mut mai aproape de aeroport – mi-am rezervat o noapte acolo, pentru că e clar: n-am chef de panică în ziua plecării. Și nici de drum lung dis-de-dimineată.

Dar ce fac dacă nu vine viza?

Încerc să nu mă las prinsă în scenarii. Azi am un om de cunoscut. Un loc de descoperit. Și o stare de regăsit.

Las gândul să plutească și-mi iau un mic dejun rapid – clătite și cappuccino de la un fast-food. Mă simt aproape europeană

în gestul ăsta, dar gustul are o savoare aparte, locală. Poate e aroma necunoscutului care stă să înceapă.

Apoi ies în fața gării, îmi trimit locația și o poză cu mine. Ca la un date. Mă amuz singură. Îmi dau seama că inima îmi bate puțin mai tare decât ar trebui. Întâlnirile cu oameni noi, mai ales în altă țară, în altă cultură, au mereu acel mic tremur.

Iswanti întârzie. Trenul ei a fost decalat. Ajunge abia la 9:50.

Mă așez pe o bancă de lemn, privind valurile de oameni care trec pe lângă mine, fiecare cu altă direcție, altă viață. Simt că e ceva poetic în gările din Asia – au o vibrație caldă, umană. Nu e doar despre plecare și sosire. E despre legături. Despre așteptări și promisiuni.

Stăteam acolo, cu paharul de carton într-o mână și telefonul în cealaltă. Alt mesaj ajunge la mine: „– Ajung în două minute, trenul tocmai a tras în gară.”

Apariția ei mă face să uit de timp.

Zâmbește cald, vine direct spre mine și ne îmbrățișăm de parcă suntem două prietene care se revăd după ani. Poartă haine musulmane, ochelari mari cu ramă neagră, o mască de pânză pe față, pe care și-o trage jos cât vorbește. Are un zâmbet larg și niște dinți perfecți. Dintr-o dată, gândul îmi fuge la al meu, cel înclinat – și la nevoia imperioasă de a ajunge la un dentist. Poate în Vietnam, cine știe...

Nu pierdem timpul. Are deja planul. Mergem mai întâi la un ghișeu, să verificăm câți bani mai sunt pe cardul de tren. Ea îmi face cadou unul. Îmi spune că a vrut să am ceva de la ea, ceva mic care să-mi amintească. Și-mi zice:

„– Data viitoare, când revii în Jakarta, să-l porți cu tine. Așa, eu sunt cu tine pe drum.”

Mă topesc. Ce gest simplu, ce intenție caldă.

În câteva minute suntem deja într-un tren. Nu știu unde mergem. N-am înțeles nici numele stației, nici direcția. Dar mă las dusă. Vorbim, glumim. Ea face poze. Mă întreabă dacă-mi place Jakarta. Îi spun că e un oraș care nu te învață cu harta, ci cu sufletul.

Ajungem. Trecem prin două pasaje, mergem puțin pe jos, apoi urcăm niște trepte. Și deodată, apare în fața mea... Istiqlal. Cea mai mare moschee din Asia de Sud-Est.

Woow.

Tăcere. Impresionantă nu doar prin dimensiuni, ci și prin energie. Albă, deschisă, cu arcade și cupole care par desprinse dintr-o poezie.

Ne așezăm într-o zonă de așteptare, alături de alți turiști. Iswanti zâmbeste larg unei familii de americani din Vermont. Începe să le vorbească. În două minute, râd toți. E sociabilă și caldă. Și se bucură sincer de oameni.

Mă uit la ea și mă întreb: când a mai fost ultima oară cineva atât de prezent, doar pentru a fi prezent?

„– Ai mai fost aici?” o întreb.

„– Da. De multe ori. Dar azi e special. Ești tu aici.”

Îmi vine să plâng. Dar zâmbesc. Pentru că uneori, oamenii pe care abia i-ai cunoscut îți oferă mai multă grijă decât cei dintr-o viață întreagă.

Ghidul ne cheamă. Vizităm împreună, dar recunosc, nu mai ascult nimic. Privesc. Mă mișc încet. Inspir aerul de liniște, ca pe o rugăciune. Fac o fotografie cu tavanul uriaș, cu razele care intră prin ferestre. Nu vreau să învăț despre loc. Vreau doar să-l simt.

După vizită, ne întoarcem spre gară. Mă întreabă de viața mea. Îmi povestește că a fost căsătorită, dar a divorțat. Trăiește singură acum, în Bogor. Are o programare la ora 15:00, trebuie să plece.

„– Dacă ai fi avut mai mult timp... ți-aș fi arătat orașul meu. Poate într-o zi.”

„– Cu siguranță într-o zi. Simt că o să revin.”

Ne oprim în fața turnicheților. Îi las sacoșa pregătită – cea pe care voiam să o trimit la Fani. Dar... se pare că nu acolo trebuia să ajungă.

Înăuntru sunt câteva haine. Poate le-am pus acolo pentru că erau în plus.

Dar eu știu, undeva adânc, că mă voi întoarce pentru ea. Pentru Iswanti. Bagajul e doar un pretext. Un mic... motiv.

Ne luăm rămas-bun cu o îmbrățișare sinceră.

„– Mulțumesc că ai venit azi, chiar aveam nevoie de o zi ca asta.”

„– Și eu. Mă bucur că ne-am cunoscut. Te voi ține în gând pentru viza ta.”

Eu ies, ea rămâne în gară. Timpul a fost scurt. Dar și-a făcut loc. A venit cinci ore cu trenul doar ca să ne vedem, să mă ducă într-un loc unde ea mai fusese, doar pentru ca eu să-l descopăr. A făcut asta pentru mine.

Cât de puțini oameni ar face asta, în viața reală?

Întorc privirea și o văd cum dispare în mulțime. Într-un fel, simt că am întâlnit o parte din Jakarta care nu se vede în niciun ghid turistic: partea umană.

Tihna are chipuri neașteptate. Uneori, are ochelari mari, un zâmbet larg și vine cu trenul de dimineață doar ca să-ți aducă aminte că ești văzută.

Verific telefonul. Un mesaj necitit.

Essra.

Îl las acolo.

Azi nu simt să citesc nimic.

Ziua asta nu e despre întrebări.

E despre întâlniri... Despre blândețe. Despre cum, uneori, un străin îți poate da mai multă liniște decât o promisiune veche.

Și chiar dacă nu am toate răspunsurile, știu că azi... am fost acolo, cu tot ce sunt.

Ajung la hotel în 10 minute. Dar nu intru imediat.

Aproape de intrare, pe caldarâm, mulți oameni stau înșirați – vânzători de nimicuri, bijuterii improvizate, inele cu pietre „prețioase”, mărgelile, brelocuri, brățări care par mai degrabă povești decât accesorii. Oameni simpli, dintre cei care înfruntă viața zi de zi, fără scuturi. Categoria săracă a orașului, cum ar zice un raport statistic. Dar mie mi se par poeți ai supraviețuirii.

Îmi amintesc de lănțișorul meu rupt, cel care a așteptat cuminte de trei săptămâni o minune. Așa că mă opresc lângă un bărbat, poate de vreo 40 de ani, și-l întreb din priviri dacă are ceva ce poate înlocui închizătoarea. Scutură ușor din cap. Nu are.

Dar vecinul lui, un domn mult mai în vârstă – probabil peste 80 de ani, cu ochii adânciți sub o pălărie decolorată – se apropie fără grabă. Îmi cere din priviri să-i arăt lănțișorul. I-l întind. Îl ia între degete ca pe un fir de aur real. Îl studiază atent, apoi zâmbește. Îmi face semn că mă „rezolvă” el.

Nu-mi dau seama ce înseamnă „rezolvare” în mintea lui, dar încep deja să zâmbesc.

Și atunci... începe magia.

Își dă jos propriul lănțișor de la gât. Îmi arată închizătoarea, întrebător. Dau din cap entuziasmată – da, exact asta caut! Apoi, fără să clipească, scoate un cleștișor dintr-o husă ponosită și se apucă să-și demonteze lanțul. Sub ochii mei uimiți, desprinde cu grijă închizătoarea și mi-o montează la al meu. Ca și cum era o treabă de-o nimica toată.

Rămân mută. Nici în cele mai imposibile vise n-aș fi imaginat un asemenea gest. Îi fac semn, încercând să-i explic că acum el rămâne cu lanțul stricat. Dar zâmbește cald, ia cleștișorul și rupe o za, apoi leagă capetele lanțului și și-l pune la loc, trecându-l pur și simplu peste cap. Lănțișorul lui e acum mai simplu. Dar al meu trăiește din nou.

Spune ceva în indoneziană. Nu înțeleg, dar nici nu trebuie. Gata. Amândoi suntem fericiți.

Îi întind 9.000 IDR – atât aveam mărunt. Îmi mulțumește de parcă i-am dat un dar ceresc.

Ia uite... o zi în care lănțișorul meu a fost reparat cu o bucată din altul. Și, odată cu el, parcă s-a mai legat și o mică bucată din mine.

De la vecinul lui mai iau două brățări: una pentru mine și una pentru Trang, prietena mea din Ho Chi Minh. Nu mă pot abține. Când gesturile mici nasc emoții mari, simți că trebuie să dai mai departe.

Îmi înclin capul și plec, dar ei îmi urmăresc pașii cu zâmbete netulburate.

Apoi urc în cameră.

Mă trântesc pe pat și rămân acolo, câteva clipe, cu ochii în tavan. Ziua asta n-a fost nici lungă, nici grea. Dar a fost plină de oameni. De alegeri simple. De bunătate tăcută.

Și da... uneori, cele mai frumoase reparații se fac fără cuvinte. Cu cleștișorul. Pe trotuar.

La ora 13:00 eram în holul hotelului, făceam check-out. Afară, soarele ardea obraznic, iar eu așteptam un GoJek ca o eroină urbană în misiune secretă.

Surpriza? Scuterul lui avea ceva sudat în spate – o improvizație cu două bare groase, de parcă ar fi fost construit pentru transportat butelii. Și acolo, printre bare, cu rucsacul în spinare și cu gentuța în brațe, eu. Lipită de tipul ăla, ca un magnet însetat de contact uman. Patruzeci și cinci de minute am stat așa, vibrând odată cu traficul din Jakarta. Dacă nu aveam rucsacul, poate era chiar ok. Dar așa... o călătorie lipicioasă, intens senzorială, greu de uitat.

Mă încălzea tot ce puteam simți. Căldura din asfalt, din motor, din haine, din mine. Dar n-am murit. Încă.

Tangerang – Pakons Prime Hotel, Indonezia

Pakons Prime – hotelul rezervat în dimineața asta pe fugă, între o alarmă și un gând despre vize – era următoarea oprire. Studiasem o grămadă. Niciunul nu mă convinsese. Unul nu avea geam, altul era „aproape de aeroport”... dar fără drumul dintre ele. Așa că am zis: gata, vreau confort. Vreau ultima noapte în Indonezia să fie într-un pat civilizat. Fără gândaci. Fără vietăți. Fără compromisuri.

Camera a fost 108 lei. Scumpă, după standardele ultimelor mele nopți. Aproape triplu. Dar merita. Uneori, trebuie să alternezi între margine și mijloc, ca să nu-ți pierzi echilibrul.

Ajung acolo. Hotel cu 9 etaje, valet la intrare, oameni cu costume apretate, oglinzi care strălucesc de parcă n-au

cunoscut niciodată praful. Mă dau jos de pe scuter ca o regină dezvelită de glorie: ciufulită, transpirată, hainele atârând pe mine ca pe-un artist muritor de foame. Casca îmi lăsase o freză în stil „electrocutată în direct”. Dar ce conta?

Intram acolo cu nasul pe sus, ca și cum purtam Versace și miroseam a Chanel. Și poate chiar așa era – doar că în filmul meu. Imaginar!

Fetele de la recepție, două zâne zâmbitoare cu uniforme imaculate, mi-au găsit imediat rezervarea. Am întrebat direct de masaj. Mi-au zis că cineva de la etajul 6, de la SPA, va veni în cameră. Ah, binecuvântare! Simțeam că toate vertebrele mele urlă după un om cu ulei cald și palme magice.

Mi-au dat cheia. Camera 702. Etajul 7.

Urc. Intru.

Curat. Alb. Liniște. Fără animăluțe. Fără frică să las rucsacul pe jos. Fără țevi ruginite sau dușuri care picură apă ca în filmele horror. O cameră ca un cocon.

Priveliștea văzută pe geam? O oază urbană, vibrantă.

În sfârșit, ceva în mine se așază. Pentru o noapte, mă simt în siguranță. Nu în sensul că „nu pățești nimic”, ci în acel sens profund: locul unde îți poți trage sufletul.

Și exact asta am de gând să fac.

După o oră, femeia de la SPA se prezintă la ușa camerei mele pentru masajul cu aromaterapie. Eu voiam un tradițional, dar cică s-a terminat nu știu ce cremă minune și nu e disponibil.

„– Aromaterapie să fie,” zic. Nici nu mai contează. Doar masaj să fie.

Intră. Numele ei complet era prea lung ca să-l țin minte, dar ea a râs și mi-a zis:

„– Spune-mi doar Sari.”

E micuță, un pic plinuță, cu pielea atât de închisă, încât lângă mâinile ei păream dată cu var. Îmi zâmbește. Ochii îi sclipesc jucăuș, dar sincer. Se uită lung la mine. Nu înțeleg de ce... până îmi spune.

Se apropie și mă atinge ușor pe umăr.

„– Woow... ești frumoasă. Și ai o piele așa catifelată... și albă...”

Zâmbesc, jenată. Sau poate surprinsă. Ea nu se oprește. Îmi admiră corpul, pielea fină, tinerețea. Spune că nu a mai văzut așa de aproape până acum pe cineva „ca mine”. Zice că își va aminti mereu de mine. O cred. Vorbele ei nu sună deloc prefabricat.

Apoi, într-un ton mai jos, ca și cum îmi împărtășește un mare secret, zice cu admirație pură:

„– Chiar și aici...” (și îmi atinge delicat zona din jurul soldului, acolo unde încep lenjeria și nesiguranțele) „tu n-ai porii ăia deschiși... cum au toate femeile. Ești fină și acolo. Smooth... wow...”

Și râde cu ochii mari. Apoi continuă:

„– Dacă aș avea eu corpul tău, aș fi cea mai fericită femeie din lume! Și sunt sigură că orice bărbat care te vede... salivează!”

Hehe. Serious? O fi așa? Eu una n-am observat, dar poate spun asta pentru că eu nu „salivez” după oameni, deci nici nu mă aștept. Dar e fascinant să vezi cum te pot percepe alții. Cum te văd ochii străini, fără filtru, fără comparații.

Mă întreabă de toate: ce mănânc, dacă fac sport, ce cremă folosesc, câte ore dorm. Mă simt ca la un interogatoriu, dar unul tandru, curios, ca din partea unei prietene vechi care vrea rețeta „secretă”.

Masajul e delicat și lent. E mai mult o îmbrățișare parfumată decât o apăsare terapeutică. Dar e fix ce-mi trebuia.

Când termină, mă îmbrățișează ca pe o comoară. Sincer. O strângere cu tot sufletul.

Plătesc 250.000 IDR. Ea pleacă. Eu închid ușa în spatele ei, zâmbind larg. Ce femeie. Ce întâlnire.

Rămân câteva secunde cu mâna pe clanță și gândul în aer: „Oare cum mă văd ceilalți?”

Poate n-o să știu niciodată exact. Dar azi, m-am simțit... frumoasă. Prin ochii altei femei.

Am făcut un duș rapid, să îndepărtiez excesul de ulei de pe piele, și m-am îmbrăcat. Tot ce voiam era să ies să caut ceva de mâncare. Nu mai mâncasem nimic de la clătitele de dimineață. Deja era 16:30. Pfff... ce *fasting* involuntar am făcut în ultimele zile.

Între timp, ghici ce?

Venise viza pentru Vietnam!

Daa! Am țopăit prin cameră ca un copil care tocmai și-a primit jucăria râvnită. Cum să nu? E genul ăla de ușurare care te face să respiri altfel.

Am coborât imediat la recepție și le-am rugat pe fete să-mi printeze viza. Gata, bifat. Un task rezolvat, o piatră jos de pe inimă. Acum chiar pot să mă bucur de ce mi-a mai rămas din Indonezia.

Îi răspund și lui Essra la mesaj – era curios dacă am rezolvat. Da, într-un final.

„- Data viitoare chiar trebuie să fiu mai atentă la deadline-uri,” îi scriu. Apoi închid telefonul și îl arunc în geantă.

Ies la pas prin Tangerang City. Merg la întâmplare. Găsesc un warung aproape de hotel. Dacă masajul m-a costat 250.000 IDR cu tot cu bacșiș, știi cât a fost masa mea? Hehe... doar 15.000 IDR! Asta înseamnă viața aici – contraste peste contraste.

Am mâncat orez cu tempe, tofu, legume sotate și un ceai cu gheață. Simplu și perfect.

În plan aveam să ajung la mall. Îmi plac mall-urile. E răcoare, e animat, găsești de toate. Aveam vreo trei kilometri de parcurs. Mi-au luat peste o oră. Pe drum, m-am oprit pe o băncuță, să-mi trag sufletul. Era deja noapte.

Trec pe lângă mine trei băieți în uniforme militare. Se opresc la câțiva pași. Nu-i bag în seamă. Dar cu coada ochiului văd cum unul vine lângă mine. Mă întreabă ceva în indoneziană. Zâmbesc, îi zic că nu vorbesc. Nu știe engleză. Se așază lângă mine. Vin și ceilalți doi. Facem cunoștință.

E simpatîc momentul, ușor absurd. Apoi mă ridic și le zic că plec. Zâmbesc în timp ce mă îndepărtez. Ce-o fi fost în capul lor? Poate nu voiau decât să știe de unde vin. Sau poate doar să nu mai pară invizibili. Ca mine, uneori. Nu contează. Viața e plină de întrebări fără răspuns.

Ajung la mall în câteva minute. E imens. La parter, zeci de standuri cu telefoane. Un mall întreg doar cu telefoane și accesorii? De ce nu? Urc. Clădirea are patru etaje plus parter. Mii de standuri, de magazine, de fețe. Găsești orice.

Îmi cumpăr un cozonac cald, care costă doar 29.000 IDR și are exact gustul ăla de acasă.

După o oră, plec. Picioarele îmi urlă. Vreau în cameră. Chem un taxi GoJek și în 15 minute sunt înapoi.

Adorm devreme. Măine plec din Indonezia. Vietnam mă așteaptă.

Dar azi? Azi a fost o zi plină. Lungă. Ce zi.

Și în ea am găsit încă puțin din... mine!

„Uneori, poveștile vin de unde nu te-ai fi gândit niciodată. Și exact de asta le simți până în măduvă.” – Autor anonim

Întoarcerea care nu se mai întoarce

15 septembrie 2023, vineri

Azi părăsesc Indonezia. După 58 de zile și nopți.

Bali, Java... m-au purtat prin cele mai neașteptate locuri, exotice și uimitoare. Încă mai simt în nări aerul dens și parfumat al dimineților balineze. Acel miros de temple, flori proaspete și umiditate pură... Și, pe piele, încă am impregnat, precum un pergament valoros, praful și frigul vulcanilor din Java. Dar nu doar minunățiile astea m-au frapat cel mai tare. Nu.

Ceea ce a dus la o nouă înțelegere a „traectoriei” mele au fost, de fapt... oamenii. Da, cei întâlniți în calea mea și ceea ce au făcut ei din mine.

Sunt diferită azi și, chiar dacă pare ciudat, mă întorc de acolo de unde am plecat: Ho Chi Minh.

Am plecat ceva și revin... altceva. Și asta e ceva nou pentru mine.

Nu mai sunt doar o călătoare. Sunt o *versiune nouă, lucidă* a unei femei care a avut curajul să plece – nu pentru că fugea de ceva, ci pentru că simțea că *dincolo de cunoscut* e chemarea ei reală. Fiecare oraș străbătut, fiecare chip întâlnit, fiecare pas făcut m-au transformat.

Și astfel înțeleg: nu doar călătoria schimbă omul, ci și disponibilitatea de a simți pe deplin ce ți se întâmplă.

E ora 8:00 când mă ridic din pat. Soarele îmi joacă pe burtică și mă întind leneș, ca o mică panteră răsfățată. Hotelul ăsta

m-a surprins din multe puncte de vedere. Somnul aici a fost... miraculos.

În timp ce mă privesc în oglinda uriașă din baie, inspectându-mi ridurile fine din jurul ochilor, îmi fac mental lista: transportul către aeroport, micul dejun, bagajul.

Aseară n-am mai avut chef de el. O parte din cosmetice va trebui să le las aici – depășesc cantitatea permisă în bagajul de mână.

Detalii mici, dar importante. Vreau ca plecarea să fie... lină. Fără sprinturi. Fără supărări.

Cobor să rezolv cu transportul. Fetele de la recepție îmi găsesc un taxi pentru ora 11:00. Le mulțumesc. Taxiul e aranjat. Încă un lucru încheiat, fără alergătură.

Apoi micul dejun. Bufet suedez, 120.000 IDR. Mănânc cât vreau. Beau chiar două cafele, că am timp. Privesc în jur, la tipii ăștia în cămăși apretate, prinși în discuții... masculine. Îmi vine să râd. Cândva, și eu eram parte din lumea aia. Oare așa serioasă păream și eu?

Revin în cameră. Sortarea bagajelor merge mai ușor decât mă așteptam.

La 11:00 sunt în recepție, pregătită. Taxiul întârzie zece minute. Afară plouă mărunț, ritmic – o ploaie de rămas bun. Șoptește pe geamuri, ca și cum Jakarta însăși ar vrea să-mi spună „mai treci pe aici”. Iar eu îi răspund, cu o șoptă: „O să revin... n-am cum.”

Ajung în aeroport. Fac check-in. Trec repede de porți. Ajung la Gate F1.

O femeie trece pe lângă mine și seamănă leit cu o prietenă din România. Aproape că îi strig numele. Bine că nu o fac. E straniu cum chipurile altora pot reînvia din memorie ca niște oglinzi întâmplătoare. Dar nu contează acum.

Azi... sunt fericită.

De ce n-aș fi?

Am primit ce mi-am dorit. Și mai mult decât atât.

Am cunoscut oameni, am trăit povești – și m-am recunoscut în ele.

Călătoria mea prin Indonezia mi-a întrecut așteptările.

M-am găsit și regăsit, zi de zi, în tot ceea ce am făcut, gândit și simțit.

M-au purtat Bali și Java. Instinctul, oamenii și sincronicitățile m-au condus. Și m-am lăsat dusă.

Am trăit. Din plin. Până la marginea a ceea ce știam despre mine.

Mi-am urmat inima – și ea m-a dus exact unde aveam nevoie.

Plec, dar nu las nimic în urmă. Totul vine cu mine. În mine.

Indonezia nu a fost doar o țară. A fost o reflecție. O lecție. O chemare.

Și da, am scris. Dar mai mult decât atât, *m-am scris*. În paginile acestui jurnal, Yda s-a transformat. S-a conturat. A înflorit.

Și, odată cu ea, poate și tu – cititorule – ai început să vezi lumea un pic diferit.

Abia aștept să mă întorc aici. Nu știu când, nu știu cum. Doar știu că o voi face.

Cumva, locurile astea au lăsat în mine un spațiu deschis – nu gol, ci viu.

Și abia aștept să recitesc tot ce am scris și să transform asta într-un roman.

Pentru că știu: *experiența mea poate fi inspirația ta*.

Așa e în viață. Ne inspirăm unii pe alții. Ne ținem de mână fără să ne cunoaștem.

Am o energie nouă. Vibrantă. Curată.

Sunt eu.

Cu tot ce sunt acum.

Cu tot ce urmează să devin.

Indonezia nu se încheie. Se așază.

Azi... Vietnam mă așteaptă. Și, dincolo de el, alte zări. Alte chipuri. Alte părți din mine care încă nu știu că există. Dar o să le descopăr. Curând.

Yda merge mai departe.

Dar până atunci... „indoneziana” din mine va rămâne. În priviri. În pași. În memoria pielii. Și-n acea liniște pe care doar o insulă ți-o poate lăsa în suflet.

Și, în timp ce avionul se ridică, îmi amintesc de briza aceea dulceagă care m-a întâmpinat în Bali. Parcă încă o simt. Închid ochii. Vreau să o port cu mine până la zborul următor.

Au fost momente în care am crezut că m-am pierdut. Dar m-am regăsit în tot ce am trăit.

Când am plecat, nu știam ce caut. Azi știu: nu căutam un loc, ci o versiune a mea care abia aștepta să fie trăită.

„Nu mi-am propus să mă schimb. Doar să plec. Dar uneori, drumurile lungi nu te duc altundeva. Te duc mai adânc în tine.”
– **Mida Malena**

O scrisoare către TINE, drag cititor,

Când am început această călătorie, nu știam cât va dura. Nici dacă vreodată mă voi opri cu adevărat.

Aveam în rucsac un laptop, o inimă deschisă și zile fără număr în față prin Asia de Sud-Est.

Am plecat cu ideea de a străbate ținuturi exotice timp de câteva luni, dar realitatea a întins firul. Nu știam că va deveni începutul unei întregi serii semnate cu numele meu. Nici că, între Vietnam și Java, o să mă scriu pe mine, pagină cu pagină, fără plan, fără hartă.

Au trecut deja trei luni de zile. Și încă nu știu când – sau dacă – va veni o destinație finală.

Voiam doar să trăiesc. Diferit. Autentic. Apoi, să notez tot ce trăiesc. Și, treptat, să las și altora urmele.

Pentru că, în acest haos frumos care e *hoinăreala*, am descoperit că nimic nu e mai prețios decât *a împărtăși*. A arăta lumii cum se vede viața, când o trăiești fără hartă.

Am întâlnit oameni care m-au făcut să-mi pun întrebări mai profunde decât o hartă turistică. M-am lăsat condusă de instinct, de pași, de întâmplare. Și fiecare zi a lăsat ceva în mine: un gest, un drum, o revelație. Fiecare loc mi-a pus în față o oglindă nouă – unele m-au surprins, altele m-au vindecat.

A scrie o carte în timp ce trăiești tot ce povestești e un exercițiu de curaj. Dar și de prezență. N-a fost ușor. Uneori am scris cu ochii în lacrimi, alteori cu soarele în suflet. Dar am

scris totul așa cum a fost: fără filtru, fără mască, fără decoruri.
Așa cum am trăit.

Cartea asta e doar o felie din drum.

Un episod.

Poate o fotografie mai lungă.

Azi închei acest volum, dar știu unde va începe următorul.
Dar ceea ce nu știu este dacă îl voi scrie curând. Sau deloc.

Poate că viața o va lua pe o rută nouă. Poate mă voi opri. Sau poate, din contră, voi merge și mai departe.

Dar, între timp, am vrut să las aici o mărturie. Una simplă, sinceră. Despre o femeie care și-a făcut curaj să plece, fără să știe dacă – și când – se va întoarce.

Dacă ai ajuns până aici, **îți mulțumesc**. Poate nu am fost doar eu în aceste pagini. Poate, fără să vrei, ai fost și tu – într-o întrebare, într-un om, într-o seară, într-o decizie.

Cred din suflet că n-a fost totul în zadar.

Că scrisul meu va atinge. Va lăsa ceva. Undeva.

Cu siguranță într-un mod pe care nici nu-l pot imagina.

Eu rămân aici, pe drum. Cu sufletul deschis. Și cu toate răspunsurile încă în buzunarul interior al rucsacului.

Ne (re)vedem în cartea 5.

Sau... cine știe?

Cred că, dincolo de toți pașii, toți oamenii și toate orașele, toți căutăm același lucru: o clipă în care să ne recunoaștem.
Pe noi.

Nu prin hărți. Ci prin urme.

Pe drum. Pe bune.

„Pe mâini de străini.”

Cu o îmbrățișare de oriunde m-a prins finalul acestei pagini,
Mida Malena

Alte povești semnate Mida Malena

„O zi de care să-ți amintești”

Filipine • Dreams Publishing House, 2023

Curajul de a pleca fără plan. Și începutul unei regăsiri.

„Zile și nopți de Vietnam – Bucăți dintr-un suflet nomad”

Vietnam • Editura Midaway, 2026

O călătorie fără dată de întoarcere – pentru că nu te mai întorci la fel.

„Pași prin Indonezia – Când Bali îți atinge sufletul”

Bali, Indonezia • Editura Midaway, 2026

Despre ce se rupe în tine atunci când ajungi unde ai visat – și liniștea tot nu vine.

„Pași prin Indonezia – Pe mâini de străini”

Java, Indonezia • Editura Midaway, 2026

O călătorie fără busolă, dar cu sens. Despre a spune „da” necunoscutului – chiar și atunci când nu știi ce urmează.

Va urma:

„Zile și nopți de Vietnam – Bucățile care lipseau”

Reîntoarcere în Vietnam • Editura Midaway, 2026

Unele țări trebuie vizitate de două ori. Nu pentru că locurile s-au schimbat – ci pentru că tu ești altul când te întorci. Chiar și atunci când pornești din același punct... totul e diferit.

Ne revedem, poate, între paginile următoarei cărți.

Mulțumesc că ai fost aici!